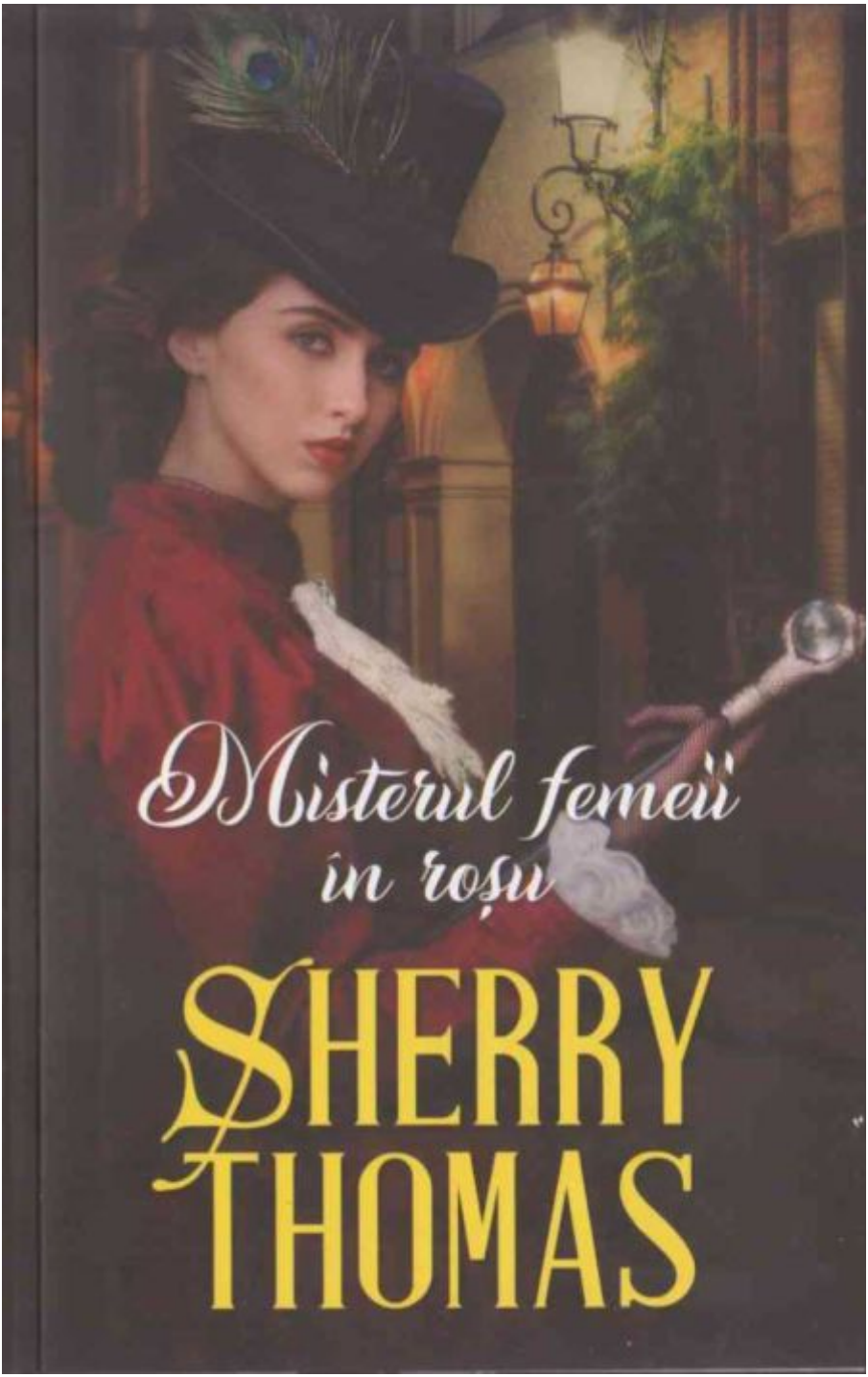
Misterul femeii
în roșu
SHERRY
THOMAS

SHERRY THOMAS

SERIA LADY SHERLOCK #1

MISTERUL FEMEII ÎN ROŞU

Traducere din limba engleză de
Oana Barbu
EDITURA LITERA
București, 2022

Sherry Thomas
A Study in Scarlet Women
Copyright © 2016

Toate drepturile rezervate
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2021 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate

Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Monica Grecu
Corector: Păunița Ana
Copertă: Mariana Manolache
Tehnoredactare şi prepress: Laura Carîp

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

THOMAS, SHERRY
Misterul femeii în roşu / Sherry Thomas
trad. din limba engleză: Oana Barbu. –
Bucureşti: Litera, 2022
ISBN 978-606-33-8381-6
I. Barbu, Oana (trad.)
821.111

Pentru Sean,
un om frumos şi o încântare constantă

Prolog

Devonshire, Anglia
1886

Dacă i-ar fi spus cineva onorabilului Harrington Sackville că ancheta privind moartea lui va face numele lui Sherlock Holmes cunoscut în tot ţinutul, domnul Sackville ar fi râs.

Nu auzise niciodată de Sherlock Holmes. Mai mult decât atât, disprețuia ideea morții. A morții lui, mai precis – alții n-aveau decât să moară.

Disprețuia vârsta înaintată aproape la fel de mult: acel declin lung, bicisnic, spre neputință, întrerupt numai de ultima suflare care cădea precum lama ghilotinei.

Şi totuşi, reflexia lui din oglindă făcea incredibil de greu să-şi spună sieşi că era încă un bărbat tânăr. Rămăsese un bărbat în formă, un bărbat arătos, dar guşa i se lăsase. Obrajii îi erau brăzdați de două riduri adânci. Până şi pleoapele îi căzuseră cu trecerea timpului.

Frica îl acaparase, cu o senzație tăioasă. Orice om se temea de ceva. Pentru el, teroarea supremă era provocată de moarte. O beznă cu colți.

Se întoarse de la oglindă – şi îndepărtă gândurile nedorite care, în ultima vreme, parcă dădeau să iasă la suprafață. Era vară. Casa era scufundată în strălucirea amurgului. Cocoțat pe promontoriu, golful părea cuprins de flăcările soarelui la apus. O urmă de sare se simțea în briza care pătrundea; nota de vârf a acelui aer parfumat era dată de tuberoze, bulbi pe care-i importase din Grasse, din sudul Franței. Dar furtuna se apropia; nori întunecați se adunau la marginea cerului...

Inhală adânc. Nu, nu trebuia să permită minții lui să

cutreiere în locuri obscure. Ultimele săptămâni fuseseră dificile – evenimentele din Londra fiind în mod deosebit tulburătoare – dar, cu timpul, lucrurile aveau să se aşeze. Mai avea încă ani buni pentru a se bucura de viaţă, pentru a râde în faţă morţii care încă era departe.

Nu avusese niciun fel de premoniţii cu privire la faptul că moartea avea să-l răpească până în zori.

Cine râde la urmă...

Capitolul 1

Londra

În ziua în care domnul Harrington Sackville făcuse cunoştinţă cu tenebrele, anumite grupuri care aflaseră despre asta se pregăteau – şi anticipau cu nerăbdare – un scandal major care să-l implice pe cel mai tânăr membru al familiei Holmes.

Lordul Ingram Ashburton nu le împărtăşea nerăbdarea. Ideea că s-ar putea întâmpla o asemenea catastrofă îl bântuise zile întregi. Nu ştia că Holmes era deja condamnat, dar groaza crescuse precum cancerul la plămâni.

Se holba la plicul de pe masa din faţa sa.

Domnul Sherlock Holmes,
Oficiul Poştal General,
St. Martin's Le Grand,
Londra

Orice idiot ar fi putut vedea frustrarea care fierbea cu fiecare mişcare a stiloului – pe alocuri, vârful aproape că străpunsese hârtia.

Scrisul de pe biletul de lângă plic era la fel de agitat.

Holmes,
Nu face asta!

Şi, dacă trebuie s-o faci, nu cu Roger Shrewsbury.
Vei regreta amarnic.
Măcar o dată în viaţă, ascultă-mă!

Îşi sprijini fruntea în palma stângă. Nu avea rost. Holmes va face ce doreşte, condus de înverşunarea născută dintr-o abilitate extraordinară şi circumstanţe favorabile.

„Până când loveşte dezastrul."

„Nu trebuie să permiţi să se întâmple", zise o voce interioară. „Tu intervii. *Tu* îi oferi lui Holmes ce-şi doreşte."

„Şi apoi, ce? Apoi voi merge mai departe de parcă nimic nu s-a întâmplat?" Privi pe fereastra deschisă. Priveliştea nestingheritä asupra cerului părea văzută prin lentile care fuseseră şterse cu un deget murdar – un albastru poluat, o zi bună pentru Londra. Hohote de o veselie nestăpânită se auzeau din părculeţul de afară – râsetele copiilor lui, un sunet care i-ar fi adus zâmbetul pe buze în orice altă zi.

Luă stiloul.

Oare ceda? Oare renunţa la toate precauţiile – şi la toate principiile?

Închise scrisoarea nesemnată în plic şi ieşi din biroul lui plin de cărţi, cu plicul în buzunar. Seara trebuia să susţină o prelegere despre arheologie. Mai întâi însă voia să petreacă puţin timp cu fiica şi fiul lui, copii năzdrăvani în toiul inocenţei lor fericite.

După aceea va decide dacă va trimite scrisoarea la poştă sau o va arde, cum făcuse cu multe altele înainte.

Uşa de la intrare se deschise, iar soţia lui intră.

— Bună ziua, doamnă, zise el politicos.

— Domnule! îl salută ea cu o mişcare a capului, cu un zâmbet mic, ciudat, pe chip. Înţeleg că nu ai auzit ce s-a întâmplat cu domnişoara ta preferată.

— Domnişoara mea preferată este fiica mea. S-a întâmplat ceva cu ea?

Îşi păstră vocea calmă, dar nu putu să evite să i se zbârlească părul pe ceafă. Lady Ingram nu vorbea despre fiica lor.

— Lucinda este bine. Mă refer la... Făcu o grimasă,

cuprinsă de uimire. Mă refer la Holmes. La Holmes a ta.

*

— Cum îndrăzneşti să mă umileşti astfel? Doamna Shrewsbury îşi ocăra soţul. Cum îndrăzneşti?

Evantaiul franţuzesc, pictat, închis, se dovedi o armă surprinzător de periculoasă – ceva între un cupon de mătase şi un baston de poliţie. Roger Shrewsbury se smiorcăia.

Nu înţelegea cum funcţiona mintea ei.

Foarte bine, comisese o greşeală de neiertat. Cu o noapte înainte fusese atât de beat încât îşi confundase soţia cu Mimi, amanta lui, şi îi spusese soţiei ce avea să facă în această după-amiază cu Charlotte Holmes. Dar, dacă doamna Shrewsbury nu voia ca el să o defloreze pe domnişoara Holmes, de ce nu-l lovise atunci, pe loc, şi nu-i interzisese să facă asta? Sau poate că ar fi putut merge la domnişoara Holmes să o plesnească pentru că nu-şi respectă mai mult himenul.

În schimb, adunase un regiment de surori, verişoare şi prietene, o pusese pe mama ei la conducerea acestuia şi luase cu asalt Bastilia chiar când el intra la domnişoara Holmes. Deci cum de îl putea acuza ea pe el că o umilise, când ea fusese cea care se asigurase că soţul ei avea să fie prins în flagrant delict de mai bine de zece femei?

El se abţinu să dea glas gândurilor. După 26 de ani ca fiu al lui Lady Shrewsbury şi trei ca soţ al lui Arme Shrewsbury, învăţase că el era cel care greşea mereu. Cu cât spunea mai puţine, cu atât mai bine.

Doamna continuase să-l lovească. El îşi apără capul cu mâinile, se ghemui cât putu şi încercă să dispară într-o amintire plăcută, într-o perioadă şi într-un loc în care nu se simţea mizerabil 24 de ore pe zi, 365 de zile pe an.

*

Lady Shrewsbury o privi cu dispreţ şi încruntare pe tânăra femeie care stătea în faţa ei în cupeu. Charlotte

Holmes era nemişcată, palidă, dar stăpână pe sine.

Bizar de stăpână pe sine, având în vedere că acum era ruinată pe viață. Atât de stăpână pe sine, că Lady Shrewsbury, care fusese pregătită pentru suspine isterice şi rugăminți frenetice, începuse să se simtă fâstâcită – o senzație pe care nu o mai experimentase de ani buni.

Lady Shrewsbury fusese cea care aruncase un aşternut peste fată. Apoi îi ordonase fiului ei să meargă acasă cu soția lui, iar restul femeilor să se disperseze. Domnişoara Holmes nu tremurase într-un colț, acoperindu-şi fața în palme. Nici nu privise absentă în pământ. În schimb, observase agitația de parcă ar fi fost numai un simplu trecător, unul a cărui soartă nu luase o turnură inimaginabilă. În timp ce Roger era scos afară de soția lui, domnişoara Holmes îl privise fără furie, dispreț sau vreo urmă de neajutorare.

Fusese o privire empatică şi apologetică, genul pe care liderul unei bande de copii obraznici ar oferi-o unuia dintre membri după ce acesta din urmă intrase în belele.

Lady Shrewsbury se aşteptase ca acest bravado să dispară odată ce aveau să plece ceilalți. Era faimoasă pentru duritatea ei. Roger, oricând se găsea singur cu ea, transpira chiar şi când ea nu plănuia să-l întrebe ce mai făcuse în ultima vreme.

Dar asprimea ei nu avu niciun efect asupra lui Charlotte Holmes. Când martorii plecară să răspândească povestea obscenă în saloanele din Londra, domnişoara Holmes, în loc să se înece în lacrimi, se îmbrăcă şi ceru să i se aducă ceaiul.

Apoi, sub privirea uimită a lui Lady Shrewsbury, începu să golească o farfurie cu prăjituri cu prune, una cu tarte cu cireşe şi o farfurie cu sardine. Totul fără să spună vreun cuvânt sau măcar să se sinchisească de prezența lui Lady Shrewsbury.

Lady Shrewsbury îşi controlă agitația. Tăcerea era una dintre cele mai importante arme ale ei şi nu avea să se lase convinsă să abandoneze acest avantaj strategic. Din păcate, tăcerea ei magnifică nu avu niciun efect asupra lui Charlotte Holmes, care mânca de parcă ar fi fost o regină, iar Lady

Shrewsbury o servitoare care nu era demnă de privirea ei.

Când fata fu gata să plece, pur şi simplu o luă din loc, forțând-o pe Lady Shrewsbury să o prindă din urmă. Din nou, purtându-se ca şi cum nu era un gardian strict al moravurilor, escortând o femeie uşoară spre pedeapsă, ci o cameristă nătângă fugind după stăpâna ei.

Tăcerea continuă în cupeu. Domnişoara Holmes analiză trăsurile care blocau strada – trăsuri de oraş luxoase, lucioase, strecurându-se printre cozile lungi de birje. Din când în când, privirea îi cădea asupra lui Lady Shrewsbury, iar aceasta din urmă avea senzația ciudată că, dintre ele două, domnişoara Holmes o considera pe Lady Shrewsbury un specimen foarte bizar.

— Nu ai nimic de spus în apărarea ta? izbucni ea, incapabilă să mai suporte tăcerea vreo secundă în plus.

— În apărarea mea, nu, zise încet Charlotte Holmes. Dar sper ca dumneata să nu fii prea aspră cu Roger. Nu este vina lui.

*

Inspectorul Robert Treadles de la Poliția Metropolitană se bucura mereu de o invitație la Burlington House, mai ales pentru a asista la prelegerile lordului Ingram. Se întâlniseră grație unei pasiuni comune pentru arheologie – lordul Ingram sponsorizase intrarea lui Treadles în Societatea Londoneză a Anticarilor.

În seara asta însă, prietenul său nu era în apele lui.

Pentru un observator superficial. Excelența Sa părea să coordoneze întâlnirea Societății Anticarilor prin cunoştințele lui, elocvent în prezentare şi abil prin folosirea unei note umoristice – comparația lui între eterna ceartă în familie cauzată de diversitatea în mărime şi detalii a breşelor aparținând fiecărui membru al familiei şi gelozia modernă stârnită de frumusețea noului cupeu al vreunuia dintre frați stârnise hohote de râs în public.

Pentru inspectorul Treadles însă, prezentarea lordului Ingram avea prea puțin din elanul obişnuit. Era un chin. Mai

mult, un chin inutil: Sisif împingând bolovanul enorm pe deal, ştiind că se va rostogoli înapoi odată ajuns aproape de vârf, condamnat să reia totul, la infinit.

Oare despre ce era vorba? Lordul Ingram se trăgea dintr-o familie ducală, era absolvent al colegiului Eton şi unul dintre cei mai buni jucători de polo din lume. Desigur, inspectorul Treadles ştia că nimeni nu avea o viaţă perfectă în spatele uşilor închise, dar orice turbulenţă afecta viaţa privată a lordului Ingram, niciodată acest lucru nu fusese mai evident în comportamentul său public.

După prelegere, după ce grupul de admiratori se dispersase, cei doi bărbaţi se întâlniră în biblioteca din ce în ce mai mare a societăţii, plină cu cărţi.

— Speram să putem lua masa împreună, domnule inspector, zise lordul Ingram. Dar mă tem că trebuie să plec în curând.

Treadles era în acelaşi timp dezamăgit şi uşurat – nu credea că putea să-i ofere cine ştie ce consolare lordului Ingram, având în vedere starea de spirit a acestuia.

— Sper că familia ta este bine, zise el.

— Este, mulţumesc! Sunt obligat să fac o vizită pe nepusă masă, asta-i tot. Cuvintele lordului Ingram fură scurte, totuşi, tonul lui era plat. Sper să avem plăcerea unei întâlniri mai relaxate într-un viitor nu prea îndepărtat.

— Desigur, domnule!

Inspectorul Treadles nu intenţiona să-şi întârzie prietenul, dar, în acel moment, îşi aminti celălalt motiv al prezenţei sale la Burlington House în acea seară.

— Dacă nu este prea mare deranjul, domnule, pot să-ţi cer să-i trimiţi un bilet lui Holmes? Sunt foarte recunoscător ajutorului său în cazul Arkwright şi am scris câteva rânduri în acest scop.

— Mă tem că va fi imposibil.

Inspectorul Treadles aproape că făcu un pas în spate la vederea expresiei prietenului său: un val de furie, aproape mânie.

— Înţeleg că eşti ocupat în această seară, domnule, explică Treadles ezitant. Biletul meu nu este urgent şi poate

fi livrat când îți este convenabil.

— Mă tem că nu m-am făcut înțeles, zise lordul Ingram. Orice urmă de furie părăsise chipul său. Ochii îi erau goi, maxilarul încordat. Nu pot – nici altcineva – nu poate trimite bilete lui Holmes. Nu mai poate.

— Eu... nu... adică... Treadles se bâlbâi. S-a întâmplat ceva îngrozitor?

Lordul Ingram răspunse:

— Da, ceva îngrozitor.

— Când?

— Astăzi.

Inspectorul Treadles tresări.

— Holmes... trăieşte?

— Da.

— Slavă Domnului! Atunci nu l-am pierdut definitiv.

— Ba da, zise lordul Ingram încet, implacabil. Poate că Holmes este în viață, dar în continuare îmi este imposibil să ajung la el.

Confuzia lui Treadles se accentuă, dar înțelese că nu avea să primească alte detalii.

— Îmi pare nespus de rău să aud asta.

— Şi mie să fiu nevoit să trimit astfel de veşti, continuă lordul Ingram cu o voce joasă, aproape imperceptibilă.

Treadles părăsi uluit Burlington House, urmărit de zeci de presupuneri nefericite. Oare sărise Holmes de la o înălțime periculoasă fără paraşută? Oare efectuase experimente cu explozibil acasă? Sau poate că mintea lui sclipitoare, dar neobosită, îl determinase să seducă femeia greşită, culminând cu un duel ilegal şi cu un glonț vătămător, dar nu letal imediat? Ce se întâmplase cu evazivul şi extraordinarul Sherlock Holmes? Ce tragedie! Ce pierdere!

Ce păcat!

Capitolul 2

— Ruşine! O, ce ruşine! se văita Lady Holmes.

Chircită în fața găurii cheii de la uşa salonului, Livia Holmes o privea pe tânăra cameristă care trăgea cu ochiul de după colț.

— Înapoi la treaba ta, bombăni ea.

Fata plecă, dar nu înainte să chicotească perceptibil.

Nimeni nu mai înțelegea ideea de intimitate? Dacă cineva trebuia să spioneze în mijlocul unui scandal cu potențial de a distruge reputația, acel cineva trebuia să fie un membru al familiei.

Livia îşi întoarse privirea spre episodul de *sturm und drang* din salon. Vizibilitatea ei prin gaura cheii îi era ştirbită de fusta mamei ei, un munte oribil de mătase de culoare albastru heliotrop care se mişca odată cu furia lui Lady Holmes.

— De câte ori nu ți-am spus, Sir Henry, că indulgența ta față de fată i se va dovedi fatală? De câte ori nu am spus că trebuia deja să fie măritată de ani de zile? M-ai ascultat? Nu! Nimeni nu m-a băgat în seamă când am avertizat că faptul că îi permiți să refuze domni perfect potriviți nu va face decât să dăuneze şanselor la mariaj şi orfan.

Fusta ei masivă se mişca, în timp ce înainta. Gesticulă, ridicând şi coborând mâna. Un pocnet exploziv reverberă, iar Livia tresări. Ea şi Charlotte, destinatara plesniturii zgomotoase, discutaseră odată talentele mamei lor sau, mai degrabă, lipsa lor. Livia era de părere că o parte din populație era inerent mediocră. Charlotte, mai blândă, credea că chiar şi cei care păreau incurabil de insipizi trebuiau să posede oarecare abilități sau aptitudini ascunse.

Livia, deloc convinsă, o dăduse exemplu pe Lady Holmes drept mediocritatea întruchipată, o persoană care nu se remarca prin nicio trăsătură observabilă. Charlotte o contrazisese:

— Dar are o tehnică extraordinară de a plesni, mai ales cu dosul palmei.

Acum, Lady Holmes făcuse exact asta, un dos de palmă dramatic, a cărui forță făcu tivul din dantelă al fustei ei să se clatine.

— Ce este mai rău s-a petrecut. Nimeni nu se va mai

însura cu ea şi nici nu va mai putea să iasă vreodată în lume.

Era a unsprezecea oară când rostea aceste cuvinte în această seară. Pe Livia o durea gâtul de cât de mult stătuse ghemuită în faţa găurii cheii. De câte alte iteraţii mai era nevoie, înainte ca lui Charlotte să-i fie permis să meargă în camera ei?

— Nu ai cauzat numai propria ta ruină, Charlotte. Ne-ai făcut şi pe noi subiect de batjocură pentru restul vieţii noastre. Lady Holmes încă îi dădea înainte cu tirada ei de repetiţii, deşi vocea începuse să i se îngroaşe. Ai asasinat şansele Liviei la un mariaj decent. Dacă Henrietta nu şi-ar fi asigurat mariajul cu domnul Cumberland, nu am mai fi avut altceva decât un o droaie de fete bătrâne.

Disprețul din vocea lui Lady Holmes – fete bătrâne sau femei uşoare, totuna. Livia trăia zilnic cu acest reproş, o femeie de 27 de ani, cu participare la opt Sezoane şi nicio şansă la căsătorie. Şi totuşi, tresări.

Dacă istoria era vreun reper, Lady Holmes avea să dea buzna peste locul în care se afla soţul ei şi avea să-l cicălească şi mai mult. Apoi, întreaga diatribă avea să o ia de la capăt.

Cu fusta grea în urmă, Lady Holmes o luă din loc, făcând-o vizibilă pe Charlotte prin gaura cheii.

*

Niciodată nu înceta să o uimească pe Livia faptul că, deşi o cunoştea pe Charlotte de-o viaţă, uneori şi ea era surprinsă de înfăţişarea surorii ei. Mai ales în astfel de momente – ei bine, nu mai existase înainte un astfel de moment, desigur, dar Charlotte îşi pusese familia în situaţii ciudate de când se ştia Livia.

Când Livia avea şase ani, iar Charlotte patru, într-o după-amiază rece, dar senină, de sâmbătă, într-o plimbare în familie pe pajiştile satului, dăduseră peste un desen care fusese prins pe un avizier. Pe hârtie erau patru imagini: o fântână, o potcoavă, Fecioara Maria şi un pui de pisică ce

avea numai jumătate din dimensiunea celorlalte imagini, cu cap rotund, ironic, dominând jumătatea superioară a hârtiei.

Lady Holmes pufnise.

— Ce ciudat!

— Mai degrabă interesant, aş zice, răspunsese soţul ei.

— Dar ce este? întrebase Henrietta, cea mai mare dintre fiicele familiei Holmes, cu o voce piţigăiată şi plângăcioasă.

— Este un mesaj, desigur, îi spusese Livia nerăbdătoare. Trebuie să fie ceva legat de petrecerea de Crăciun pentru copii.

— Ce legătură are petrecerea? Nu prea văd cum ar putea avea legătură.

Livia habar nu avea cum cineva putea ajunge la vârsta de zece ani, rămânând atât de obtuză.

— Fecioara l-a născut pe Pruncul Iisus de Crăciun. Celelalte desene sunt jocurile care se vor juca acolo.

Henrietta nu păruse convinsă.

— Ce fel de jocuri?

Înainte ca Livia să poată enumera bănuielile, Charlotte spusese, tare şi răspicat.

— Nu este despre jocuri. Este o propunere.

Toate atenţia se îndreptase imediat spre ea.

Charlotte nu vorbea. De fapt, mama lor se temuse o vreme că Charlotte ar fi putut fi ca Bernadine, cea de-a doua fată a familiei Holmes. În vârstă de nouă ani, aceasta nu mai ieşea nicăieri cu familia. Devenise prea derutantă, un copil încântător care nu acorda atenţie nimănui şi la nimic. Dacă avea gânduri, niciodată nu le împărtăşise cu cineva.

Charlotte, cu buclele ei blonde şi ochii ei mari, albaştri, semăna aproape leit cu Bernadine. Dar, în timp ce Bernadine era subţirică – nimic din ceea ce pregătea bucătăreasa nu-i era pe plac –, Charlotte era dolofană, cu obrajii plini, cu membrele rotunjoare şi mâini adorabil de grăsuţe.

O fată angelică, una care era la fel de tăcută ca primele ore ale zorilor de zi. Încuviinţa, dădea din cap şi arăta cu degetul, dacă era necesar. Bucătăreasa insistase că odată, ca răspuns la întrebarea „Câte bucăţi de plăcintă cu mere vrei,

domnişoară Charlotte?” fata rostise frumos „douăsprezece”. Dar nimeni nu o auzise spunând altceva, nici măcar „mama”.

Într-o zi, Livia o auzise pe Lady Holmes plângându-se că familia ei era blestemată. „Nu numai că nu pot avea fii, dar jumătate dintre fiicele mele sunt imbecile!” Livia plecase simțindu-se atât uşurată că ea nu era imbecilă, dar şi supărată că Charlotte, pe care o găsea încântătoare şi amuzantă – niciodată nu putea să se abțină să nu râdă văzând-o pe Charlotte atacându-şi mâncarea –, ar putea într-o zi deveni la fel de inabordabilă ca Bernadine.

Dar acum Charlotte rostise prima ei propoziție. Livia ar fi fost indignată dacă altcineva ar fi corectat-o atât de nepoliticos, dar Charlotte vorbise şi Livia avusese – nu fluturi, ci o turmă întreagă de antilope gnu tropăind în stomac. În timp ce ceilalți erau încă uluiți, ea scuturase mâna înmănuşată a lui Charlotte pe care o ținea într-a ei şi întrebase:

— Te referi la o cerere în căsătorie, Charlotte?

— Nu fi ridicolă, Livia, o dojenise Lady Holmes. Nu ştie ce este asta.

— Da, o cerere în căsătorie, mamă, răspunsese Charlotte. Ştiu ce este asta. Este atunci când un domn îi cere unei doamne să devină soția lui.

Din nou tăcere.

Sir Henry se lăsase în genunchi, cu o sclipire febrilă în ochi.

— Charlotte, draga mea, de ce spui că aceste imagini reprezintă o cerere în căsătorie?

Charlotte aruncă o privire critică desenului, cu o expresie amuzant de matură.

— Nu este una foarte reuşită, nu?

— Poate nu, păpuşă. Dar de ce spui că este o cerere în căsătorie?

— Pentru că spune: *Te măriți cu mine?*[1] De fapt, zice *Fântână măriți cu mine.*

---

[1] Expresia în limba engleză este „Will you marry me?”

— Pot vedea fântâna *(well).* Pot vedea că potcoava formează litera U *(you).* Şi că numele Fecioarei este Mary, zise Sir Henry. Dar cum poate pisica să reprezinte „cu mine”?

— Exact, se alătură Henrietta. Nu are sens.

Liviei i-ar fi plăcut să îi dea cu un bulgăr de zăpadă în mantie Henriettei. Dar pe Charlotte nu părea să o deranjeze.

— Pisica este în mijlocul unui mieunat *(meow).* Dar cum este numai jumătate de pisică, atunci este jumătate de mieunat. Şi jumătate din mieunat *(meow)* este „cu mine” *(me).*

Henrietta se bosumflă.

— De unde ştii că jumătatea din „meow” nu este „ow” în loc de...

— Henrietta, taci! spusese Sir Henry, cuprinzând obrajii rozalii ai lui Charlotte. Este remarcabil, păpuşă. Absolut remarcabil!

— Eşti sigur? zise Lady Holmes. Poate că inventează lucruri şi...

— Lady Holmes, te rog şi pe tine să taci!

— Ia te uită! bombăni Lady Holmes. Dar ea nu se lăsă redusă la tăcere cu aceeaşi uşurinţă ca Henrietta. Trebuie să-i spui lui Charlotte că, având în vedere că poate vorbi, nu mai trebuie să fie atât de nepoliticos de tăcută.

Sir Henry oftă.

— Ai auzit-o pe mama ta, păpuşă?

— Dar, tată, de ce să vorbesc dacă nu am nimic important de spus?

Sir Henry izbucnise în râs.

— Chiar aşa! Eşti prea înţeleaptă pentru vârsta ta, draga mea păpuşică. Şi ai binecuvântarea mea să rămâi cât de tăcută vrei.

Spusese asta privind-o pe Lady Holmes, care făcuse o grimasă nemulţumită. Cu o reverenţă exagerată, Sir Henry îi oferise braţul soţiei lui. Ea strânsese din buze, dar îl acceptase. Henrietta îl luase de celălalt braţ. Livia şi Charlotte îşi reluaseră plimbarea de mână.

În ziua următoare era duminică. După slujbă, vicarul anunţase de la pupitru că domnişoara Tomlinson îl făcuse

un bărbat foarte fericit acceptând să-i fie soție. În curând, veştile se răspândiseră în sat că acele desene ciudate din avizier fuseseră modul vicarului de a o cere, iar el şi domnişoara Tomlinson îndrăgeau ghicitorile şi rebusurile.

Sir Henry țopăia prin casă, părând încântat şi mândru. Livia era fericită pentru Charlotte, puțin geloasă că nu fusese ea cea care descifrase mesajul şi, în mod ciudat, dezamăgită. Avea să-i ia mult timp să înțeleagă că sentimentul de sufocare din piept nu avea nimic de-a face cu Charlotte, ci cu părinții ei.

*

Sir Henry îşi disprețuia soția aşa cum Lady Holmes îşi disprețuia fiicele. Nu erau fericiți împreună, dar Lady Holmes era, de departe, cea mai puțin fericită.

Fusese îngrozitor pentru Livia să înțeleagă asta. Mama ei părea imens de puternică, o figură olimpiană păşind prin casa ei elegantă de la țară, emanând autoritate şi superioritate. Dar era neputincioasă în fața disprețului soțului ei.

În cele din urmă se dovedise a nu fi prezența autoritară în casă pe care Livia o crezuse la început. Controlul exercitat de Lady Holmes era în mare parte iluzoriu, menținut superficial cu frecvente izbucniri de furie şi violență – acea tehnică extraordinară de a plesni era rezultatul exercițiului asiduu. Servitorii o disprețuiau, Livia abia o tolera, iar starea lui Bernadine se agrava mereu când ea era prin preajmă. Singura cu care se înțelegea era Henrietta, care o flata fericită şi chiar o imita.

Din când în când, Livia dădea peste acest despot domestic stând singură, în colțul salonului, palidă şi pierdută. Dar apoi Lady Holmes o vedea şi începea să țipe la ea pentru că se furişa dezagreabil şi pentru că nu ştia niciodată când nu era dorită, iar simpatia Liviei se evapora pe măsură ce fierbea din cauza umilinței.

Avea 12 ani când realizase că acelaşi lucru i s-a putea întâmpla şi ei. Şi ea s-ar fi putut mărita cu un bărbat

atrăgător, plăcut, şi totuşi să fie nefericită.

În acea săptămână, Charlotte îşi exprimase punctul de vedere la adresa doamnei Gladwell.

Doamna Gladwell era văduva vărului lui Sir Henry, o femeie stilată, vivace, care se apropia de 40 de ani. Locuia la vreo 30 de km distanță şi vizita ocazional casa familiei Holmes. Doamnei Holmes nu-i păsa de ea. Pufnea de fiecare dată când se aducea în discuție numele doamnei Gladwell şi o numea „banală". Chiar „vulgară" uneori. Sir Henry, însă, insista mereu ca doamna Gladwell să se simtă bine primită, căci era parte din familie.

Doamna Gladwell îşi petrecea o parte a anului în Torquay, o stațiune balneară la mare. La întoarcere, venea în vizită la fetele familiei Holmes, aducând cadouri. Din acest motiv, nici chiar Henrietta, altfel un aliat de nădejde al lui Lady Holmes, nu o putea dezaproba cu sinceritate pe doamna Gladwell.

În timpul acelei vizite, Henrietta, care îi adora garderoba, primise o pălărie nouă şic din paie. Pentru Livia, care scria mereu în jurnalul ei, doamna Gladwell adusese un jurnal frumos cu imaginea coastei Devonului pe copertă şi o sticlă cu cerneală nouă, de un frumos lila. Şi Charlotte, a cărei singură iubire adevărată era mâncarea, dar a cărei dietă era atent observată de Lady Holmes de frică să nu se îngraşe, primise un album cu alge marine conservate, cu zeci de exemplare delicate ca nişte pene, variind de la verde pal la maro-închis.

În acea seară, fetele erau singure acasă cu guvernanta, căci Sir Henry şi Lady Holmes merseseră la cină la moşierul Holyoke. În timp ce domnişoara Lawton o supraveghea pe Bernadine care făcea baie – Bernadine suferea ocazional de atacuri şi nu putea fi lăsată singură în cadă –, Charlotte o luase pe Livia de mână şi o dusese în biroul lui Sir Henry.

— Nu ar trebui să fim aici! şoptise Livia, cu inima bătându-i cu putere.

Îi plăcea o oarecare doză de interzis, la fel ca şi celeilalte fete, dar Henrietta era acasă, iar Henrietta trăia pentru a pârî.

— Henrietta se schimbă, zisese Charlotte.

— Atunci cred că este în regulă.

Henrietta, la vârsta de 16 ani, cina cu părinții lor atunci când aceştia erau acasă, altfel singură la masa mare. Iubea ritualul de a se schimba în rochia de seară şi te puteai baza pe faptul că petrecea o eternitate coafându-şi părul şi probând diferiți pantalonaşi până când găsea pe cei care-i complimentau cel mai bine croiala rochiei.

— Dar de ce suntem aici? Ce vrei să-mi arăți? continuase Livia.

Charlotte ridicase un prespapier de pe biroul lui Sir Henry şi i-l întinsese Liviei.

— L-am văzut. Uneori şi Livia se furişa în biroul lui Sir Henry. Îl are din acel loc în care a mers în excursie cu colegii lui de clasă, în Norfolk.

De două ori pe an, Sir Henry mergea într-o excursie numai pentru bărbați cu colegii de la Harrow. Din ultima se întorsese în urmă cu trei zile şi Livia zărise prespapierul când încă era nedespachetat într-o cutie pe care scria: *înăuntru este un cadou pentru tine din Cromer.*

— Priveşte cu atenție, zisese Charlotte.

Charlotte nu mai era muta de odinioară, dar tot nu vorbea mai mult decât era cazul, ca de exemplu „Bună dimineața, domnule vicar" şi ocazionalul „Mă bucur de cunoştință" pentru persoane pe care le întâlnea pentru prima dată. Deci, atunci când vorbea, Livia îi acorda atenție.

Privise fotografia de sub prespapierul din sticlă, care reprezenta o clădire mare, înaltă de câteva etaje.

— Nu este acesta hotelul la care a stat când a fost în Cromer?

Charlotte scosese o vedere din buzunarul mantiei ei albastre.

— Am găsit asta în cartea cu alge conservate.

Pe vedere era o replică a imaginii din prespapier. „Hotelul Imperial, Torquay", scria pe vedere. Livia rămăsese fără aer. Nu era surprinzător că doamna Gladwell avea o astfel de vedere, căci acolo mergea în vacanță. Dar faptul că Sir Henry venise acasă din călătorie cu un suvenir din

Devon, când ar fi trebuit să se afle la câteva sute de kilometri distanță, pe coasta Mării Nordului...

— Cum de a luat un suvenir din Torquay?

— Fie l-a primit de la cineva care a mers acolo sau a fost chiar el acolo.

— De ce să-l fi pus într-o cutie pe care scrie că este din Cromer?

— De ce minte Henrietta despre faptul că a găsit o fundă în valiză, când ea a cumpărat-o?

Livia simțise un gol în stomac. Pentru că Henrietta ştia că făcea ceva ce nu trebuia.

— Dar ce făcea tata în Torquay? Şi de ce nu ne-a luat cu el acolo? Ideile izbucniseră în mintea Liviei cu forța unei explozii. Dumnezeule mare! A fost acolo cu doamna Gladwell!

Charlotte nu păruse deloc surprinsă. Livia realizase că sora ei ajunsese deja la concluzia asta şi că de aceea voise să-i arate Liviei dovada.

— Nu trebuie să-i spui mamei, Charlotte! Înțelegi?

— Nu voi spune nimic, dar cred că mama ştie. Sau suspectează, cel puțin. Ştii că şi ea cotrobăie prin biroul tatei când nu este acasă.

Livia privise chipul rotund cu obraji rozii ai lui Charlotte, angelic ca de obicei. Oare de aceea îi displăcea atât de mult lui Lady Holmes doamna Gladwell? Şi, Dumnezeule, oare Sir Henry intenționase să lase prespapierul unde Lady Holmes sigur l-ar fi putut vedea şi apoi să aducă în casă o vedere cu aceeaşi imagine – ceva ce fata care-o găsise probabil o va etala în camera ei deci aruncându-i în față soției sale vacanța de la mare cu amanta lui?

Oare asta voise Charlotte să-i spună Liviei?

— Crezi că este îndrăgostit de doamna Gladwell?

Livia nu putuse să decidă ce era mai rău, faptul că tatăl lor iubea pe altcineva sau că îi fusese necredincios mamei lor cu o femeie pe care nici măcar nu o iubea.

— Nu, zisese hotărât Charlotte. Vino aici!

Pe fundul sertarului biroului lui Sir Henry se afla o cutie, o cutie închisă cu un lacăt din bronz închis, ciudat, despre care Livia credea că era o antichitate chinezească.

Avea forma unui butoiaş alcătuit din cinci discuri mobile pe care se aflau caractere chinezeşti care cândva fuseseră pictate cu lac auriu, dar care acum se ştersesem devenind aproape neinteligibile.

Livia ştia de existența cutiei. Înțelesese instinctiv că lacătul se va deschide dacă va alinia corect caracterele. Dar căzuse pradă frustrării după zeci de încercări eşuate într-o ocazie anterioară, când părinții ei nu erau acasă.

Charlotte, însă, privise încuietoarea şi mişcase discurile unul câte unul, cu mare încredere.

— Ai încercat de suficiente ori pentru a găsi combinația corectă? se mirase Livia.

— Nu. Tata nu ştie mai multă chineză decât noi. Dacă te uiți la încuietoare în lumină, poți vedea urme de creion în jurul anumitor caractere. Şi când le aliniezi...

Charlotte înlăturase lacătul şi întinsese cutia deschisă Liviei.

Primul lucru pe care Livia îl văzuse fusese un articol din ziar care anunța logodna lui Sir Henry cu o anume Lady Amelia Drummond.

După aceea, găsiseră invitația la nuntă.

— Dar nu se poate. Nunta era în... în ziua nunții mamei cu tata. Doar nu crezi că mama este, în secret, Lady Amelia Drummond?

Charlotte clătinase din cap şi făcuse semn ca Livia să ridice invitația. Pe fundul cutiei se afla o fotografie mică, a lui Sir Henry în tinerețe şi o tânără doamnă frumoasă şi cu un aer superior care fără niciun dubiu nu era Lady Holmes.

Livia se holbase la poză.

— Oare această Lady Amelia l-a lăsat cu buza umflată pe tata? Şi oare el s-a însurat cu altcineva în ziua nunții doar pentru a-i face în ciudă ei?

Charlotte încuiase cutia şi o pusese cu grijă la loc. Apoi se îndreptase spre uşă, aruncase o privire şi îi făcuse Liviei semn să o urmeze.

Odată ajunse în camera lor, Livia se aşezase pe pat, cu capul în mâini, încercând să facă față revelațiilor zilei.

— Crezi că mama a aflat că s-a însurat cu ea în ziua în

care trebuia să se însoare cu Lady Amelia?

— Da.

— Înainte sau după?

Charlotte stătuse puțin pe gânduri.

— După.

Avea sens. Părinții lui Lady Holmes fuseseră respectabili, dar fără prea mulți bani. Fără mijloace pentru a-şi permite un Sezon pentru fiica lor, nu ar fi putut ține pasul cu valul de veşti matrimoniale primite din Londra.

Fără să mai menționăm că Lady Holmes ar fi fost atât de deziluzionată dacă ar fi ştiut în ce se băga de la început.

— Mă întreb de ce mama nu are echivalentul doamnei Gladwell. Crezi că ar vrea?

La întrebarea placidă a lui Charlotte, Livia se ridicase.

— Să aibă o aventură? Habar nu am dacă vrea, dar sunt sigură că tata ar fi extrem de supărat dacă ar avea.

— De ce? El are. Şi nu pare să se ruşineze cu asta.

— Nu pot explica. Ştiu numai că ar fi furios.

Charlotte se gândise la asta, cu chipul senin ca al unui înger pe felicitarea de Crăciun.

— Nu este corect, nu?

— Sigur că nu este corect, dar aşa stau lucrurile.

— Nu-mi place.

— Nici mie. Urăsc situația! Dar trebuie să trăim cu ea.

Charlotte rămăsese tăcută. Pe culoar, uşa camerei Henriettei se deschisese. Tocurile pantofilor ei de seară se auzeau cu putere în timp ce cobora la cină.

— Trebuie? întrebase Charlotte.

Această întrebare, cumva, o şocase pe Livia mai mult decât cele care o precedaseră şi aruncase vederea pe foc.

— Da, trebuie. Nu avem ce face decât să trăim cu asta.

*

Problema relațiilor romantice ale lui Sir Henry şi efectele lor asupra lui Lady Holmes nu mai fuseseră menționate decât doi ani mai târziu, când Henrietta, la vârsta de 18 ani, se logodise înainte de finalul primului ei sezon.

La scurt timp, Livia şi Charlotte îl cunoscură pe domnul Cumberland, logodnicul ei. Cu ultima picătură a autocontrolului său, Livia reuşi să nu-şi dea ochii peste cap în timpul întâlnirii – domnul Cumberland nu era nici pe departe la fel de nesuferit ca Henrietta, dar, cerule, era prost făcut grămada.

— Bietul idiot, zise Charlotte îndată ce rămaseră singure.

Charlotte deschise sertarul noptierei şi scoase contrabanda, o bucată mare de prăjitură cu prune pe care o şterpelise din bucătărie.

— De acord.

Livia pufni.

— Oricine este dispus să se însoare cu Henrietta trebuie să fie un idiot.

Charlotte încuviinţă absentă, atenţia ei fiind îndreptată către prăjitură. Lady Holmes era nemulţumită că, în ciuda tuturor restricţiilor privind dieta lui Charlotte, aceasta nu devenise mai puţin dolofană. Livia se distra făcând trafic cu brioşe şi budinci pentru Charlotte, atât pentru că îşi sfida mama, cât şi pentru a savura bucuria inexpresivă a lui Charlotte în timp ce îşi înfigea dinţii în bunătăţile interzise. În ultima vreme însă, Livia începuse să aibă remuşcări faţă de rolul ei de complice şi furnizor al lui Charlotte. Moda actuală era neiertătoare şi Charlotte avea să se simtă îngrozitor de inconfortabil în acele corsete strâmte al căror singur scop era să transforme trupul unei femei într-o siluetă de viespe.

Ei bine, asta dacă într-o zi Charlotte avea să fie convinsă să renunţe la pasiunea ei pentru rochia din postav albastru pe care o purta de ani întregi, refăcută o dată la aproximativ 18 luni pentru a se potrivi luării ei în greutate.

— Ei bine, nu-ţi lua cu asalt prăjitura, continuă Livia. Spune-mi de ce crezi tu că domnul Cumberland este un idiot.

De acum era posibil să se poarte conversaţii scurte cu Charlotte, dacă interlocutorul era dispus să o tot încurajeze. Pe Charlotte părea să nu o deranjeze când i se cerea să vorbească, deşi se oferea voluntar adesea pentru a o înlocui

pe Henrietta când îi venea rândul să aibă grijă de Bernadine. Nu trebuia să spună nimic atunci când stătea cu Bernadine. De fapt, exact opusul – cu cât cineva vorbea mai puțin cu Bernadine, cu atât mai puțin frustrante erau întâlnirile.

— Nu-i lipsesc banii, zise Charlotte, dar hainele nu i se potrivesc deloc – evident că nu ştiu să-şi aleagă un croitor. Şi crede că nodul ostentativ al cravatei compensează pantofii urâți şi pantalonii prea scurți. În plus, valetul lui îl fură.

— Ce?

— Diamantul din insigna lui este fals. Cum nu ar fi cumpărat o insignă cu o piatră falsă, valetul lui probabil a vândut originalul şi a pus în loc o replică ieftină.

Livia era pe jumătate întinsă pe patul lor. Sări pe podea.

— Nu ar trebui să-i spunem Henriettei că el a angajat un hoț?

— Henrietta este cea care mi-a arătat cum să fac diferența între un diamant adevărat şi un fals, zise Charlotte, la fel de placidă ca de fiecare dată când oferea aceste observații scandaloase. Ştie. Se va asigura ca valetul să dispară curând.

— Dar să accepte în cunoştință de cauză o cerere în căsătorie de la fraierul ăsta – aproape că o compătimesc pe Henrietta.

— Să nu faci asta. Este exact ceea ce a căutat ea. Henrietta nu este proastă. Nu se va mărita cu cineva ca tata. Vrea pe cineva pe care să-l poată controla, iar acum are unul.

Livia făcu o grimasă.

— Suntem sigure că are suficient de mulți bani? Nu ca noi – numai aparențe.

Charlotte observase prima dată, cu un an înainte, că bucătăreasa nu mai punea cantitatea corectă de unt în chec, ceea ce dusese la descoperirea faptului că suma oferită bucătăresei pentru cumpărarea ingredientelor fusese redusă semnificativ. Dar Livia fusese cea care făcuse pasul îndrăzneț de a deschide o scrisoare de la bancă pentru Sir Henry şi astfel aflaseră că locuința lor fusese ipotecată şi că părinții

lor erau îngropaţi în datorii.

(Cam în aceeaşi perioadă infirmiera lui Bernadine fusese concediată, iar sarcina de a o supraveghea fusese pasată către surorile ei, a căror guvernantă fusese de asemenea concediată, căci Lady Holmes declarase că fetele erau suficient de mari pentru a nu mai avea nevoie de una.)

Livia, deja dezamăgită de părinţii ei, devenise chiar şi mai dezamăgită: dacă trebuiau să-şi bată joc de mariajul lor, oare nu o puteau face fiind nişte custozi responsabili ai finanţelor lor?

— Henrietta a fost prudentă, zise Charlotte. Îţi aminteşti când a mers cu mama în acea călătorie de două zile să o viziteze pe mătuşa bolnavă a mamei – sau cel puţin aşa au spus ele? Am găsit bilete taxate din călătoria lor, iar destinaţia nu avea legătură cu rudele mamei. Dar domnul Cumberland a menţionat astăzi toate acele locuri – locaţii ale proprietăţilor familiei lui. Asta au făcut mama şi Henrietta – au investigat acele proprietăţi la faţa locului, pentru a se asigura că erau în stare bună.

— Ooo. Nu i-am acordat Henriettei suficient credit.

— Henrietta a fost mereu deşteaptă atunci când erau în joc propriile ei interese.

— Dar tot se mărită cu un idiot, zise Livia aruncându-se iar în pat. Deşi cred că este mai bine să te măriţi cu un idiot decât cu cineva care te crede pe tine o idioată.

Atenţia lui Charlotte reveni asupra prăjiturii ei. Livia se holba la tavan, chinuită de gânduri pesimiste. Fu surprinsă atunci când Charlotte vorbi iar, precum şi de faptul că Charlotte dorea să continue conversaţia şi, la fel de mult, de întrebarea lui Charlotte.

— Tu nu te vei mărita cu un idiot, nu? întrebă Charlotte.

— Sper că nu, răspunse Livia posacă. Sau cel puţin nu dacă îmi dau seama la timp. Dar tu?

— Nu vreau să mă mărit.

— Dar cum vei trăi? Ştii că nu avem suficient de mulţi bani pentru a ne întreţine ca fete bătrâne.

— Pot câştiga bani. Dacă aş fi băiat şi nu am avea bani

în familie, nu ar fi de aşteptat să am o profesie?

— Da, dar nu eşti băiat. Mama va face o criză la ideea că una dintre fiicele ei... munceşte.

— Mama nu trebuie să fie de acord.

Livia oftă.

— Te înşeli dacă crezi că tata o va face.

Nu avea niciun sentiment pentru Sir Henry, căci Sir Henry nu o privea nicicum. Dar Charlotte era favorita lui – era foarte amuzat de combinația ei de inteligență superioară, ciudățenie însemnată şi silențiozitate deosebită. O lua des la plimbare, numai ei doi. Cumpăra dulciuri de contrabandă pentru ea. Şi îi citea poeziile ei preferate, fiind impresionat că ea putea imediat să i le recite.

— Ce te face să crezi că nu o va face? întrebă Charlotte.

— Acelaşi motiv pentru care cred că se va înfuria dacă ar afla că mama are o aventură. Poate că pare împăciuitor, dar nu este deloc liberal în gândire. Nu uita asta.

Charlotte încuviință, privind mai degrabă cu tristețe la farfuria goală din fața ei.

Fusese ultima oară când Livia o văzuse pe Charlotte consumând o asemenea cantitate de prăjituri – sau de orice alimente comestibile – dintr-odată.

*

Următorii ani aduseră schimbări neprevăzute în comportamentul lui Charlotte. În primul rând, începuse să acorde un interes deosebit garderobei sale – analizând moda, încercând diferite combinații de pantalonaşi şi ciorapi, însoțind-o pe Lady Holmes să caute modele de dantelă şi pene.

Ba mai mult, începu să acorde mult mai multă atenție siluetei ei şi încetă să mai mănânce până la refuz. În ziua în care ceruse o a doua porție de morcovi şi apoi continuase cu desertul la sfârşitul mesei, Livia o trase deoparte şi o întrebă dacă se simțea bine. Charlotte clătină din cap.

Spre uşurarea lui Lady Holmes, mezina depunea de asemenea eforturi eroice pentru a purta conversații de

complezență. În loc să sperie şi să facă oaspeții să se simtă inconfortabil cu comentarii precum „înțeleg că nu mai scrii în jurnal” sau „îmi pare rău că nu a fost succesul scontat călătoria la Bath”, ea învățase să zâmbească, să încuviințeze şi să vorbească despre vreme.

Ultima parte nu se întâmplă fără a încerca şi a face greşeli. La început, avusese tendința de a corecta exclamațiile bătrânilor moşieri precum „Nu am mai avut atât de multă ploaie de pe vremea când eram băiețel şi purtam pantaloni scurți”, citând data concretă din registrele parohiei, ceea ce demonstra că fuseseră precipitații mult mai mari în urmă cu numai cinci ani. Abia după multe încercări şi multe momente jenante înțelesese în sfârşit rolul persiflării, acela de a evita tăcerea oamenilor care nu aveau ce să-şi spună unii altora.

Cu alte cuvinte, de a evita tăcerea inconfortabilă. Dar cum pentru Charlotte nu exista tăcere inconfortabilă, era la fel de greu de înțeles pentru ea cum îi era unui bărbat să înțeleagă unui bărbat care suferea de vertij să învețe polca vieneză.

Uneori, când Livia stătea lângă ea, transpirând în locul ei şi încercând din răsputeri să transmită răspunsul corect prin telepatie, realiza cât de mult semăna Charlotte cu o străină care găsea obiceiurile locale de neînțeles şi, ocazional, complet ridicole. Odată, în mijlocul lecturării unui articol de revistă despre posibilitatea existenței vieții pe Marte, Livia se gândi că Charlotte era mai apropiată de viața extraterestră. Ea nu găsea derutante numai obiceiurile şi convențiile englezeşti, ci ale întregii omeniri.

În cele din urmă, Charlotte reuşi să depăşească acest obstacol. Nu numai că învățase să facă diferența dintre a întreba o doamnă în vârstă dacă este răcită sau dacă are probleme de incontinență, ci devenise expertă în a naviga aceste obstacole anterior perfide, deşi adesea Livia putea să-şi dea seama că făcea față situației printr-un algoritm intern, încercând să genereze un răspuns potrivit.

Una peste alta, transformarea ei părea completă. Fetița care insistase să poarte aceeaşi rochie în fiecare an fusese înlocuită de o tânără îmbrăcată cu volane şi pene. În loc de

Enciclopedia Britannica, acum citea *Burke's Peerage* şi *Cornhill Magazine.* Şi, deşi nu slăbise niciodată până la a obține o suplețe elegantă – păstra urma unei bărbii duble şi nasturii corsajului mereu păreau în pericol să se deschidă – tendința ei către îngrăşare se potrivea cu ochii ei mari şi obrajii rozii.

Nu era frumoasă, dar era drăgălaşă. Oamenii răspundeau la prezența ei aşa cum ar fi făcut-o dacă una dintre păpuşile din camera copilului ar fi crescut şi ar fi prins viață. Băieții şi tinerii rămâneau fără cuvinte, ochii lor hoinărind de la buzele ei roz, pline, la sânii ei fermi.

Livia era pe jumătate geloasă pe răspunsul pe care îl primea sora ei mai mică de la domni şi pe jumătate... tristă. Cine era această fată înfăşurată în volane, care-şi punea miere şi ulei de cocos în păr? Ce se întâmplase cu Charlotte pe care şi-o amintea Livia, acea rățuşcă urâtă care era singura persoană cu care Livia se simțea confortabil, singura persoană în care Livia avea încredere?

Şi apoi, cu o zi înainte de plecarea la Londra pentru primul Sezon împreună, Charlotte îi spusese Liviei:

— Am vorbit cu tata astăzi.

Se plimbau pe câmpie, la periferia satului. Era o zi însorită, dar rece. Câmpia era de un verde crud, strălucitor. Iar rochia crem a lui Charlotte, ornată cu dantelă şi pasmanterii, oferea un contrast imposibil de frumos pe fundalul acestei naturi luminate puternic.

Livia se simțea descurajată de posibilitatea ca această nouă Charlotte să fie inundată de cereri în căsătorie până la sfârşitul Sezonului. Şansele matrimoniale ale Liviei nu era la fel de favorabile. Era o mizantropă – rar un bărbat sau o femeie nu ajungeau să o dezamăgească profund. Asta era deja destul de rău pentru o tânără, dar, pentru a înrăutăți situația, era o mizantropă care nu ştia cum să pretindă că nu era una.

Dacă Charlotte avea să accepte o cerere în căsătorie, Livia rămânea singură acasă.

Oftă.

— Despre ce ai vorbit cu tata?

— Îți amintești ziua în care l-am cunoscut pe domnul Cumberland? Am zis că nu vreau să mă mărit.

— I-ai spus tatei că nu vrei să te măriți tocmai astăzi, chiar înainte să plecăm la Londra?

— Nu, am vorbit cu el în următoarea zi după ce l-am întâlnit pe domnul Cumberland.

Livia clipi. Adică în urmă cu cinci ani.

— I-am spus că nu cred că instituția căsătoriei mi s-ar potrivi foarte bine. I-am spus că aș dori să analizez și alte mijloace de a-mi câștiga existența.

— Și ce a zis?

— A zis că era de părere că eram prea tânără pentru a lua vreo decizie permanentă. M-a încurajat să analizez posibilitatea de a fi o fată pe care nu o explorasem până atunci – modă etc. –, să experimentez mai mult calea tradițională a femeilor înainte de a o respinge definitiv.

Asta sunase șocant de rezonabil și de înțelept – Liviei abia îi venea să creadă că vorbeau despre Sir Henry.

— Am făcut ce a cerut. S-a dovedit că moda chiar îmi face plăcere. La fel și să conversez cu oamenii – incredibil cât de multe îți spun doar dacă îi întrebi. Și îmi imaginez că ar trebui să fie ceva interesant și la Sezonul londonez. Dar nimic din toate astea nu mi-a schimbat părerea despre mariaj, căci niciuna nu a schimbat ecuația economică și politică reprezentată de căsătorie. Nu îmi place ideea de a face troc cu sistemul meu reproducător pentru sprijinul unui bărbat – nu în absența altor posibilități.

Livia făcu ochii mari. Vechea Charlotte nu plecase niciodată nicăieri. Fusese pur și simplu redecorată în muselină fină și o pălărie stilată. Livia se simțea rușinată că simplul camuflaj o dusese de nas complet.

— Și i-ai spus asta?

— Știe deja asta. Ceea ce i-am spus astăzi a fost că voi opta pentru o carieră. Cred că aș fi o directoare excelentă la o școală de fete. Dacă voi obține această poziție la o școală respectabilă, pot câștiga până la 500 de lire pe an.

Livia rămase fără aer.

— Atât de mult?

— Da. Dar nu pot deveni directoare peste noapte. Trebuie să merg la şcoală, să trec prin pregătirea necesară şi apoi să urc în rang. I-am cerut tatei să suporte cheltuielile până când voi putea să îi returnez banii.

— Şi este de acord cu asta?

— Aranjamentul nostru este că voi aştepta până la vârsta de 25 de ani. Dacă până atunci nu voi găsi pe cineva cu care să vreau să mă mărit, ei bine, da, îmi va sponsoriza şcolarizarea.

Livia era consternată.

— Nu-mi vine să cred.

— Mi-a dat cuvântul lui de onoare.

Cuvântul de onoare al unui bărbat nu era ceva de glumă totuşi, Livia dădu din cap neîncrezătoare. Bănuia acum că Sir Henry făcuse o promisiune serioasă, trebuia să îl creadă.

— Dar mai este mult până vei împlini 25 de ani, aproape opt ani. Orice se poate întâmpla între timp. Ai putea să te îndrăgosteşti.

— Pe asta se bazează şi tata, fără îndoială. Dar iubirea romantică este... Nu vreau să spun că iubirea romantică este o fraudă – sunt sigură că sentimentele pe care le inspiră sunt suficient de sincere, însă temporare. Dar modul în care este prezentată ca această fericire pură, infinită, la care fiecare femeie trebuie să aspire – când, de fapt, iubirea este precum vita adusă din Argentina pe nave frigorifice: poate că rămâne proaspătă o vreme în condiții controlate cu grijă, dar, mai devreme sau mai târziu, calitățile ei vor începe să se degradeze. Iubirea este, în sine, un bun perisabil şi este păcat că tinerilor li se cere să ia decizii irevocabile, până când moartea îi va despărți, în mijlocul unei euforii de scurtă durată.

Livia rămase cu gura căscată. Şi ea avea dubii în privința iubirii şi a căsătoriei, dar în general se concentra asupra fricii ei de a da peste potențiali pretendenți aroganți şi respingători – şi a întrebării dacă va putea alege mai bine decât o făcuse Lady Holmes. Încă nu formase judecăți la scară largă la adresa întregului sistem.

— Dar familia Cummings? Sunt căsătoriți de 30 de ani şi încă sunt fericiți împreună.

— Şi apoi mai sunt soții Archibald şi Small. Dar nu trebuie să devenim sentimentale gândindu-ne la succesul acestor căsătorii. Trebuie să privim matematic, numărul cuplurilor care au o căsnicie fericită raportat la toate cuplurile căsătorite. După estimările mele, asta înseamnă mai puțin de 20% dintre cunoştințele noastre. Vrei să rişti cu astfel de şanse?

Livia clipi de câteva ori.

— Presupun că nu.

— Astea nu ar fi şanse deloc rele dacă am fi la o cursă de cai. Şi nu sunt atât de teribile dacă luăm în calcul că premiul este reprezentat de decenii de parteneriat mulțumitor. Problema mea este miza: viața mea toată. Ca să nu mai zic că, exceptând situația în care mi-aş îngropa soțul sau aş divorța de el, pot juca numai o dată. Şi, desigur, dacă aş divorța de soțul meu, părinții mei nu ar mai scoate capul în lume nicăieri – i-aş îngropa efectiv şi pe ei. Deci, nu. Având în vedere costurile exorbitante şi constrângerile, nu sunt dispusă să îmi asum riscurile.

O trase pe Livia, care realiză că ajunseseră la o trecere de pietoni de ceva vreme şi că stătea în calea unui docar. Îi permise lui Charlotte să o ghideze spre marginea drumului murdar şi îl salută mecanic pe doctorul satului care mergea pe lângă ele, salutându-le.

— Să înțeleg că plănuieşti să aştepți până la aniversarea vârstei de 25 de ani, apoi să faci în ciuda societății şi să mergi la şcoală, zise ea când îşi reluară plimbarea.

— Mai mult sau mai puțin. Tata mi-a cerut să depun efortul de a permite unui bărbat să-mi întoarcă lumea cu susul în jos, iar eu am acceptat. Dar nu ştiu de ce crede că aş cântări altfel factorii cu lumea zdruncinată. Uneori trebuie să recunosc că tata nu mă cunoaşte deloc.

Această deducție nu avea nevoie de niciun comentariu. Părerea Liviei era că Sir Henry încă o vedea pe Charlotte ca pe o ciudățenie amuzantă – sau cel puțin spera că ea va

redeveni astfel dacă îşi va ignora gândirea radicală suficient de mult timp. Şi, cu siguranţă, nu ajuta cu nimic faptul că Charlotte arăta aşa cum arăta, atât de empatic şi, unii chiar ar spune, extravagant de feminină, numai curbe şi delicateţe, nicio ascuţime pe nicăieri.

— Ei bine, zise Livia, am auzit că sărutul afectează gândirea unei femei.

— Am fost sărutată. Este foarte plăcut, dar...

— Ce? Cine te-a sărutat? Când? Şi unde?

— S-a întâmplat acum mai mulţi ani. Dar am promis că nu voi divulga niciodată numele lui – ceea ce înseamnă că nici nu-ţi pot spune unde s-a petrecut sărutul, având în vedere că ar restrânge mult lista potenţialilor candidaţi.

Acum mai mulţi ani? Probabil că Charlotte avea 13 sau 14 ani pe atunci.

— Nu ai zis niciodată nimic!

— Nu ai întrebat niciodată.

— Eu... Livia decise că era mai bine să-şi ţină gura decât să bolborosească faptul că îi fusese greu să-şi imagineze că Charlotte sărutase un băiat când ea suspecta pe jumătate că Charlotte venise de pe Marte pentru a face observaţii culturale privind viaţa pământenilor. Cum s-a petrecut? Te-a luat prin surprindere?

— Deloc. Eu am iniţiat totul.

— Charlotte! Erai îndrăgostită?

— Nu, voiam să ştiu cum e senzaţia.

— Dar cum l-ai ales pe băiat? Cu siguranţă nu ai tras numele din pălărie. Livia suspină. Sau ai făcut-o?

— Nu am făcut asta. Dar nu pot dezvălui circumstanţele care m-au făcut să-l aleg, căci asta ar da de asemenea indicii privitoare la identitatea lui.

Livia mai încercă de câteva ori, dar buzele lui Charlotte erau pecetluite. Livia renunţă.

— Uită-te la tine! Ai avut un sărut „foarte drăguţ” – şi ai şi un plan pentru viaţa ta. Asta mă face pe mine complet debusolată.

— De obicei o persoană se simte debusolată deoarece încă nu ştie sigur ce îşi doreşte – până când nu va face asta,

nu poate fi creată o strategie potrivită. Charlotte o analiză pe Livia o clipă. Dar, în cazul tău, este posibil să ştii exact ce vrei, dar te temi şi să vrei asta, darămite să încerci să obții ceea ce îți doreşti.

Livia înghiți în sec. Nu o întrebă pe Charlotte ce sau cum ştia. Nu spuse nimic. Se plimbară în tăcere restul drumului.

Apropiindu-se de casă, Livia o cuprinse pe Charlotte de umeri.

— Dacă tot ce a promis tata a fost numai pentru a te îmbuna temporar? Nu îmi face plăcere să spun asta, dar tata nu este cine ştie ce vizionar – va fi fericit să amâne o problemă pentru o altă zi şi, cu atât mai mult, pentru anii care urmează. Dacă atunci când va sosi vremea îşi va renega cuvântul dat?

— Nu ştiu. Nu încă, în orice caz – am suficient de mult timp să îmi consider răspunsul. Charlotte o luă pe Livia de mână. Dar dacă tatăl nostru se va dovedi un bărbat de cuvânt şi-mi va finanța educația necesară şi pregătirea pentru a-mi putea câştiga traiul, îmi vei permite să fac acelaşi lucru pentru tine la schimb?

Livia strânse mâna lui Charlotte, brusc pe punctul de a izbucni în lacrimi. Charlotte iniția rar contact fizic – era ceva la fel de solemn precum o ofertă pe care o putea face regina din mijlocul lui Westminster Abbey.

— Da, zise ea. Da, te rog!

Îşi permise să fie purtată o clipă de imaginile acestui viitor imposibil, două surori, unite de o independență mulțumitoare. Oare vor avea un mic conac? Sau nişte apartamente drăguțe, spațioase, la şcoala de fete pe care o va conduce Charlotte? Îşi putea imagina bând ceai împreună în după-amiezile de sâmbătă, pe Charlotte având în fața ei o farfurie cu prăjitura ei cu prune preferată, privind spre grădina mică rezervată lor.

Era un viitor mai atrăgător decât îşi imaginase ea până acum.

Pesimistă cum era, nu putu lăsa ocazia să treacă fără să-şi exprime prudența.

— Aminteşte-ţi, Charlotte, tatei nu-i plac femeile. Ar ezita mult mai mult să nu-şi respecte cuvântul în faţa unui bărbat – dar tu nu eşti un bărbat.

— A avut o logodnică ce l-a părăsit din cauza defectelor lui de caracter. Şi femeia cu care s-a însurat pentru a-i face în ciuda logodnicei îl dispreţuieşte deoarece a folosit-o, fără să-i pese de sentimentele ei. Ce motiv are să displacă toate femeile? Oare dispreţuieşte toţi bărbaţii deoarece tatăl lui a fost un nemernic, iar avocatul lui i-a dus la sapă de lemn afacerile?

— După standardele tale, nu este raţional, ştiu. Dar nu te poţi aştepta să fii tratată raţional când eşti femeie, Charlotte. Nu pot explica de ce – pur şi simplu. Şi trebuie să înveţi să accepţi asta.

Charlotte rămase tăcută. Livia se gândi că, poate, pentru prima dată, reuşise să-i bage surorii ei mai mici minţile în cap. Dar, în timp ce se îndreptă înapoi spre casă, Charlotte se întoarse spre ea şi spuse:

— Voi încerca să înţeleg de ce. Dar nu voi învăţa să accept asta. Niciodată!

*

Livia suspectase de mult timp că Sir Henry nu îşi va ţine promisiunea. Şi totuşi, atunci când se petrecu, când nu îşi respectă cuvântul, ea fu mult mai furioasă decât sora ei.

— Este lipsit de scrupule ceea ce a făcut! Să te mintă astfel, să îţi ceară să ai încredere când el nu a avut nici cea mai mică intenţie să-şi ţină promisiunea... se bâlbâi ea, incapabilă să continue.

Charlotte stătea pe marginea patului lor, singurul semn al agitaţiei ei fiind sunetul pe care-l făcea lovind cu degetele de tăblie.

După o tăcere prelungită, Charlotte spuse:

— Momentul meu a fost departe de ideal. Nu am ştiut asta înainte să vorbesc cu el, dar Lady Amelia Drummond a fost găsită moartă azi-dimineaţă. Tata era într-o dispoziţie proastă.

Livia lăsă capul în jos.

— Oh!

Charlotte se juca cu o fundă a rochiei.

— Asta nu înseamnă că şi-ar fi ţinut promisiunea altfel. Dacă intenţiona să-şi ţină promisiunea, ar fi făcut-o, chiar dacă Lady Amelia ar mai fi fost sau nu în viaţă. Dar, dacă ar fi existat o oarecare şovăială din partea lui, o şansă cât de mică de a se fi răzgândit pe ultima sută de metri... cum am zis, nu am ales momentul bine.

— Îl vei mai întreba?

— Crezi că are sens?

— Nu.

— Nici eu.

— Deci ce vei face? Livia scotea din nou flăcări pe nas. Te rog, spune-mi că nu vei accepta această decepţie îngrozitoare. Tata nu va avea remuşcări. Va fi pur şi simplu foarte mândru de sine că a scăpat cu această şicană dizgraţioasă.

Charlotte se prinse de marginea patului. Dacă ar fi fost Livia, şi-ar fi imaginat că aceasta era gâtul lui Sir Henry. Dar Charlotte îşi păstră liniştea obişnuită atunci când răspunse:

— Nu, nu voi lăsa lucrurile aşa, fără un răspuns potrivit.

— Bine, strigă Livia. Apoi, mai puţin sigură, continuă: Dar ce fel de răspuns ar funcţiona? Cum poţi să-l pedepseşti în acelaşi timp şi să extragi fondurile necesare pentru educaţia ta?

— Am o idee. Mă voi gândi la asta.

— Pot să te ajut?

— Ar fi mai bine să mă ocup singură.

Livia fu luată prin surprindere.

— Nu vei... nu îi vei pune arsenic în ceai sau ceva de genul acesta, nu?

— Nu, sigur că nu. În plus, moartea lui nu ne va oferi deloc avantaj financiar. Atunci vor da buzna toţi creditorii. Mama va trebui să vândă casa pentru a-i satisface şi eu nu voi primi un penny pentru educaţia mea.

— Atunci ce?

— Îți voi spune după ce va fi realizat.

Livia simți un fior pe şira spinării. Sora ei putea fi nemiloasă.

— Îmi spui măcar când ai de gând să pui în aplicare acest plan diabolic?

— Curând. În câteva săptămâni, cred.

Livia o cuprinse pe Charlotte de umeri.

— Nu face ceva ce vei regreta!

Charlotte zâmbi, dar zâmbetul nu ajunse şi la ochii ei.

— Ar fi fost bine să-i dea cineva tatei acest avertisment.

*

În zilele următoare, Livia insistase ca Charlotte să-i dea mai multe detalii despre Plan. Charlotte zâmbea numai, dădea din cap şi continua. Era perioada Sezonului, cu petrecerile din grădină la amiază şi dansurile de seară. Tumultul peţirii îşi pierduse de mult timp atractivitatea pentru Livia. Scopul suprem al acestei adunări anuale nu era distracţia şi jocurile. Era pentru ca domnişoarele necăsătorite să-şi găsească soţi, iar cele măritate să se lupte pentru vizibilitate socială.

Livia nu putea spune că nu găsise niciodată un bărbat care să o atragă. Însă cei înzestraţi cu suficiente calităţi încât să o intereseze nu păreau niciodată interesaţi de ea. Iar aceia care se deranjau să-i acorde atenţie nu păreau să primească aceeaşi căldură din partea ei.

Un rezultat regretabil. După analiza profund lipsită de romantism a lui Charlotte privind instituţia căsătoriei, Livia fusese precaută faţă de emoţiile scăpate de sub control care ar fi putut-o conduce la alegeri regretabile. Dar această lipsă hotărâtă de emoţii dezlănţuite era descurajantă în sine. Oamenii trebuiau să se îndrăgostească măcar o dată, nu? Chiar şi numai pentru a înţelege ce a vrut să spună Elisabeth Barrett Browning când a scris „Cred că lumea s-a schimbat/De când am auzit prima dată paşii sufletului tău”

Şi totuşi, această experienţă comună, practic universală, o evita pe Livia oriunde mergea. Şi, desigur,

pentru mama ei, eşecul Liviei de a obține o singură cerere în căsătorie în şapte sezoane şi jumătate era o povară ruşinoasă, o povară despre care Livia trebuia să audă săptămânal, uneori zilnic.

Ultima tiradă a lui Lady Holmes durase tot drumul spre casă – erau singure în trăsură, căci Charlotte îşi petrecea după-amiaza în sala de lectură a Muzeului Britanic, iar trăsura se afla blocată în traficul oribil din Londra, care durase o oră să se decongestioneze. Livia era epuizată când ajunse în camera ei. Se temea că se apropia periculos de punctul în care va începe să încurajeze pe oricine, absolut oricine, care avea un interes matrimonial pentru ea – chiar şi numai pentru a scăpa de mama ei.

De-ar reuşi Charlotte să-şi îndeplinească obiectivul! Dar fiecare zi care trecea slăbea încrederea Liviei că va ieşi ceva bun din trădarea lui Sir Henry, că Charlotte ar putea ieşi triumfătoare, ca pasărea Phoenix, ridicându-se din cenuşa speranțelor ei.

Sunetul roților metalice oprindu-se o atrase spre fereastră. Charlotte de obicei revenea de la Muzeul Britanic după ce treceau orele normale de vizitare. Cine putea opri la uşa lor?

Charlotte coborî dintr-o trăsură necunoscută urmată de... ce naiba făcea Charlotte cu baroneasa văduvă Shrewsbury? Lady Shrewsbury era ultima persoană care ar călca în sala de lectură, aşa că Charlotte nu ar fi avut cum să o întâlnească acolo. Şi, chiar dacă ar fi făcut-o, de când Charlotte refuzase cererea în căsătorie din partea fiului lui Lady Shrewsbury, aceasta se comportase cu răceală față de familia Holmes, considerând revoltător că o fată dintr-o familie de rang inferior îl considerase pe Roger al ei nedemn.

De unde privea, Livia nu putuse să vadă bine chipul lui Charlotte, dar ceva din postura ei nu era în regulă. Livia deschise uşa dormitorului lor, dar nu primi niciun semn că Charlotte avea să urce. Oare ce treabă avea Lady Shrewsbury cu Charlotte?

Jos, părinții ei se îndreptau spre salon, schimbând cuvinte şoptite, la fel de derutante precum prezența lui Lady

Shrewsbury. La urma urmelor, Roger era acum însurat – toți fiii baronesei erau căsătoriți –, așa că nu putea să aibă vești bune de anunțat care să o implice pe Charlotte și pe vreo rudă de-ale ei.

Intrară în salon. Vocea lui Lady Shrewsbury se auzi clar, cerând cu fermitate ca ușa să fie închisă. Ordonă de asemenea valetului că nu va fi nevoie de ceai. Bătăile inimii Liviei încetiniră. Ce se întâmpla?

Inspiră adânc, coborî scările pe vârfuri și se așeză cât de silențios putuse în ușa salonului.

— ...o ruşine absolută. Nu ştiu ce este în capul fetelor din ziua de azi. Să refuze cererea lui Roger doar pentru a începe o relație ruşinoasă cu el şase ani mai târziu – ca femeie nemăritată!

Livia îşi acoperi gura. Dumnezeule, nu! Nu era posibil ca acesta să fie răspunsul lui Charlotte pentru Sir Henry. Lady Shrewsbury țipa, cuvintele ei nişte zgomote în urechile Liviei, un val de silabe de nerecunoscut, fără altă însemnătate decât furie şi ruină.

La un moment dat, Shrewsbury se opri şi Sir Henry vorbi, cuvintele lui prea silențioase pentru ca Livia să poată auzi. Lady Shrewsbury râse batjocoritor.

— Să evit să se răspândească? Nu, bunule domn, calul a fugit din grajd. Pe la vremea cinei, toată Londra va şti cum a fost fiica dumitale prinsă astăzi. Dar, chiar dacă nu ar fi cazul, eu mă voi asigura că ea va fi alungată din toate saloanele respectabile din ținut. Comportamentul ei depăşeşte orice limită şi nicio familie bună nu va tolera asocierea cu o fată cu moravuri atât de uşoare.

— Fiica mea a comis un păcat de neiertat, zise Sir Henry, cu vocea fermă, totuşi, învinsă. Dar fiul dumitale s-a comportat mai bine? Niciun domn nu ar trebui să se încurce cu o tânără nemăritată din familie bună. Oare el nu are partea lui de vină?

— Are. Lady Shrewsbury se auzea de parcă avea gura plină cu nisip. Şi va avea de-a face cu soția lui şi cu mine. Dar bărbații sunt ființe cu pofte nelimitate. Este datoria unei femei onorabile să îi țină în frâu. Faptul că fiica dumitale mi-

a ademenit fiul din căminul lui, pentru a...

Livia se întoarse şi fugi sus, pentru a nu deschide uşa şi a o lua pe Lady Shrewsbury de corsaj, țipând. Cum adică l-a ademenit pe fiul ei din propriul cămin? Roger Shrewsbury deja avea o amantă în St. John's Wood. Avea un şir de amante acolo de ani de zile, unul dintre motivele pentru care Charlotte îl refuzase.

Livia se plimba cu paşii grei şi agitați prin camera pe care o împărțea cu Charlotte. Se aşeză o vreme, legănându-se înainte şi înapoi pe marginea patului înainte să se ridice şi să înceapă din nou să se plimbe. Când Lady Shrewsbury se urcă în trăsură şi plecă, ea coborî în grabă, dar găsi uşa salonului încă închisă şi pe mama ei țipând înăuntru.

De atunci tot aştepta ca Lady Holmes să se oprească din țipat.

În cele din urmă, se lăsă o clipă de tăcere. Lady Holmes se îndreptă spre un scaun din capătul îndepărtat al camerei şi se aşeză cu un sunet lipsit de grație. Charlotte stătea aşezată, foarte afectată, cu mâinile în poală. Fața îi era roşie din cauza urmelor de palme ale lui Lady Holmes şi coafura părea uşor deranjată, ca şi cum i-ar fi lipsit câteva agrafe care i-ar fi ținut-o mai bine în loc. Altfel, părea calmă şi stăpână pe sine, deloc ca o femeie gata să fie repudiată de toți cei pe care-i întâlniseră până acum.

Oare înțelegea ce se întâmplase?

Sau acesta fusese planul ei de la început?

Sir Henry vorbi pentru prima dată de la plecarea lui Lady Shrewsbury.

— Asta ai intenționat, Charlotte, să discreditezi şi să faci de ruşine întreaga familie?

„Este acesta răspunsul tău la faptul că nu mi-am ținut cuvântul?" Sau cel puțin asta a auzit Livia.

Charlotte privi în direcția Liviei, de parcă ar fi ştiut exact cine se afla de cealaltă parte a uşii şi ce întrebări se iveau în mintea ei.

— Nu. Planul meu nu implica public. În ciuda dorinței mele îndelungi de a primi educație şi o slujbă respectabilă, în ciuda promisiunilor pe care mi le-a făcut cineva în această

încăpere, în cele din urmă s-a dovedit evident că nu mi se va permite o altă cale cu excepția celei matrimoniale, ceea ce este o alegere complet nepotrivită pentru mine. Aşa că am decis să fac pasul logic următor: să scap de virginitate şi astfel să anulez orice eligibilitate maritală.

Lady Holmes sări în picioare.

— Dar ăsta este cel mai stupid, mai absurd şi...

— Lady Holmes, te-am ascultat suficient azi, bombăni Sir Henry. Charlotte, continuă.

— Aveam nevoie de un bărbat. Mai mult, aveam nevoie de un bărbat care să nu poată fi convins să se însoare cu mine, deci un bărbat însurat. Asta a pus ceva probleme, căci majoritatea bărbaților pe care îi cunosc m-ar refuza fie din principiu, fie din precauție. Aşa că trebuia să mă opresc la cineva atât imoral, cât şi oarecum nesăbuit. Domnul Shrewsbury s-a potrivit perfect criteriilor mele. Din păcate, este şi un idiot. Ieri-seară s-a întors acasă beat criță de la o aniversare, şi-a confundat soția cu amanta şi i-a spus despre înțelegerea noastră, inclusiv ora şi locația.

Lady Holmes bombăni.

— Este reprobabil! Atunci de ce doamna Shrewsbury sau Lady Shrewsbury nu au venit la noi, pentru a putea preveni planul tău îngrozitor de prost gândit?

— Chiar aşa? Dar nu trebuie să fii furioasă, mamă. Ai fi făcut acelaşi lucru, ai fi păstrat informația până când ai fi putut apărea cu martori pentru a prinde în flagrant delict cuplul ofensator.

— Eu... tu... este, se bâlbâi Lady Holmes. O, înțeleg! Tu nu crezi că ai făcut ceva greşit, domnişoară Charlotte, nu? Eşti atât de egoistă încât nu poți gândi mai departe de tine? Cine se va însura acum cu Livia, când reputația familiei a fost împroşcată cu noroi?

Livia trebui să se abțină pentru a nu-şi sugruma mama. Viața lui Charlotte fusese ruinată. Nimeni nu se gândea la ea? Ce va face pentru tot restul vieții?

— Ei bine, vei avea suficient de mult timp să te gândeşti acum la asta! se auzi încă o dată vocea lui Lady Holmes ridicând volumul. Îți vei petrece restul vieții în vila

din spate. Nimeni nu te va vizita. Nimeni nu-ți va scrie. Nimănui nu-i va păsa măcar dacă trăieşti sau mori.

— Da, presupun, zise Charlotte încet, aproape imperceptibil.

Livia nu se mai putu controla. Deschise uşa.

— Charlotte!

Charlotte se ridică, zâmbind.

— Livia.

Livia alergă spre sora ei şi o îmbrățişă.

— O, Charlotte! Ce zi oribilă!

— Pentru ea? spuse Lady Holmes aspru. Tu vei plăti prețul infamiei ei.

— Crezi că dau doi bani pe asta? Livia îşi luă sora de cot. Haide sus, Charlotte. Voi cere să ni se aducă ceai. Probabil că îți este foame.

— Nu o duci nicăieri. Nu am terminat cu ea.

— Ba da! Cel puțin pentru seara asta.

Lady Holmes afişă o surprindere aproape comică. Livia era fiica familiei Holmes cea mai predispusă la a arunca priviri încruntate, dar rar era neascultătoare în mod deschis. Profitând de stupefacția momentană a mamei ei, Livia plecă cu Charlotte.

Capitolul 3

Inspectorul Treadles auzise pentru prima dată numele lui Sherlock Holmes cu doi ani înainte.

Familia Treadles se alăturase lordului Ingram la un sit arheologic în insulele Scilly – pe Treadles nu încetase niciodată să-l surprindă afilierea cu un bărbat de rang atât de înalt, dar prietenia era pe cât de improbabilă, pe atât de sinceră.

Excursia fusese una foarte plăcută, zilele fuseseră calde şi senine, peisajul de un verde care-ți tăia răsuflarea pe fundalul unei mări puțin adânci care, uneori, era aproape turcoaz. La fiecare prânz, tovarăşii se delectau cu conversații

şi camaraderie. Noaptea târziu, conversaţia şi camaraderia continua în privat între inspector şi soţia lui în cortul lor, intensificată de iubire tandră.

Perlele apăruseră într-o seară.

Nu cu mult timp înainte, la cina de Paşti cu familia soţiei lui, domnul Barnaby Cousins, cumnatul lui Treadles, se plânsese cu amărăciune despre o pereche de cercei scumpi pe care-i cumpărase pentru soţia lui şi care dispăruseră cu zece zile în urmă, cu puţin timp înainte ca doamna Cousins să-şi concedieze camerista. Domnul Cousins pur şi simplu nu putea înţelege de ce situaţia nu fusese gestionată de poliţie.

— Dacă un servitor fură o lingură, tunase el, îl concediezi fără scrisoare de recomandare. Acele perle au costat o avere! Desigur că nimeni nu-şi doreşte un jandarm la uşă, dar ar fi putut folosi intrarea de serviciu, iar menajera ar fi putut să aibă grijă de asta.

Dându-şi seama de ceea ce spusese, domnul Cousins dădu din cap băţos spre Treadles, pe atunci numai un sergent.

— Persoanele de faţă se exclud, desigur.

— Desigur, răspunsese Treadles.

Domnul Cousins îşi mustră nevasta încă vreo cinci minute. Treadles ar fi manifestat mai multă simpatie pentru doamna Cousins dacă nu ar fi fost la fel de dezagreabilă ca soţul ei – şi ar fi uitat incidentul dacă Alice, soţia lui, nu ar fi comentat mai târziu cât de ciudat era faptul că doamna Cousins nu a apelat la justiţie.

— Detestă orice urmă de infracţiune din partea personalului. M-aş fi aşteptat ca măcar mie să-mi fi spus ceva, pentru ca vorba să ajungă la urechile tale. Şi chiar am vizitat-o în acea perioadă – îţi aminteşti? Era atât de supărată, că Barnaby mi-a cerut să o vizitez.

Lordul Ingram, după cum îi era obiceiul, asculta cu atenţie povestea lor. Două nopţi mai târziu, o întrebase pe Alice dacă doamna Cousins suspecta frecvent infracţiuni din partea personalului.

— Şi încă cum, răspunsese Alice. Aş urî să lucrez în

casa ei.

— Din întâmplare, ați sesizat mirosuri ciudate când ați mers în vizită, la scurtă vreme după dispariția cerceilor?

Alice se lăsă pe spate surprinsă.

— Acum că ai adus vorba, îmi amintesc că m-am gândit la faptul că salonul cumnatei mele mirosea a acru. Dar cum ați ştiut asta, domnule?

— N-am nici cea mai mică bănuială, doamnă Treadles, răspunse lordul Ingram, cu o expresie oarecum misterioasă pe chip. Dar cunosc pe cineva pe nume Holmes căruia îi plac puzzle-urile mici de felul acesta. Am trimis un bilet – cu toate numele şi locațiile cenzurate, desigur – şi am primit astăzi un răspuns cu toate aceste întrebări pe care să le adresez.

— Ce interesant! Vei scrie din nou domnului Holmes cu răspunsurile la întrebările lui?

Ochii lordului Ingram scânteiau.

— Nu va fi necesar. Holmes a dat instrucțiuni ca, în cazul în care răspunsurile la ambele întrebări vor fi da, să vă spun că teoria lui Holmes este că suspiciunile doamnei Cousins i-au cam luat mințile. Mai precis, devenise convinsă că menajera ei furase cerceii prețioşi şi-i înlocuise cu o pereche de falsuri, imitații franțuzeşti despre care se spune că ar putea înşela chiar şi ochii unui expert. Pentru a dovedi că avea dreptate, a aruncat cerceii într-o cutie plină cu oțet fierbinte – de unde mirosul din încăpere – deoarece perlele false nu s-ar dizolva în oțet.

Alice suspină.

— Şi probabil că perlele s-au dizolvat, complet sau parțial, ceea ce a dovedit nevinovăția cameristei, dar a distrus cerceii scumpi.

— Nu e de mirare că trebuia să țină asta ascuns! exclamă Treadles. Şi nu e de mirare nici că nu ar fi permis ca servitoarea să fie acuzată de vreo infracțiune când de vină fusese propria ei prostie.

— O, dar a concediat-o pe biata femeie fără o scrisoare de recomandare. După şapte ani în slujba ei! Alice îşi sprijini capul de brațul soțului ei. Trebuie să o găsim pentru a-i oferi o scrisoare de recomandare – pentru a rectifica răutatea

cumnatei mele.

— E ca şi făcut, draga mea! Treadles se întoarse înapoi la lordul Ingram. Dar individul acesta, Holmes, este minunat!

— Felul în care funcționează mintea lui Holmes a fost mereu o privelişte interesantă, zise lordul Ingram zâmbind reținut.

Două luni mai târziu, în timp ce luau cina în oraş cu lordul Ingram, Alice povesti un caz tragic, dar curios, despre care auzise de la medicul ei, doctorul Motley, care auzise şi el de la un coleg cu mulți ani în urmă. Colegul îngrijea o familie importantă. Fiica acestora, care avea cam 14 ani pe atunci, suferea de ceva vreme de melancolie acută. Într-o dimineață, după cum se pare, a decedat în timpul somnului, împăcată. Părinții, deşi devastați, credeau că fusese voia Domnului, că fiica lor se afla acum într-un loc mult mai bun. Doctorul familiei, însă, nu prea reuşea să creadă o astfel de poveste.

Nu îndrăznise să dea glas gândurilor lui în fața părinților, dar îi confesase lui Motley suspiciunea sa că fata se sinucisese, deşi nu putea găsi nicio dovadă pentru asta. Uneori mai luase o gură din laudanumul mamei ei pentru a dormi, dar doza fusese mereu măsurată cu grijă de mama ei, picătură cu picătură. Lângă patul fetei nu găsise sticle goale de morfină sau cloral. Nu erau semne că suferise sau se luptase care să trădeze implicarea arsenicului sau a cianurii. Spusese noapte bună părinților ei ca o fată perfect sănătoasă şi, dimineața, se treziseră suspinând lângă trupul ei inert.

— Poate că prietenul dumneavoastră Holmes poate rezolva această ghicitoare teribilă, domnule, zisese Alice lordului Ingram.

Seara următoare, inspectorul Treadles primi un bilet de la lordul Ingram. Avea o întrebare de la Holmes. Apa minerală fusese făcută în familie pentru consumul gospodăriei?

Întâmplarea face că Alice, care-şi vizita tatăl, a cărui sănătate începuse să se deterioreze, dăduse peste Motley în ziua următoare. Profită de ocazie pentru a adresa întrebarea. Motley, surprins, răspunsese afirmativ. Da, credea că personalul casei procura canistrele de dioxid de carbon lichid

pentru a face apă minerală.

Treadles transmisese informația lordului Ingram. Răspunsul sosi la timp. După părerea lui Holmes, aşa cum povestise lordul Ingram, fata murise de hipercapnie indusă. Când dioxidul de carbon lichid se evaporase, procesul scăzuse dramatic temperatura, aşa încât o parte din dioxidul de carbon lichid înghețase, devenind solid – un fenomen pe care probabil cineva din casă i-l arătase.

În noaptea morții ar fi putut reproduce acel proces, furişase bucățile solide rezultate la ea în cameră şi apoi, când era amețită de laudanum, aşezase dioxidul de carbon înghețat în pat şi trăsese draperiile. Dimineața nu ar fi existat urme de gaz înghețat, care s-ar fi sublimat complet în acele ore, sufocând-o. Şi, dacă în aer ar fi existat exces de dioxid de carbon, s-ar fi disipat când camerista ar fi deschis uşa, ferestrele şi ar fi tras draperiile patului.

— Dar de ce? exclamă Treadles după ce citi biletul. De ce să meargă atât de departe?

— Pentru ca părinții ei să creadă exact ceea ce au crezut, că fiica lor a pierit din voia Domnului, nu de mâna ei, zise soția lui cu tristețe.

Rămaseră o vreme tăcuți. Când tăcerea se întrerupse, Alice şopti:

— Crezi, dragul meu că, poate, Holmes nu este o persoană reală, ci o entitate creată de lordul Ingram pentru a nu ne intimida cu vasta lui inteligență superioară?

— Este extraordinar, draga mea. De ce nu m-am gândit la asta înainte?

— Pentru că este extraordinar? râse femeia, iar inspectorul o trase spre el, sărutând-o cu afecțiune.

La numai câteva săptămâni după aceea, Treadles îşi făcuse curaj şi-i scrisese lordului Ingram pentru a cere ajutorul lui „Holmes” Cariera lui era pe un drum bun. Dacă s-ar fi însurat cu o femeie din aceeaşi clasă socială, ar fi fost mulțumit să lase promovările să vină la timpul lor. Dar Alice renunțase la o viață luxoasă pentru a deveni soția lui. El nu avea să fie niciodată un bărbat bogat. Măcar să devină un bărbat de succes şi respectat în profesia sa – în cel mai scurt

timp posibil – şi să o facă mândră de el.

Cazul în chestiune avea de-a face cu un cadavrul descoperit la bordul unui vas de linie P&O care plecase din Port Said. Pasagerul fusese identificat drept un egiptolog pe nume Rendell. Era mort de cel puțin o zi şi lângă el fusese găsit un bilet care, conform familiei şi prietenilor, fusese cu siguranță scris de mâna lui.

În bilet scria:

Blestemul faraonilor este real. Wilkinson a sărit peste bord într-un impuls de nebunie, iar acum simt că a pus ghearele şi pe mine. Întunericul coboară. Nu pot respira. Oare nimeni nu mă poate ajuta?

Mumiile care fuseseră aduse pe vas nu i se păruseră lui Treadles amenințătoare, ținând cont că era vorba despre mumii. Şi sarcofagele în care se aflau păreau comune, deloc remarcabile, nici din punct de vedere estetic, nici valoric.

Unul dintre ofițerii de pe navă îşi amintea că, cu aproximativ 36 de ore înainte de sosirea vasului în Southampton, Rendell, agitat, ceruse ca vasul să fie întors pentru a-l căuta pe prietenul lui. Declarase că Wilkinson se afla într-o stare ciudată încă din Gibraltar şi rămăsese închis în camera lui, tremurând de frica spectrelor mumiilor. Dar acum nu mai era de găsit, şi Rendell era convins că acesta sărise peste bord.

Ofițerul subliniase numai că poate Wilkinson avea pur şi simplu rău de mare. Şi că poate, revenindu-şi, voise să recupereze timpul pierdut alăturându-se oamenilor de la bordul navei. Era destul de frecvent să găseşti pasagerii beți în cotloane – sau în compania văduvelor prietenoase. Rendell, îmbufnat că îngrijorarea lui nu fusese luată în serios, plecase nervos. Acum ofițerul avea remuşcări. Poate că ar fi trebuit să-l creadă pe bietul om.

Treadles nu era unul care să scoată din joc supranaturalul, dar nici nu era convins că spirite răufăcătoare dădeau târcoale de milenii, aşteptând să-i atace pe egiptologii neajutorați.

Trimisese trupul lui Rendell la medicul legist şi pusese pe hârtie faptele pentru ca lordul Ingram să le transmită lui Holmes. Răspunsul fu primit a doua zi.

Dragă domnule inspector,

Am primit următoarele de la Holmes, citez.

Este posibil să existe mai mult de o intrigă în joc.

Prima implică decepția. Doi tineri plecară în Egipt cu speranțe mari pentru o descoperire măreață. S-au întors cu artefacte comune. Nu-i va aştepta în Anglia nici faima, nici averea, ci numai dezamăgirea taților care le-au finanțat expediția. Ce să facă? A, da, blestemul faraonilor! Dacă ar putea pune în scenă ceva dramatic – Rendell în comă şi Wilkinson dispărut –, publicul ar putea fi suficient de interesat pentru a plăti să vadă acele obiecte, a căror îndepărtare a incitat furia spiritelor.

Conversația lui Rendell cu ofițerul de navă avea în mod evident scopul de a da impresia că Wilkinson a sărit de la bord. Cum nimeni nu a văzut întâmplându-se asta, posibilitățile erau două: una, Wilkinson a debarcat în Gibraltar, doi, a făcut asta în Southampton.

Probabilitatea este că Wilkinson a rămas pe navă pentru a manipula planul lui Rendell. Rendell şi-a găsit moartea ignorând complet trădarea prietenului său. Wilkinson a debarcat apoi cu restul mulțimii, înainte ca Rendell să fie găsit mort.

În privința motivului pentru care Wilkinson a pus la cale un plan atât de elaborat pentru a scăpa de Rendell, având în vedere că nu intră în discuție problemele financiare şi gelozia financiară, aş zice doar atât: cherchez la femme.

Îți doresc succes în demersul tău,
Ashburton

Logodnica decedatului se dovedi a fi o tânără foarte frumoasă. Wilkinson fu găsit în Southampton, aşteptând momentul oportun pentru a pretinde că ajunsese mai târziu în Anglia. Iar Holmes avusese aproape deplină dreptate

despre cum se petrecuse totul, cu excepția faptului că blestemul faraonului fusese ideea lui Rendell, pe care Wilkinson o adoptase pentru propriul scop.

Cazul asigurase cu fermitate favoarea superiorilor lui Treadles şi voia foarte mult să-i mulțumească lui Holmes. Dar lordul Ingram refuzase oferta de mulțumire în numele lui Holmes.

— Holmes îşi doreşte numai o minte ocupată. Orice altceva este pe locul al doilea.

— Atunci ce face Holmes când nu există ghicitori uluitoare de rezolvat?

— Nu vrei să ştii, zise lordul Ingram. Şi apoi, după o clipă, continuă: Poate ar fi trebuit să spun „Nu vreau să ştiu”.

Un răspuns care nu reuşi să îndepărteze convingerea inspectorului Treadles că lordul Ingram şi Holmes erau, cel mai probabil, aceeaşi persoană.

De atunci se consultase cu Holmes, prin intermediul lordului Ingram, de alte două ori, încă surprins de fiecare dată de agilitatea minții interlocutorului. Holmes devenea – devenise, dacă Treadles era complet sincer cu sine – o instituție în viața lui.

O instituție venerată.

Iar acum instituția tocmai se dărâmase.

*

Treadles îndepărtă ziarul de seară care se afla pe biroul lui şi îşi frecă vârful nasului. Nu găsise nici un articol despre vreun accident de trăsură în care Holmes să fi fost implicat, nicio cădere în Tamisa sau despre vreo procedură medicală eşuată. O anchetă discretă în jurul colegilor lui dăduse aceleaşi rezultate sterile: nicio dispută care mersese prea departe, niciun jaf care mersese prost şi nicio tentativă de asasinat care să bage pe cineva în comă.

Căci asta trebuia să fie, nu, o comă profundă? Ce altceva ar fi putut insinua lordul Ingram spunând că Holmes era în viață şi, totuşi, imposibil de contactat?

Soția lui, îmbrăcată într-o rochie lila cu imprimeu floral, intră în încăpere.

— Nimic?

El clătină din cap.

— Nimic.

Alice oftă.

— Bietul domn Holmes. Oare ce s-a întâmplat?

Treadles nu putea face decât să dea în continuare din cap. Ca anchetator, avea instincte decente. Iar instinctele îi spuneau că nu avea nicio idee cu privire la ceea ce i s-ar fi putut întâmpla domnului Sherlock Holmes, nu avea nici măcar un indiciu pe care să-l urmeze, nimic.

— Şi cu siguranță am fost pusă la locul meu, continuă Alice, având în vedere că lordul Ingram şi domnul Holmes nu sunt nici pe departe una şi aceeaşi persoană.

— Ei bine, eu, personal, am considerat ipoteza ta remarcabil de elegantă. Este într-adevăr păcat că, uneori, fapte inoportune ies la suprafață, distrugând ipotezele remarcabil de elegante.

— Naiba să le ia de fapte inoportune! Veni spre el şi-şi aşează o mână pe umărul lui. Cu cealaltă mână răsfoia paginile ziarului. Ludwig II al Bavariei a fost găsit mort. Incendiul a distrus aproape 1000 de clădiri în Vancouver, British Columbia. În ce epocă trăim... veştile proaste din lumea întreagă aduse direct la uşa noastră.

Alese un ziar diferit.

— Nu că veştile de acasă ar fi mai bune. Incriminări privind eşecul legii privind autonomia Irlandei. Poliția caută încă suspecți în cazul incendiului din Lambeth care a distrus o clădire şi în care au decedat două persoane.

— Ştiu despre acea clădire din Lambeth, zise Treadles. Fiecare inspector din Scotland Yard a primit notificare în privința acelei viziuni de draci – şi nici măcar nu era iadul unui polițist, ci al unui parior. Închizi o sală de pariuri şi alta se deschide imediat, la două străzi distanță.

Ea dădu pagina.

— Nici măcar veştile mondene nu sunt de ajutor. Aniversarea lordului Sheridan a fost anulată din cauza unui

deces în familie.

— Ar fi un ziar fără profit dacă ar raporta numai incendii care nu au ars nicio casă şi petreceri care ar fi avut loc aşa cum fuseseră planificate. Treadles îi sărută palma. Din fericire pentru mine, de fiecare dată când văd stăpâna casei mele mă simt de parcă am primit veşti bune din abundență.

Ea zâmbi.

— A, domnule inspector Treadles! Te iubesc! Vino, lasă deoparte misterioasa soartă a domnului Sherlock Holmes o clipă. Căci ştii că atâtea complimente nu vor duce, domnule, nicăieri, decât direct în patul conjugal.

Inspectorul Treadles nu mai avu nevoie de alte insistențe pentru a-şi mulțumi doamna.

Capitolul 4

— Slavă Domnului că există mătuşa Maribel, zise Livia răutăcios.

Mătuşa Maribel, fată bătrână, trăise până la vârsta de 83 de ani şi, când murise, îi lăsase Liviei o cutie întreagă cu propriile ei pasiuni creatoare – broderii, ceramică smălțuită şi picturi în acuarelă, toate lucrări de amator care nu trădau vreun mare talent sau cine ştie ce efort. Livia, căutând prin cutie, devenise incredibil de derutată: oare aşa arăta viața unei fete bătrâne, pline de ore lungi, plictisitoare, care trebuie să fie umplute cu meşteşuguri inutile?

Când cotrobăise deja prin jumătate din cutie, găsi un plic adresat ei.

Ha,

era scris pe biletul dinăuntru,

credeai că mi-am prăpădit decenii pe prostiile astea, nu? Nu, draga mea. Am fost foarte mulțumită de viața mea ți sper

că şi tu vei fi, în timp. Dar, până atunci, puțină consolare care să te ajute să treci peste acei ani mai dificili. Nu ştiu cum eşti tu, dar mereu am avut nevoie de o tărie după o vizită la părinții tăi...

Fundul cutiei, sub obiectele acelea uşoare, era acoperit de sticle cu lichid auriu: whisky de la fiecare distilerie din insula Islay, calvados, vin de Madeira, vişinată, vin roşu, vechi, şi chiar şi două sticle cu absint. Livia depozitase cu grijă această moştenire minunată. De atunci fusese econoamă – nu voia să risipească propria sursă de bogăție înainte de momentele cele mai disperate.

Ei bine, acum era acel moment disperat. Ar fi zis că era al lui Charlotte, dar Charlotte rezista destul de bine. În schimb, Livia era cea care nu putea să înceteze să ia înghițitură după înghițitură din vinul dulce, Livia era cea care nu putea să înceteze să mai tremure şi să plângă, Livia cea care bombănea şi blestema.

— Este un imbecil acel Roger Shrewsbury, un neghiob cap-sec, irecuperabil. Scutură sticla pentru emfază. O, Doamne, Charlotte, dintre toți bărbații însurați, imorali şi nesăbuiți din Londra, de ce l-ai ales tocmai pe el?

Charlotte stătea pe pervaz, cu picioarele deasupra unei valize închise. Livia îşi dezbrăcase de mult bluza şi corsetul şi se schimbase într-o rochie confortabilă. Charlotte rămăsese în rochia de zi, o creație sumară din mătase crem cu imprimeu cu trandafiri şi viță-de-vie cățărătoare. Livia îşi prefera hainele cât mai puțin decorate, dar Charlotte se bucura de volane multe, metri de dantelă şi de cei mai dramatici ciucuri care atârnau de la cordoanele strălucitoare din mătase împletită.

Eşti *mai tapițată decât budoarul unei văduve,* îi spusese odată Livia lui Charlotte, exasperată de gustul acesteia din urmă, pentru care mai mult însemna întotdeauna mai bine. Charlotte râsese şi o contrazisese. *Nu ți-am zis? Mătuşa Maribel mereu zicea că îi amintesc mereu de taburetul ei de brodat preferat*?

Ochii Liviei se umplură de lacrimi. Bea direct din sticlă.

— Voi sparge ceva în faţa lui Roger Shrewsbury data viitoare când îl mai văd.

— O, nu pot permite asta, zise Charlotte. Faţa domnului Shrewsbury este singura lui contribuţie la umanitate. Îţi recomand să spargi ceva de posteriorul lui, căci este foarte comun şi nu este demn de a fi protejat.

Livia icni şocată – şi sughiţă în acelaşi timp.

— I-ai văzut posteriorul?

— I-am văzut totul.

— Chiar şi...

— Chiar şi părţile de obicei acoperite de o frunză de smochin în Muzeul Britanic.

— Te-a... durut?

— Dacă te referi la actul penetrării, nu a fost neapărat plăcut, dar nici agonizant. Mult mai neplăcut a fost faptul că a trebuit să iau aceste măsuri extreme pentru o bucăţică de libertate.

Livia îşi frecă ochii.

— Chiar crezi că asta ţi-ar fi oferit ceea ce voiai? Părinţii noştri nu-mi par genul care să recompenseze ceea ce consideră un comportament neadecvat când nu voiau să-ţi ofere asta nici atunci când erai o fiică ascultătoare.

— Motiv pentru care i-am şantajat.

Livia se înecă.

— Ce? Cum?

— Ameninţând că voi dezvălui publicului că am fost ruinată – şi sperând că vor oferi suficient de mulţi bani pentru a fi educată.

Îndrăzneala planului lui Charlotte o ameţi pe Livia. Sau poate era din cauza vinului? Lăsă jos sticla.

— O, Charlotte!

Lacrimile care zăboviseră mult la colţurile ochilor alunecară în sfârşit pe obrajii ei.

— Nu vei fi singură în acea casă oribilă, Charlotte, îţi promit. Voi veni de fiecare dată când mama şi tata nu vor fi atenţi. Îţi voi aduce cărţi şi ziare. Îţi voi aduce prăjitură. Îţi voi aduce...

Charlotte privi prin crăpătura draperiei.

— Tata pleacă să o viziteze pe doamna Marsh.

Doamna Marsh era actuala amantă a lui Sir Henry. Ea, ca şi doamna Gladwell, se bucura să-i arunce în faţă lui Lady Holmes faptul că se culca cu Sir Henry.

— Sper că îi va da ceva groaznic, zise Livia cu vehemenţă.

— Nu, atunci şi mama va lua, iar asta nu ar fi corect faţă de ea. Charlotte privi în spate către Livia. Dacă tata pleacă, înseamnă că mama a luat laudanum şi s-a culcat. Vrei să verifici dacă a adormit, Livia?

Livia se ridică ameţită.

— Pot. Dar de ce?

— Vrei mai întâi să verifici, te rog?

Livia făcu ce i se spuse, cu mintea înceţoşată. Dar nu era nici o îndoială: Lady Holmes sforăia.

Îi raportă cele aflate lui Charlotte, care o conduse într-o cameră din spatele casei. Acolo, deschise fereastra.

— Fă „muuu” cât de tare poţi, te rog!

— Ce?

Livia era extraordinar de pricepută la a imita sunete de animale – un talent inutil pentru o domnişoară cu excepţia momentelor în care îşi distra surioara atunci când erau mici. Nu mai mugise de ani de zile.

— Te rog! Va fi un semn pentru Mott.

Mott era valetul şi vizitiul lor – şi, de asemenea, grădinarul, atunci când familia era în oraş.

— Dar de ce vrei să-i transmiţi ceva lui Mott?

— Îţi voi explica. Dar, te rog, grăbeşte-te! În curând va trece de ora lui de somn şi nu vreau ca el să meargă la culcare crezând că nu mai este nevoie de el.

Livia se întreba dacă nu cumva era beată. Sau poate că Charlotte era. Mugitul se auzi cu o vigoare surprinzătoare, deşi cu un tremolo involuntar.

Gemu.

— Mă aud ca versiunea bovină a unei mahalagioaice spre sfârşitul altercaţiei.

— Dar una victorioasă, zise Charlotte.

De la grajduri se auzi un „be-he-he” neconvingător.

Charlotte încuviință.

— Mott ne-a auzit.

— Acum vrei să-mi spui ce se petrece?

— Bine, zise Charlotte, ghidând-o pe Livia înapoi în camera lor. Dar trebuie să promiți că nu spui nimic nimănui.

— Promit! Ce este?

Charlotte închise uşa şi începu să-şi descheie rochia.

— Plec.

— Ştiu asta. Valizele ei fuseseră făcute pentru călătoria cu trenul de mâine, care avea să o conducă către izolarea ei la țară în viitorul apropiat. Îmi doresc ca mama să nu fi fost atât de îndârjită cu privire la prezența mea aici pentru restul sezonului. Ce vrea să dovedească? Aş prefera să fim împreună izolate la țară.

— Niciuna dintre noi nu va fi izolată la țară, zise Charlotte. Mott aduce trăsura. Mă va duce la unul dintre hotelurile mari de lângă Trafalgar Square, acolo unde recepționerilor nu li se va părea ciudat că o femeie neînsoțită vine să ceară o cameră la ora asta. Mâine îmi voi găsi un loc la o pensiune.

Livia dădu din cap uluită. Oare avea halucinații?

— Doar nu vorbeşti serios! Fugi?

— Nu. Sunt majoră. Sunt liberă să părăsesc casa părinților mei şi să-mi găsesc propria locuință. Pare doar că fug pentru că nu vreau ca părinții noştri să interfereze cu planurile mele.

— Dumnezeule, fugi!

Pentru prima dată, Charlotte ridică paharul cu vin pe care Livia i-l turnase cu ore în urmă, cu un zâmbet discret pe chip.

— Foarte bine, fug. Prefer să fiu singură decât izolată la țară.

— Dar, Charlotte, cum vei şti unde să găseşti o pensiune? Sau care este potrivită pentru o domnişoară?

— Work and Leisure publică o listă avizată din când în când – este o revistă destinată femeilor care muncesc sau care caută de muncă. Am memorat cea mai recentă listă, având în vedere că noi închiriem o casă pentru perioada

sezonului şi ştiu că trebuie să trăiesc în Londra tot anul dacă vreau să primesc educaţie aici.

Desigur că Charlotte memorase o astfel de listă. Dar discuţia o făcea pe Livia să se simtă de parcă ar fi fost suspendată în aer de nimic altceva decât de fire de broderie: nici ea, nici Charlotte nu ştiau din experienţă despre viaţa dincolo de limitele educaţiei lor.

— Dar – va trebui să plăteşti chirie, nu?

— Da. Am câteva lire puse deoparte. Dar plănuiesc de asemenea să-mi găsesc de muncă.

— Ce fel de muncă? Vei deveni notorie, Charlotte. Nu vei deveni niciodată directoarea unei şcoli. Nu vei putea nici măcar să lucrezi ca guvernantă sau doamna de companie a unei Lady.

— Adevărat. Dar există slujbe care nu necesită ca eu să am grijă de fiicele altora – sau să poluez casa altora cu infamia mea. Multe firme au nevoie de dactilografe. Şi, în ultima vreme, multe femei au devenit secretare. Pot dactilografia. Am exersat singură când a trebuit să transcriu la şcoală. Sunt calificată pentru multe slujbe.

Livia închise ochii strâns o clipă – ideea ca Charlotte să se avânte în necunoscutul Londrei era foarte copleşitoare.

— Nu mă îndoiesc de calificările tale, dar…

— Atunci nu ai de ce să te temi. Charlotte se dezbracă de rochia ei sumară şi luă rochia de călătorie din catifea cărămizie. Voi fi bine. Ar fi trebuit să fac asta cu mult timp în urmă, imediat ce am devenit majoră.

— Dar, Charlotte, câţi bani ai? Câteva lire nu te vor duce prea departe dacă nu-ţi găseşti imediat o slujbă.

Livia adunase alocaţia minusculă pe care o primise de la Lady Holmes, dar Charlotte avea tendinţa de a o cheltui pe a ei pe cărţi, bomboane şi mărunţişuri precum o maşină de scris sau un set de chimie. Dacă ar fi avut mai mult de cinci lire, Livia ar fi fost şocată.

— Voi fi bine, Livia. Mă aştept ca procesul să fie rapid.

Nu ar mai fi fost o „problemă feminină” dacă ar fi fost atât de uşor pentru o femeie să îşi părăsească locuinţa şi să-şi dobândească independenţa. Desigur, probabil că mintea

lui Charlotte era una dintre cele mai agere din ținut, dar era şi avea mereu să fie o femeie care-şi pierduse reputația. O paria. Acesta trebuia să fie un impediment monumental, chiar şi departe de spuma societății vanitoase.

Acestea fiind spuse, încrederea de fier a lui Charlotte era motivantă. Vechea Charlotte, cea care ştia totul, observa totul şi deducea restul, dacă mai rămânea ceva de dedus. Dacă cineva putea reuşi în această misiune nebunească şi putea trăi – nu, prospera – pentru a le râde în față părinților ei înguşti la minte, aceea era Charlotte Holmes.

Şi totuşi, gândul la părinții lor...

— Dar mama şi tata? Ce vor face când vor afla că ai fugit?

— Mama va fi isterică. Tata va fi furios. Mama va dori să dea oraşul peste cap pentru a mă găsi, pentru a mă putea plesni şi mai mult. Tata va fi inițial de acord cu ea, că ar trebui să fiu adusă acasă pentru a fi pedepsită cum se cuvine. Dar, înainte de a decide să destăinuie problemele lui poliției sau unui detectiv particular, înainte să fie gata îmbrăcat de plecare, se va răzgândi. De ce să se deranjeze să mă târască acasă când cel mai probabil voi fugi iar? De ce să nu mă lase să fiu învinsă de Londra – şi să trăiesc dincolo de sfera lui de protecție? Astfel, când voi veni bătând la uşă, neajutorată şi disperată, va fi sigur că voi rămâne la țară pentru tot restul vieții.

Livia îşi frecă tâmplele.

— Este lipsit de inimă.

— Este logic şi tatăl nostru se consideră un bărbat deştept. În plus... Charlotte se îndreptă spre fereastră şi aruncă o privire, îndreptându-şi în acelaşi timp manşetele. Mott este aici. A venit vremea.

În timp ce Mott aşeza bagajul lui Charlotte pe acoperişul trăsurii, Charlotte îşi lua la revedere de la Bernadine. Livia nu era sigură că ar fi trebuit să se mai deranjeze: tot ce făcea vreodată Bernadine era să învârtă lucruri, bobine pe fir, unelte din lemn, mori de vânt din hârtie. Nu vorbea niciodată cu nimeni şi Livia se întreba uneori dacă putea distinge membrii familiei sale de străinii

de pe stradă.

O privi pe Charlotte cu Bernadine, dar numai o clipă. Mereu o făcea să se simtă respinsă şi furioasă – poate chiar pe Dumnezeu – văzând futilitatea încercărilor oamenilor de a interacționa cu Bernadine. Charlotte era mai puțin deranjată de starea lui Bernadine şi vorbea cu ea delicat şi calm, ca de la adult la adult.

Livia aşteptă pe coridor până când Charlotte termină. Apoi îşi însoți sora la trăsură – şi se urcă prima.

— Dacă credeai că mă voi limita numai la a-mi lua la revedere...

— Niciodată nu m-am gândit la asta.

În timpul călătoriei, Charlotte îi spuse Liviei despre asociații şi societăți care ajută femeile să găsească o slujbă, o locuință şi companie, ceea ce era oarecum înduioşător – Livia habar nu avusese că existau atât de multe resurse disponibile. Dar în scurt timp se opriră în fața hotelului unde Charlotte avea să-şi petreacă noaptea.

Panica o cuprinse pe Livia. O prinse pe Charlotte de încheieturi.

— Eşti sigură, Charlotte? Eşti sigură că poți face asta?

Charlotte încuviință. În lumina felinarelor trăsurii, părea făcută din granit, plină de o forță solidă, glacială.

Livia îndesă o pungă în mâna ei.

— Ia asta!

În pungă era o liră împăturită, câțiva şilingi şi trei perechi de cercei din aur.

— Aceştia sunt toți banii pe care i-am luat cu mine la Londra. Am mai mulți în contul din bancă. Dacă ai probleme, dă-mi de ştire. Îți voi trimite fonduri.

Charlotte clipi repede de câteva ori – şi părea să vrea să spună ceva. În cele din urmă o îmbrățişă doar pe Livia.

— Voi fi foarte bine. Vei vedea.

*

Despărțirea lor fu foarte grăbită. Tăcerea şi vidul trăsurii erau complete. Livia se uita la trotuare, aglomerate

cu turiştii gură-cască şi tineri fără griji în costume de seară, îndreptându-se spre următoarea lor locație de distracție.

Mintea ei aluneca spre un loc întunecat. Soră, prietenă, refugiu, speranță – Charlotte era tot ce avusese Livia în viața ei. Acum plecase, iar Livia nu mai avea nimic.

Absolut nimic.

Trăsura coti – după câteva minute avea să fie înapoi în casa pe care părinții ei o închiriaseră pentru Sezon, acolo unde avea să fie şi mai multă linişte şi o şi mai mare deşertăciune.

Avea să fie singură. Avea să fie singură pentru restul eternității, înainte să realizeze, sună din clopoțel.

— Da, domnişoară? se auzi vocea lui Mott prin fantă.

— Nu merg acasă, zise ea. Am în minte o altă destinație.

Capitolul 5

Migrena Liviei îi afecta şi ochii. Îşi simțea limba aspri, de parcă ar fi folosit-o să curețe grătarul. Şi, când încercă să se mişte, îi fu clar că un gnom maniac dădea găuri în tâmplele ei.

Era dimineață şi-şi petrecuse noaptea în camera de oaspeți – pentru a putea să mintă mai convingător despre faptul că nu ştia când fugise Charlotte.

Tot visase chipul drăgălaş, trist al lui Charlotte. Dintr-un motiv necunoscut, trăsăturile ei insistau să se transforme în chipul lui Lady Shrewsbury, buze subțiri şi pometi ascuțiți. Livia strigase la femeia detestabilă care distrusese viața lui Charlotte.

Viața tuturor.

Gemând, Livia se ridică din pat. Trebuia să coboare să nu lase ca părinții ei să descopere absența lui Charlotte decât mai târziu.

Abia ajunse în capătul scării când Lady Holmes dădu buzna, cu o expresie înnebunită pe chip.

— Nu o să ghiceşti niciodată ce s-a întâmplat!

Vocea ei zgâria craniul Liviei. Brusc se simți îngrețoşată.

— Ce... ce s-a întâmplat?

Oare Lady Holmes aflase deja că Charlotte plecase?

— Lady Shrewsbury a murit.

Livia se sprijini de stâlp, neîncrederea cuprinzând-o odată cu groaza.

— Cum aşa?

— Au găsit-o moartă azi-dimineață. Doctorul a mers deja acolo şi a declarat că a murit din cauza unui anevrism cerebral. Dar cred că este justiția divină. Modul în care a venit şi a aruncat toată vina pe noi, când de fapt fiul ei a fost cel nemernic şi bădăran. A meritat-o!

Livia se înfioră la răutatea mamei ei.

— Nu cred că Atotputernicul omoară pe cineva doar pentru că acea persoană a fost meschină sau ipocrită.

— Eu sunt convinsă că uneori o face. Tonul lui Lady Holmes era triumfător. Şi poate că acesta este anul în care îi loveşte pe toți cei care m-au rănit.

Dură ceva până când Livia realiză că Lady Holmes se referea la Lady Amelia Drummond. Acel nume nu fusese niciodată pomenit în casa Holmes, cel puțin nu în prezența Liviei. Dar moartea bruscă a lui Lady Amelia – se aflase într-o perfectă stare de sănătate şi foarte viguroasă cu numai o zi înainte – fusese subiect de bârfă în ultimele două săptămâni.

Lady Holmes trecu pe lângă Livia.

— Stai! Asta este tot ce ştii? Nu mai sunt şi alte detalii?

Lady Holmes se opri şi se gândi o clipi. Apoi fugi.

— Doamna Neely a zis că Roger Shrewsbury este devastat. A zis că el este sigur că ruşinea i-a băgat mama mai devreme în mormânt. Tipic pentru un bărbat să creadă că toată lumea se învârte în jurul lui.

— Stai! Este...

Lady Holmes se îndreptă spre camera Liviei şi a lui Charlotte.

— Când vei învăța să-ți ții gura, Livia? Am şi alte lucruri de făcut decât să stau aici şi să răspund întrebărilor

tale... mai ales astăzi.

Tăcerea, în timp ce Lady Holmes deschise uşa, fu zgomotoasă. Când în sfârşit i se adresă, întrebarea lui Lady Holmes răzbi şi mai asurzitoare:

— Unde este Charlotte?

*

Charlotte fusese peste tot prin Londra, sau cel puțin aşa simțeau picioarele ei obosite.

Spre prânz, ea – sau mai degrabă domnişoara Caroline Holmes din Tunbridge, dactilografă – rezervase o cameră la pensiunea doamnei Wallace, un loc foarte respectabil într-o locație foarte respectabilă, aproape de piața Cavendish.

Restul primei ei zile de libertate fusese petrecut încercând să-şi chibzuiască fondurile puține. Era obligată să cumpere un ceainic, un serviciu de ceai ieftin, o lampă cu spirt la care să încălzească apa, tacâmuri simple, pudră de dinți, prosoape, aşternuturi – plus alte mărunțişuri de care o tânără obişnuită să locuiască în casa părinților ei nu trebuise niciodată să se preocupe.

Încercă se gândească la achizițiile ei ca la o investiție pentru viitor, pentru momentul în care ea şi Livia – şi, de asemenea, Bernadine vor avea un loc al lor şi o idee despre cum s-ar desfăşura traiul lor împreună.

Dar acel vis o lăsa fără aer, nu, singură şi abandonată undeva...

Poate că pentru Bernadine era totuna, dar Livia, care era atât de mândră, de fragilă şi de neîncrezătoare în sine... Livia care nu avea încredere în omenire, totuşi se temea să rămână singură...

Charlotte fusese tovarăşa Liviei. Asculta când Livia voia să vorbească şi rămânea tăcută când Livia voia să se audă gândind. Şi Charlotte fusese o țintă a furiei lui Lady Holmes, cu refuzul ei necontenit de a lua în seamă cererile în căsătorie. Acum însă, Livia era fără sprijin şi neprotejată. Acum era singură în fața unei societăți disprețuitoare şi a unor părinți furioşi fără un alt debuşeu pentru furia lor.

Charlotte traversă Cavendish Square, ai cărei copaci şi arbuşti erau acoperiţi cu cenuşă. Aerul Londrei fusese mereu groaznic, dar era şi mai rău pentru o femeie care trebuia să meargă pe jos toată ziua decât pentru una care avea la dispoziţie o trăsură. Pe la prânz, în timp ce stătea în faţa oglinzii din noua ei cameră de la pensiunea doamnei Wallace, partea superioară a gulerului şifonat era deja marcată de un inel de murdărie pe interior. Nu voia să se gândească la cât de murdară ar fi fost după alte câteva ore pe afară.

Ajungând pe Wimpole Street, se opri la Atwell & Dewsbury, Chimişti şi Farmacişti. Doamna Wallace îi recomandase locul pentru cumpărături neprevăzute. Charlotte vizitase magazinul mai devreme pentru a cumpăra săpun şi chibrituri – şi pentru a arunca o privire la cărţile pe care clienţii le puteau împrumuta cu un penny fiecare.

Sigur însă că nu se gândise la tot. De data aceasta domnul Atwell îi vânduse cu bunăvoinţă nişte papetărie. Şi un pachet de sute de şervеţele perforate pentru toaletă, înfăşurate în hârtie maro şi fără ca vreunul dintre ei să le menţioneze.

Pe când ieşea din magazin, un domn în vârstă, spilcuit, trecea pe stradă, pe celălalt trotuar. Semăna atât de bine cu Sir Henry, încât Charlotte se opri brusc.

Oare ea fusese furioasă pe el sau pe ea? Cel mai probabil, pe ea însăşi. Livia o avertizase în nenumărate rânduri să nu aibă încredere în promisiunile tatălui lor. Dar ea nu ascultase acele avertismente – în mod intenţionat. Nu era ca şi cum îl considera pe Sir Henry un model, căci în mod evident nu era, ci pentru ei ea credea că părerea ei bună şi voinţa ei însemnau ceva pentru el.

Probabil că însemnaseră, dar, în final, nu suficient, pentru a face diferenţa.

Pensiunea doamnei Wallace era chiar după colţ. Când Charlotte intră, majoritatea chiriaşilor îşi petreceau timpul în salon, socializând înainte de cină.

— Cred că mama fetei se distrează copios chiar în acest moment, zise o brunetă vivace. Dumnezeu ştie că eu aş face-o, dacă bătrâna care a prins-o în flagrant delict şi care s-a

comportat atât de nebunesc ar fi fost găsită moartă a doua zi.

Urechile lui Charlotte se încălziră de parcă un ondulator ar fi fost ținut prea aproape.

— Doar nu crezi că familia fetei a avut de-a face cu asta? zise o altă femeie, care nu avea mai mult de 21 de ani şi părea entuziasmată.

— Care bătrână? întrebă Charlotte.

Bruneta se întoarse spre ea.

— Tu trebuie să fii fata nouă. Domnişoara Holmes, nu? întrebă ea cu prietenie.

— Da. Încântată de cunoştință, domnişoară...

— Whitbread. Nan Whitbread, iar aceasta este domnişoara Spooner.

Dădură mâna.

— Nu voiam să vă întrerup, dar subiectul vostru părea fascinant.

— O, este. Verişoara mea lucrează pentru una dintre modistele faimoase de pe Regent Street, zise domnişoara Whitbread. Şi a tot auzit asta astăzi de la clienți. Nu vorbeau cu ea, desigur, ci între ei, despre doamna care şi-a prins fiul însurat în pat cu o tânără domnişoară, care apoi a făcut-o de râs pe tânără în spațiul public şi pe care a doua zi au găsit-o moartă.

Lady Shrewsbury era moartă? Moartă?

— O, vai, bolborosi Charlotte. Pur şi simplu?

— Aşa se aude. Nu-mi amintesc numele bolii care te face să-ți sângereze creierul.

— Anevrism cerebral? completă Charlotte.

— Cam aşa. O poveste pe cinste, aşa-i? O, adică, nu este aşa? Domnişoara Whitbread coborî vocea. Doamnei Wallace nu-i place să folosim „aşa-i” aici. Zice că nu este demn de o domnişoară.

Şi dacă vreun tânăr se îndrăgosteşte de tine, să nu-i spui ei – sau domnişoarei Turner, adăugă domnişoara Spooner. Nu ar trebui să avem prieteni de gen masculin.

— Mai ales nu un tânăr ca al domnişoarei Spooner. O duce la ceainării şi o scoate la cină, zise domnişoara Whitbread făcând cu ochiul.

— Ş-ş-ş, o avertiză domnişoara Spooner, în ochii ei dansând atât amuzamentul, cât şi panica. Vorbim de lup...

Doamna Wallace intră în salon. Avea în jur de 35 de ani, o femeie înaltă, cu umeri laţi şi cu o atitudine foarte autoritară. În urma ei venea o femeie slabă, scundă, care probabil că era cu cinci ani mai în vârstă, dar care în mod evident era locotenentul, nu căpitanul. Deci, domnişoara Turner.

Doamna Wallace îşi salută chiriaşii şi o prezentă pe Charlotte. Grupul se îndreptă corespunzător spre sala de mese, unde domnişoara Turner spuse rugăciunea, iar femeile se delectară cu o cină compusă din şuncă şi salată de dovlecei.

Pentru Charlotte, mesele erau foarte importante. În această seară nu simţi nimic din mâncarea pe care o băgă în gură. Cu o ureche o asculta pe domnişoara Whitbread care-i spunea despre regulile şi obiceiurile casei. Cealaltă întrebare pe care o adresă fu:

— Crezi că mi se va permite să ies să cumpăr un ziar?

— Nu, nu trebuie să faci asta. Doamnei Wallace nu-i place să ieşim după cină, aşa că a cerut să se aducă aici ziarul de seară.

Când Charlotte ajunse în salon după cină, domnişoara Turner avea deja în mână ziarul de seară. Citea cu voce tare din paginile lui în timp ce alte fete împleteau, cârpeau, scriau scrisori sau jucau dame.

— Acum, doamnelor, ascultaţi acest anunţ: „Se caută cu sinceritate şi urgenţă fetiţă lăsată pe treptele catedralei Westminster, în noaptea de 23 noiembrie 1861”. Domnişoara Turner privi peste marginea ziarului către cei din încăpere. De aceea trebuie să aveţi mereu grijă şi să nu o luaţi pe drumuri greşite, altfel acelaşi lucru vi s-ar putea întâmpla – să deveniţi o femeie cu regrete care-şi caută copilul 25 de ani mai târziu.

Data părea familiară. Charlotte căută în memorie şi-şi aminti că în acea zi din 1861 fusese o ceaţă groasă. Se îndoi sincer că ar fi ales cineva să se aventureze pe o astfel de vreme pentru a-şi abandona bebeluşul, dar nu spuse nimic.

La ora nouă fix, domnişoara Turner lăsă ziarul deoparte. Toate celelalte femei se ridicară şi se pregătiră să elibereze încăperea. Charlotte luă ziarul.

— Domnişoară Holmes, la nouă şi jumătate se dă stingerea, spuse oficial domnişoara Turner. Nu ar trebui să mai citeşti după acea oră.

— Nu o voi face, promise Charlotte.

În camera ei, un spaţiu mic, dar impecabil de curat, găsi repede anunţul despre moartea lui Lady Shrewsbury. Deci Lady Shrewsbury chiar era moartă. Când ea fusese atât de energică şi de viguroasă cu o zi înainte!

Lady Shrewsbury păruse mult mai supărată pe Charlotte decât pe propriul ei fiu. Dar oare ar fi putut fi mai furioasă pe el decât lăsase să se vadă? Oare acea furie i-ar fi putut provoca moartea?

Charlotte îşi masă tâmplele, dorindu-şi să fi adus ceva de ronţăit. Porţiile de la cină ar fi putut fi suficiente pentru o femeie cu apetit scăzut, dar Charlotte nu fusese niciodată o astfel de femeie.

Ce se petrecea? Şi de ce ar crede oamenii că Charlotte ar fi putut avea ceva de-a face cu asta?

Mincinoaso!

Ai jurat că totul va fi bine şi că nu va fi o problemă să trimiţi o scrisoare în scurt timp. Cât de ameţită să fi fost pentru că te-am crezut!

De atunci am tot căutat printre teancurile tale de cărţi şi reviste care aveau de-a face cu angajarea femeilor. Mi-am încheiat lectura cu o migrenă teribilă şi o inimă care nu ar putea să doară şi mai tare.

Majoritatea posturilor disponibile pentru femeile care caută de lucru sunt pentru cele care deja deţin calificările educaţionale şi profesionale. Ceea ce tu nu ai. Şi toate celelalte oportunităţi pe care le-ai menţionat? Cele mai multe necesită o perioadă de pregătire, pentru care trebuie să plăteşti o taxă cu bani pe care nu îi ai. Singurele slujbe care nu necesită nici educaţie, nici pregătire, sunt remunerate atât de puţin încât sunt potrivite numai pentru tinerele care muncesc pentru a

completa venitul familiei, nu pentru o femeie în toată firea care încearcă să trăiască pe cont propriu.

Şi încă nu am vorbit despre Breasla Femeilor Muncitoare pe care ai descris-o ca fiind atât de folositoare. Este nevoie ca un membru al ei să te recomande personal înainte să poţi căuta de muncă prin intermediul registrului lor. Să mă bată Dumnezeu că spun asta propriei mele surori, dar, Charlotte, nicio femeie în viaţă nu şi-ar risca reputaţia să te recomande pe tine vreunei asociaţii sau vreunui angajator.

Nu ar mai face-o. Vreodată.

Ştii şi tu toate astea. Şi ai minţit de-ai rupt. Şi te-am ajutat şi ţi-am fost complice în această aventură fără speranţă. Dacă te-aş fi aruncat în faţa unui omnibuz nu ar fi fost mai rău decât ceea ce am făcut, în calitate de soră a ta.

O, ce-ai făcut, Charlotte? Ce-am făcut?

Livia

P.S. Am scris cele de mai sus pe scurt, înainte de prânz, dar nu am putut să plec din casă pentru a o pune la poştă. Sper că voi avea mai mult succes la amiază.

P.P.S. Ai avut dreptate în privinţa reacţiei părinţilor noştri. Mama a făcut o criză, iar tata a fost furios şi rece – şi s-a răzgândit după ce a zis mai întâi că te va aduce acasă, exact aşa cum ai prezis.

P.P.P.S. După cum m-ai instruit, le-am spus că nu ştiu când şi cum ai plecat. Le-am zis că am băut prea mult şi că m-am dus la culcare devreme, stupefiată, şi că trebuie ca tu să fi plecat noaptea. Nu ştiu cât de mult m-au crezut mama şi tata. L-au interogat şi pe Mott, iar Mott s-a dovedit a fi un mincinos incredibil. I-a privit în ochi, iar expresia lui a rămas tot timpul sinceră şi nevinovată.

P.P.P.P.S. Mama mi-a interzis să părăsesc casa. Voi încerca să-i dau această scrisoare lui Mott.

P.P.P.P.P.S. Am realizat ceva îngrozitor. Dacă nu pot

părăsi casa, atunci nu voi putea scoate bani de la bancă. Charlotte, promite-mi că nu-ți vei permite să mori de foame pe străzi – sau, mai rău. Nu, uită de asta! Nu există o soartă mai rea decât să mori de foame pe străzi. Nu lăsa ca mândria ta să-ți vină de hac. Dacă lucrurile nu merg bine, vino acasă. Te rog!

*

Charlotte o întâlni pe domnişoara Whitbread, care căra un săculeț ce părea greu, în afara pensiunii doamnei Wallace.

— Salutare, domnişoară Holmes, zise domnişoara Whitbread. Te-ai întors acasă aşa devreme?

— Da, răspunse Charlotte, deschizându-i uşa. Am propria mea maşină de scris, iar firma nu este deranjată dacă iau de lucru acasă.

Charlotte fusese întotdeauna o mincinoasă bună. Conform Liviei, expresia ei nu se schimba deloc în timp ce naviga printre adevăruri – ca, de exemplu, faptul că deținea propria maşină de scris – şi minciuni – în cazul acesta că o firmă o plătea pentru a dactilografia la maşina de scris amintită.

— Ce fain! Şi eu fac acelaşi lucru – îmi aduc munca acasă. Charlotte îşi aminti că domnişoara Whitbread îşi câştiga pâinea pictând mătăsuri şi felicitări. Angajatorul meu are numai magazinul de pe Strand – toți cei care lucrează pentru el îşi iau munca acasă. Cumva este bine, dar, adevărul este că nu m-ar deranja dacă ar avea un studio undeva, pentru a avea unde să mă duc pe timpul zilei şi pentru a vedea alți oameni.

— Da, să stai închisă în casă toată ziua poate deveni plictisitor.

Pe Charlotte nu o deranja prea tare, dar Livia devenea urâcioasă dacă nu putea ieşi la plimbarea zilnică.

— Asta şi faptul că nu ai pe nimeni în preajmă pentru a sta la şuetă până la cină. Domnişoara Whitbread îşi aşează săculețul pe scaun în salonul gol şi-şi roti umerii. De aceea

m-am oprit să-mi văd verişoara azi. Am băut un ceai şi m-a pus la curent cu noutăţile privind scandalul.

Mâna lui Charlotte se încordă pe săculeţ.

— Spune-mi!

Domnişoara Whitbread nu mai avu nevoie de alte insistenţe.

— Nu o să-ţi vină să crezi! Aparent, sora fetei a avut o ceartă urâtă cu defuncta numai cu câteva ore înainte de moartea acesteia. O ceartă urâtă. Se spune că i-a zis femeii în faţă că ea, mai mult chiar decât fiul ei, merita să moară pentru că i-a distrus viaţa surorii ei.

Charlotte se simţi de parcă ar fi fost lovită în stomac de o crosă de crichet.

— O, vai, zise ea, rugându-se ca interesul de pe chipul ei să nu fie unul exagerat.

— Aşa am zis şi eu. Domnişoara Whitbread încuviinţă cu înţelepciune. I-am zis verişoarei mele: Abby, treaba asta va menţine interesul mult timp. Va fi foarte interesantă.

În clipa în care Charlotte termină de citit scrisoarea Liviei, simţi o greutate în piept. Nu din cauza disperării şi anxietăţii Liviei referitor la şansele reale de angajare ale lui Charlotte, ci pentru că aceasta nu spusese o vorbă despre moartea lui Lady Shrewsbury.

Acum ştia de ce.

Aşa cum ea ascunsese adevărul de Livia, Livia ascundea adevărul de ea.

Nu credea că Livia va avea vreo problemă cu legea. Chiar dacă familia Shrewsbury suspecta că ceva ar fi în neregulă, nu ar permite o anchetă, unde, la interogatoriu, faptul că Roger Shrewsbury sedusese o virgină cu care nu s-ar fi putut însura ar fi devenit ceva public, preluat de toate ziarele din ţinut.

Mai degrabă ar învia Lady Shrewsbury.

Dar Livia nu trebuia să fie suspectă de crimă pentru a suferi. Dacă zvonurile şi speculaţiile ar fi persistat suficient, societatea ar ajunge să creadă că ea a avut ceva de-a face cu moartea lui Lady Shrewsbury, lar acest lucru ar fi suficient pentru a fi marginalizată, dacă nu de-a dreptul ostracizată.

Măcar de data aceasta Charlotte avea ceva mâncare în mână. Ceruse un sendviş în plus când îşi cumpărase prânzul – precum şi nişte caise vândute la reducere deoarece fuseseră lovite în timpul transportului.

Mai întâi termină sendvişul, dându-l pe gât cu o ceaşcă de ceai slab. Caisele erau înfăşurate într-un ziar mototolit. Din obişnuinţă, ea analiză coloanele ziarului. Făcu ochii mari. Citi din nou micul articol, de data aceasta cu mai multă atenţie.

Domnul Harrington Sackville de la Curry House, Stanwell Moot, a fost găsit inconştient ieri-dimineaţă, de la o aparentă supradoză de cloral. Din păcate, nu a putut fi resuscitat şi a fost pronunţat decedat la faţa locului.

Era un domn respectabil, despre care se spune că se afla într-o stare de sănătate bună, atât fizic, cât şi psihic, înainte de moară.

O anchetă va fi efectuată peste două zile.

Charlotte se încruntă. Avea puţine talente pe care mama ei le găsea utile. De fapt, avea numai două. Unul, ştia mare parte din *Burke's Peerage* pe de rost. Doi, după primul Sezon londonez, dezvoltase o înţelegere clară a nenumăratelor alianţe şi uneori rivalităţi care conectau acele familii menţionate în *Burke's*. Deci ştia precis cine fusese domnul Harrington Sackville şi cum era înrudit cu celelalte două persoane care decedaseră recent, brusc, şi ale căror morţi erau chiar mai inexplicabile decât a lui.

Poate încă mai putea face ceva pentru a distruge asediul la adresa Liviei.

Se aşeză şi scoase o bucată de hârtie pe care o cumpărase de la Atwell & Dewsbury, Chimişti şi Farmacişti.

Capitolul 6

— Ash, strigă Roger Shrewsbury. Ash, acordă-mi un

minut din timpul tău, te rog!

Lordul Ingram Ashburton se întoarse.

— Cu ce te pot ajuta, domnule Shrewsbury?

Se cunoşteau din copilărie. Lordul Ingram nu i se adresa niciodată vechiului său coleg de şcoală cu domnule Shrewsbury, cu excepția situației în care îl prezenta oficial cuiva. Shrewsbury înghiți în sec. Înțelegea mustrarea. Înțelegea că lordul Ingram nu-l mai considera prietenul lui.

Se aflau la cimitirul privat de pe moşia Shrewsbury, pe o colină înaltă deasupra golfului Rivel Fal, nu departe de coasta sudică a comitatului Cornwall. Peste ei, cerul se prăvălea înfricoşător. Ploaia era iminentă. Lady Shrewsbury era deja în mormânt, iar îndoliații se dispersau rapid, sperând să găsească adăpost înainte ca furtuna să se dezlănțuie.

Shrewsbury ezită. Lordul Ingram nu îl încurajă. Mâna înmănuşată a lui Shrewsbury se deschidea şi se închidea convulsiv deasupra mânerului bastonului.

Unul dintre colegii lui de clasă trecu pe lângă ei şi îi salută. Amândoi răspunseră salutului. Tuna şi fulgera. Shrewsbury tresări. Lordul Ingram rămase nemişcat.

Shrewsbury îşi drese vocea.

— Ash... adică, domnule...

Nu-i spusese niciodată lordului Ingram „Domnule”, decât în joacă. Dar acum nu era de joacă. Acesta era Shrewsbury care-şi recunoştea noua poziție, adică aceea de simplă cunoştință căreia nu i se mai acorda privilegiul de a i se adresa lordului Ingram ca unei persoane apropiate.

— Domnule, mă întrebam dacă ai putea – ah – dacă ar fi posibil – să fii bun şi să dai un mesaj mai departe pentru mine.

Lordul Ingram îl privea fără să spună un cuvânt. Shrewsbury îşi duse o mână la ceafă şi-şi drese iar vocea.

— Vezi tu, mă simt teribil pentru cele întâmplate. Mă simt şi mai rău acum că am aflat că domnişoara Charlotte Holmes a fugit de acasă. În mare parte, Londra nu este un loc pentru o tânără de familie bună. Mă înfior gândindu-mă la nenorocirile care i s-ar putea întâmpla. Vreau să ajut – sau

cel puțin să-mi răscumpăr greşeala pentru întregul... fiasco. Dar nu mă pot apropia de familia ei sau de vreuna dintre prietenele ei – ştii cum este. Aşa că m-am gândit, ei bine, că poate ar putea veni la tine pentru ajutor. Voi doi obişnuiați să fiți foarte apropiați, chiar dacă asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Nu am veşti de la domnişoara Holmes de la fiasco, zise lordul Ingram.

— Dar ai putea în viitor, nu? Dacă da, te rog, spune-i că aş fi foarte fericit să îi găsesc o locuință singură, ei bine, să am grijă de ea.

— Şi cum ar trebui ea să răspundă bunătății tale?

Cuvintele lordului Ingram erau calculate, aproape politicoase.

— Era... era dispusă să fie... amanta mea înainte. Eu... ăăă... presupun că asta nu s-a schimbat.

— Înțeleg, zise lordul Ingram, tonul lui chiar mai blând. Dacă domnişoara Holmes va căuta ajutorul meu, îmi voi aminti să o direcționez către tine. Asta-i tot?

Roger Shrewsbury înghiți în sec.

— Ştiu că vrei să-mi tragi una. De ce nu o faci? Haide!

Lordul Ingram ridică surprins din sprânceană.

— Domnule Shrewsbury, sunt un bărbat însurat. Nu ştiu despre doamna Shrewsbury, dar pe Lady Ingram ar deranja-o să afle că m-am încăierat din cauza unei alte femei.

Roger Shrewsbury se înroşi până în vârful urechilor.

— Desigur. Desigur. Te rog, iartă-mă!

Lordul Ingram încuviință.

— Condoleanțele mele, mai spuse el, apoi se întoarse şi plecă.

Roger Shrewsbury nu avea să afle niciodată cât de aproape fusese de moarte.

*

Lordul Ingram ridică privirea de la butoni.

— Da, Cummings.

— Am salvat articolul despre domnul Holmes din ziar,

zise valetul lui. Presupun că nu vă mai trebuie restul, nu, domnule?

Lordul Ingram rămase nemişcat. Cumpărase un ziar din West Country înainte de a se întoarce din călătorie, pe care îl ţinuse lângă el în tren, necitit, în timp ce se holbase ore în şir pe fereastră, îşi amintea vag că plecase din gara Paddington cu ziarul în mână.

— Poţi să faci cu ziarul ce consideri.

— Foarte bine, domnule. Am lăsat articolul în vestiar.

Lordul Ingram aşteptă până când valetul lui plecă înainte să se îndrepte spre vestiar. Cummings se ocupa de poştă şi de corespondenţa lui din când în când, aşa că nu era surprinzător că-şi amintise de Sherlock Holmes. Dar de ce exista un articol despre Holmes în ziar – cu atât mai mult într-un ziar din West Country?

Titlul articolului din ziar era: ANCHETĂ AMÂNATĂ ÎN AŞTEPTAREA DE NOI PROBE.

Lordul Ingram se încruntă citind prezentarea morţii domnului Harrington Sackville. Sackville. Auzise numele în trecere la funeraliile lui Lady Shrewsbury. Fratele dispărut al lordului Sheridan, de care nimeni nu mai auzise de ani de zile. Lordul Ingram nu-l cunoştea, dar reacţia generală părea să fie de surprindere – că fusese în viaţă în tot acest timp.

În ziar erau redate mărturiile doctorilor şi ale personalului din casa familiei Sackville. Totul părea mai mult sau mai puţin clar – şi nimic nu avea de-a face cu Sherlock Holmes. Oare Cummings decupase articolul greşit? La sfârşitul mărturiilor, legistul redase următoarea scrisoare de la domnul Sherlock Holmes din Londra. Lordul Ingram înjură.

Dragă domnule,

Mi s-a adus în atenţie că moartea domnului Harrington Sackville, aparent din cauza unei supradoze cu cloral, ar putea să nu fie un incident izolat. Moartea lui Lady Amelia Drummond a precedat-o pe a lui cu numai o săptămână şi jumătate. Baroneasa văduvă Shrewsbury a urmat la numai 24

de ore mai târziu. Lady Amelia era verişoară primară cu fratele cel mare din partea tatălui al domnului Sackville, lordul Sheridan, şi naşa unuia dintre copiii baronesei Shrewsbury.

Toate cele trei decese au fost neprevăzute. Aşa cum era adevărat în cazul domnului Sackville, Lady Amelia şi Lady Shrewsbury se aflau de asemenea într-o stare de sănătate fizică şi mintală excelentă. Toţi au pierit peste noapte. Singura diferenţă este că peste domnul Sackville a dat camerista lui când încă mai respira, deşi slab, ceea ce a oferit celor din casă suficient timp pentru a aduce un doctor şi pentru ca acesta să diagnosticheze supradoza cu cloral, chiar dacă diagnosticul a fost primit prea târziu pentru a se mai putea face ceva.

Dacă nu ar fi încercat camerista să-l însufleţească, ar fi fost găsit mort şi cauza morţii ar fi fost probabil pusă pe seama unui infarct sau a unui anevrism cerebral – cauze specificate în certificatele de deces ale lui Lady Amelia Drummond şi lui Lady Shrewsbury.

Şi decesul lui, deşi neaşteptat, ar fi fost tratat probabil în acelaşi mod cu al lor, atrăgând bârfe şi speculaţii, dar nicio măsură legală.

Fiecare moarte, tratată individual, ar putea fi acceptată ca nefericită, dar nu suspicioasă. Totuşi, apropierea celor trei, nu numai în timp, ci şi în ceea ce priveşte conexiunile lor sociale şi familiale, devine dificil de ignorat.

Vă îndemn, domnule, să împărtăşiţi această informaţie cu juraţii.

Cu sinceritate, Sherlock Holmes

Lordul Ingram înjură iar. Până mâine, vestea va ajunge în toate ziarele din Londra. Holmes nu menţionase niciun cuvânt, dar cât avea să dureze înainte ca speculaţiile să treacă de la simple morţi suspecte la cele mai conspirative asasinate? Nu voia să-şi imagineze balamucul care se va declanşa. Oare acest circ era numai o mişcare a lui Holmes pentru a atrage atenţia nedorită de la o anumită relaţie scandaloasă? Nu. Dacă ar fi fost nevoie de o diversiune, Holmes ar fi reuşit asta fără să provoace scandal public.

Mai citi o dată scrisoarea, apăsând cu două degete în centrul frunții. Holmes credea că ceva nu era în regulă şi credea suficient încât să scrie din exil, în speranța de a influența rezultatul anchetei.

Lordul Ingram închise ochii, dar degeaba. Era prea obişnuit să îi ofere lui Holmes tot ce putea, mereu cu rapiditate. Dar în zadar. Ceea ce-şi dorea Holmes cel mai mult nu stătea în puterea lui.

Unii oameni nu întâlneau niciodată persoana potrivită în viață. Ei, pe de altă parte, se întâlniseră pe când erau prea tineri pentru a realiza ceea ce găsiseră unul în celălalt. Şi, când se luminaseră în cele din urmă, era prea târziu.

Aruncă articolul decupat şi se îndreptă spre uşa de la intrare.

*

— Domnule!

Inspectorul Treadles se simți puțin nesigur la vederea lordului Ingram în salonul lui. Nu era încă târziu, dar era după ora cinei şi nu se aşteptase la vizite, cu atât mai puțin de la domnia sa.

Lordul Ingram salută.

— Doamnă Treadles, domnule inspector, sper că nu v-am deranjat de la ora dumneavoastră de odihnă.

— Sigur că nu. Alice se ridică şi dădu mâna cu lordul Ingram. Te rog, ia loc şi spune-ne ce te aduce aici.

— Asta m-a adus aici. Lordul Ingram întinse un articol decupat din ziar, mare, care fusese împăturit cu grijă. Dacă vreți să-mi faceți onoarea de a citi articolul până la sfârşit.

Alice ceru să se aducă ceai. Apoi ea şi Treadles se aşezară cu articolul. Oftară aproape în acelaşi timp, la prima mențiune a lui Sherlock Holmes. Treadles suspină iar, atunci când ajunse la concluzia scrisorii.

— Asta înseamnă că Holmes se simte bine din nou? întrebă el. Sau este de dinainte de nenorocirea lui?

— Nu pot să fiu sigur – Holmes este încă de negăsit. Privirea lordului Ingram ateriză pe poliță şi zăbovi asupra

unei fotografii a lui Treadles şi a lui, făcută în insulele Scilly, în acele zile în care Holmes era la distanță de un bilet. Dar nu este nevoie de o minte extraordinară pentru a deduce că asta trebuie să fie important pentru Holmes.

— Înțeleg că moartea domnului Sackville a avut loc în afara jurisdicției Poliției Metropolitane. Dar înțeleg de asemenea că nu este neobişnuit ca poliția de district să ceară ajutor de la Secția de Criminalistică, mai ales în cazul morților suspicioase, unde nu există suficientă expertiză locală pentru a face față anchetei. Îl privi pe Treadles. Domnule inspector, pot să-ți cer să investighezi personal problema?

Treadles privi spre soția lui, care încuviință discret.

— Desigur, domnule! Voi trimite o telegramă unor prieteni care lucrează la Jandarmeria din Devon mâine la prima oră.

Lordul Ingram răsuflă din greu.

— Mulțumesc, domnule inspector. Îți sunt recunoscător!

Dragul meu Lord Ingram,

Imediat ce am ajuns la Scotland Yard în această dimineață, am aflat că Jandarmeria din Devon a cerut sprijin de la Criminalistică în privința cazului domnului Sackville. M-am oferit voluntar.

Nu pot decât să sper că nu-l voi dezamăgi pe Sherlock Holmes.

La ordinele dumitale,
Robert Treadles

Capitolul 7

— Nu aveți nicio scrisoare, domnişoară, îi spuse funcționarul de la poştă.

Charlotte îi mulțumi, cedă locul şi se plimbă prin interiorul impersonal şi cavernos al oficiului poştal. Se simți bine până când ajunse la cel de-al treilea stâlp de la uşă, iar acolo plămânii ei cedară.

Nu putea respira. Nu se putea mişca. Unghiile erau înfipte în palmele mâinilor până când simți un val rece de transpirație. Un infarct iminent – recunoscu toate simptomele. Dumnezeule mare, ce se va întâmpla cu Livia? Şi ce va crede bărbatul la care ea încă ținea când va afla că şi-a găsit sfârşitul la Oficiul Poştal General de pe St. Martin's Le Grand, dintre toate locurile?

Două minute mai târziu, încă în picioare şi nu întinsă pe podea, începu să realizeze că nu moartea iminentă era ceea ce o afecta, ci un atac de panică.

Nu simțise niciodată panică în viața ei. Livia uneori simțise, când se imagina, în detalii dureroase, sfârşind ca o fată bătrână săracă nedorită de nicio rudă, care îşi petrecea zilele într-o pensiune întunecoasă, supraviețuind numai cu pâine şi cu varză fiartă.

Când Livia cădea pradă vreunei stări de anxietate incontrolabile – aşa cum credea Charlotte uneori Charlotte îi aducea o farfurie plină cu pâine cu unt şi ceai cald amestecat cu coniac. O masă pe Livia pe spate. Apoi citea cu voce tare pasaje din *Jane Eyre,* cartea preferată a Liviei, o lucrare pe care Charlotte nu o putuse termina, găsind-o prea densă cu emoții puternice şi melodramă.

Deşi făcea toate aceste lucruri tipice unei surori, nu simțise niciodată cu adevărat frica şi angoasa Liviei. I se părea complet de neînțeles că un viitor aflat la zeci de ani distanță, construit pe nimic în afară de scenarii negre, ar cântări atât de mult în prezent.

Până în acest moment.

Până când greutatea tuturor alegerilor ei coborî asupra ei cu forța şi tonajul unei alunecări de teren.

Dacă ancheta privind moartea domnului Sackville nu va scoate nimic la iveală? Dacă adevărul avea să rămână ascuns şi Livia avea să fie pentru totdeauna etichetată drept o asasină necondamnată din cauza unei ciorovăieli la beție?

Frica se intensifica, strivindu-i organele pentru a-şi face loc. O lăsa fără aerul din plămâni. Se încolăcea, ca un piton, în jurul stomacului. Urca spre trahee, împingând, extinzându-se, blocând fiecare portiță.

Fusese mereu sigură că va fi capabilă să aibă grijă şi de Livia, nu doar de ea însăşi. Nu se gândise niciodată că distrugea viețile amândurora în acelaşi timp.

Nu inventase acele oportunități nenumărate oferite femeilor în perioada aceasta. Nici nu inventase acele societăți care existau pentru a conecta femeile care aveau nevoie de o slujbă cu angajatori care aveau nevoie de angajați.

Dar o bună parte dintre acele organizații, cu toate intențiile lor salutare şi nobile, erau slabe. Două dintre cele pe care deja le vizitase fuseseră închise permanent, iar alta era încă funcțională cu numele, dar primea aplicații numai prin poştă. Acelea care păreau să se afle într-o formă mai bună cereau toate scrisori de recomandare scrise de femei cu reputație bună – pe acelea, Charlotte nu le va avea niciodată, dar acelea nu o îngrijorau prea mult. Se pricepea să imite scrisul şi nu considera imoral pentru o femeie în situația ei să falsifice o scrisoare de recomandare.

Mult mai îngrijorător era că, pentru a primi ajutor de la acele societăți, trebuia mai întâi să plătească o taxă de înscriere pe care portofelul ei, deja subțiat, nu şi-o putea permite – nu dacă voia să mănânce şi să aibă şi un acoperiş deasupra capului. Oricum, dacă avea să fie suficient de hotărâtă să plătească taxa, ar putea aştepta săptămâni, poate chiar luni, înainte să apară o slujbă potrivită.

Nu avea acest timp la dispoziție.

Nu era atât de grav încă. Nu în acest moment. Dar, aşa cum Livia nu putea privi înainte fără să vadă altceva în afară de nefericire şi singurătate la sfârşitul drumului, Charlotte nu putea să scape de această teamă împovărătoare că va ajunge la fundul sacului.

Camera şi masa ei costau 9,6 şilingi pe săptămână. După ce plătise pentru primele două săptămâni, mai avea 5,31 lire, inclusiv cu suma dată de Livia. Această sumă fusese redusă după cumpărarea strictului necesar zilnic –

nemaivorbind de faptul că trebuia să îşi asigure prânzul.

Banii nu aveau să îi ajungă pentru totdeauna. Nici măcar nu îi vor mai ajunge prea mult. Şi apoi ce? Dacă nu putea să aibă grijă de ea, cum va putea începe să o ajute pe Livia?

— Sunteți în regulă, domnişoară?

O creatură aproape comic de strălucitoare stătea în faţa lui Charlotte, într-o rochie dintr-o mătase albastră lucioasă prusacă, purtată peste o fustă albă, elaborat încreţită. Pălăria ei avea un bor îngust şi o calotă înaltă, încărcată cu iarbă ornamentală peste care stătea cuibărit un peşte-papagal cu piept albastru, împăiat, dacă Charlotte nu greşea în privința cunoştinţelor ei de ornitologie.

Realiză că stătea lipită cu spatele de o coloană înaltă de 12 metri, cu mâna pe piept. Îşi coborî acea mână.

— Da, sunt bine. Mulţumesc, doamnă! Este din cauza vremii, este puțin cam cald azi.

— A fost cam cald în ultima vreme, zise femeia. Vocea ei era de o candoare surprinzătoare, bogată precum frişca, cu o urmă abia perceptibilă de asprime. Să cer cuiva să-ți aducă un pahar cu apă, domnişoară? Sau să-ți găsească un loc unde să stai un minut, în linişte şi pace, departe de bătrânele băgăcioase ca mine?

Femeia chicoti la propria glumă. Până să facă asta, Charlotte crezuse că avea vreo 35 de ani. Dar veselia ei scotea în evidență rețele de riduri în jurul ochilor şi riduri adânci de-o parte şi de alta a buzelor. Era o femeie de cel puțin 50 de ani.

Era însă proaspăt îmbogățită. Nicio persoană care fusese educată să urmeze standardele nespuse ale societăţii, nici măcar o femeie cu gusturile de coțofană ca ale lui Charlotte, aşa cum le numea Livia, nu ar fi purtat atât de elaborat şi de fantezist o astfel de creație vestimentară pentru o ieşire la oficiul poştal.

Nu purta verighetă. Dar asta, decise Charlotte, nu era pentru că nu fusese niciodată căsătorită. Peştele-papagal de pe pălărie stătea pe un cuib mic făcut din crepon negru. Acelaşi material forma şi cea mai discretă bordură în jurul

săculeţului albastru pe care femeia îl ţinea în mână.

Femeile purtau crepon negru doar dacă îşi pierduseră soţii. Şi femeia aceasta, în ciuda rochiei ei de zi exuberant de extravagantă, îşi dorea să îşi onoreze defunctul soţ într-o manieră subtilă, o expresie a doliului aproape invizibilă şi o amintire în hainele ei de zi cu zi.

Charlotte scutură din cap, ca o reacţie la tendinţa ei înrădăcinată de a-i observa pe aceia cu care intra în contact în cel mai mic detaliu. Îi plăcea şi se pricepea la asta. Dar la ce îi folosea?

La ce era bună o femeia a cărei minte şi al cărei temperament ar părea ciudat şi chiar îngrijorător şi la un bărbat?

Ea se forţă să zâmbească.

— Mulţumesc, doamnă, dar sunt foarte bine. Nu este nimic în neregulă cu mine.

După ce femeia se îndepărtă pentru a-şi vedea de treaba ei la oficiul poştal – înaintarea ei fiind urmărită de toţi bărbaţii şi de toate femeile pe o rază de şapte metri –, Charlotte îşi reveni şi plecă.

Poate nu era altceva decât foamea. Simţind înţepătura penuriei iminente, salvase două felii de pâine cu unt de la micul dejun. Dar voise să vadă dacă va putea funcţiona normal fără să le mănânce la prânz. Fusese o zi lungă, plimbându-se prin Londra, şi mai avea de parcurs încă cinci kilometri până să ajungă în cămăruţa ei de la doamna Wallace. Dar devenise convinsă că, dacă ar putea pune un ibric la fiert şi ar băga în stomac bucăţile de pâine, acolo unde le era locul, nu s-ar fi simţit nici pe departe atât de leşinată.

Ca să nu mai spună că domnişoara Whitbread îi împrumutase binevoitoare vreo şase reviste. Charlotte descoperise deja două jurnale de călătorie interesante – unul despre fiordurile Norvegiei şi celălalt despre insulele Canare. O ceaşcă cu ceai, o îmbucătură, chiar dacă era de dimineaţă şi şansa de a uita de problemele ei trăind indirect vacanţa altei femei...

— Un penny, doamnă? Un penny, vă rog?

Plânsul rugător al unui copil al străzii o readuse pe Charlotte în nefericirea momentului şi a locului. Fata era mică şi trasă la faţă. Faţa ei şi mâna întinsă erau acoperite cu mizerie, rochia o amestecătură de petice maro şi gri a căror culoare originală Charlotte nu o putea identifica.

Ceea ce-i făcu pieptul lui Charlotte să se strângă fu femeia care o ţinea de umăr pe fată. Mai văzuse cerşetori în Londra, dar niciodată una ca aceasta. Mama purta un bandaj negru peste un ochi, celălalt ochi era de un albastru lăptos, lipsit de vedere. Chipul ei era pustiu ca plaja Mării Nordului în plină iarnă. Braţele ei, ţinute aproape de trup, erau rigide ca ale unei marionete.

Nu părea învinsă. Să pară învinsă sugera că, recent, se luptase pentru ceva. Această femeie era secătuită, orice speranţă sau energie pe care cândva le posedase fuseseră sărăcite permanent.

Epava care devenise era mult mai înspăimântătoare decât vederea cerşetorilor lipsiţi de noroc, dar încă obraznici, pe care Charlotte era obişnuită să-i vadă, unii care acostau trecătorii cu o combinaţie de patos şi bravado.

— Un penny pentru cină, doamnă? întrebă iar fetiţa, care încă nu era secătuită de vlagă.

Charlotte îşi deschise săculeţul şi scoase nu numai o monedă, ci şi cele două bucăţi de pâine, înfăşurate în hârtia maro.

— Uite şase pence pentru tine. Ai grijă de mama ta. Asigură-te că mănâncă şi ea cina.

Fetiţa se uită neîncrezătoare la moneda care fusese scăpată în palma ei. Îşi ridică privirea către Charlotte, dădu drumul mâinii mamei ei şi îşi îmbrăţişă binefăcătoarea. Şi abia atunci acceptă pâinea prăjită.

Charlotte continuă, simţindu-se mai puţin disperată.

*

Uşurarea ei că încă mai putea face ceva pentru cineva se evaporă în faţa vitrinelor de la Atwell & Dewsbury, Chimişti şi Farmacişti. Niciodată în viaţa ei nu mersese atât

de mult pe jos. Picioarele îi erau în agonie. Probabil nu-şi putea permite să cumpere plasturi pentru bătături, dar cel puțin putea întreba cât costau.

Îşi palpă buzunarul ascuns al fustei. În geantă păstra numai mărunțişul, dar în buzunar avea o bancnotă de o liră.

Pensiunea doamnei Wallace părea suficient de sigură şi încuietoarea de la uşa camerei lui Charlotte părea rezistentă. Dar dacă locul lua foc cât timp Charlotte îşi căuta de lucru? Nu voia să-şi piardă toți banii, alături de celelalte posesiuni lumeşti ale ei. Bancnota de o liră din buzunar reprezenta o formă brută a siguranței.

Dar nu era acolo. Prin materialul rochiei, nu putea simți prezența mică, dar foarte reală a prețioasei bucăți de hârtie, împăturită în formă de pătrat. Sigur se înşela. Palpă mai cu forță. Nimic. Tot ce simțea era materialul pantalonaşilor – şi, pe sub ei, forma piciorului ei.

Mica cerşetoare care o îmbrățişase. Charlotte ar fi trebuit şi ştie – ar fi trebuit să ştie în acea clipă că ceva nu era în regulă. Fetița nu fusese nici pe departe atât de emaciată precum sugera fața ei. Şi nici nu mirosea a acru din cauză că nu se spălase.

Nu, Charlotte ar fi trebuit să ştie chiar înainte de asta. Nu era fata cea care nu îi dăduse drumul mamei ei – ci invers. Mama îi făcuse semn să se îndrepte spre prada uşoară. Peticul de la ochi nu acoperea vreo diformitate nevăzută. Acoperea ochiul ei bun, materialul negru fiind suficient de subțire pentru ca ea să poată vedea câte ceva dimprejur în lumina zilei.

Charlotte era vag conştientă că rătăcea pe stradă. La un moment dat intrase în pensiunea doamnei Wallace. Oare încercase cineva să-i vorbească? Habar nu avea. Nici nu putea fi sigură dacă răspunsese sau nu.

Îşi amintea că încuiase uşa camerei ei înainte să ridice materialul şifonat din dantelă al rochiei pentru a verifica deschizătura buzunarului. Avea doi nasturi, amândoi bine închişi când plecase de acasă. Acum un nasture era deschis, lăsând loc mai mult decât suficient pentru degetele mici, subțiri, care să intre şi să extragă bancnota de o liră.

Ceea ce reprezenta aproape 40% din banii care-i mai rămăseseră.

Brusc, deveni conştientă că cineva bătea la uşa ei.

— Domnişoară Holmes! Domnişoară Holmes!

Deschise uşa şi o găsi pe locatara linguşitoare a doamnei Wallace.

— Da, domnişoară Turner?

— Domnişoară Holmes, ai probleme de auz? Ți-am vorbit jos – nici măcar nu ai reacționat. Şi bat la uşa dumitale de cel puțin două minute.

— Este totul în regulă?

— Doamna Wallace vrea să-ți vorbească în salon cât mai repede cu putință, zise domnişoara Turner cu un aer misterios infatuat.

De ce ar vrea doamna Wallace să-i vorbească lui Charlotte? Plătise până la sfârşitul săptămânii viitoare şi nu ocolise regulile casei, cu atât mai puțin să le încalce.

— Sigur, cobor imediat.

La capătul culoarului se afla o bucătărie simplă, deschisă timp de două ore în fiecare după-amiază, unde chiriaşii doamnei Wallace, cărora nu le era permis mai mult decât să-şi fiarbă apa în cameră.

Puteau prăji cârnați sau încălzi fasole la conservă pentru a mânca alături de ceai. Astăzi, cineva făcuse ouă scrob şi mirosul bogat făcu stomacul lui Charlotte să tremure de poftă. Ratase atât prânzul, cât şi ceaiul – un eveniment nemaiîntâlnit în viața ei.

Mintea ei era tulburată de foame. Când o privi pe domnişoara Turner, văzu puține dintre detaliile care, de obicei, îi săreau în ochi, cu excepția faptului că femeia, cu vreo 15 ani mai mare decât Charlotte, aluneca practic pe scări.

Gongul sună în capul ei. Când o femeie care adora autoritatea şi care se afla atât de aproape de putere devenea atât de entuziasmată, era probabil deoarece autoritatea şi puterea erau pe cale să fie manifestate – în detrimentul altcuiva.

În detrimentul lui Charlotte.

*

Doamna Wallace avea un apartament mic la parter, alcătuit dintr-un salon, un dormitor şi, cel mai probabil, o baie privată. Apartamentul era accesat prin coridorul care ducea spre salonul comun. O uşă bloca accesul la câţiva metri pe coridor. Pe perete, lângă uşă, era un clopoţel şi, lângă clopoţel, o plăcuţă pe care scria: VĂ ROG SĂ NU SUNAŢI DUPĂ ORA OPT SEARA, CU EXCEPŢIA SITUAŢIILOR DE URGENŢĂ.

Uşa fusese lăsată deschisă. Domnişoara Turner o conduse pe Charlotte dincolo de o altă uşă, care dădea în salonul doamnei Wallace.

Charlotte mai intrase o dată în salon, pentru interviul ei iniţial cu doamna Wallace. Se comportase foarte politicos şi doamna Wallace se declarase încântată să ofere locul vacant domnişoarei Holmes.

Dar această doamnă Wallace nu părea deloc încântată de domnişoara Holmes. Expresia ei era ameninţătoare, ceea ce părea să o entuziasmeze şi mai mult pe domnişoara Turner.

— Am adus-o pe domnişoara Holmes, doamnă, anunţă ea pe nerăsuflate.

— Mulţumesc, domnişoară Turner, zise doamna Wallace. Şi apoi, după o clipă, când domnişoara Turner nu dădea niciun semn că vrea să plece, aceasta continuă: Ne vedem la cină.

— Desigur, doamnă!

Când plecă, doamna Wallace ordonă:

— Ia un loc, domnişoară Holmes!

Charlotte de aşează – apoi se ridică. Se îndreptă spre uşă şi o deschise. Domnişoara Turner intră în salon împiedicată, dar nestânjenită.

— Mă scuzaţi! Voiam să o întreb pe doamna Wallace despre politica ei privind spălatul. Voi veni într-un moment mai oportun.

Charlotte o însoţi dincolo de uşa despărţitoare în

mijlocul coridorului, pe care o încuie înainte să se întoarcă în salon şi să închidă cu fermitate uşa în urma ei.

Nu se deranjă să ia loc iar.

— S-a întâmplat ceva, doamnă Wallace?

Doamna Wallace o analiză un minut.

— Domnişoară Holmes, m-ai dezamăgit.

Charlotte inspiră adânc.

— Da?

— Verişoara domnişoarei Whitbread, domnişoara Moore, a vizitat-o în dimineaţa asta – şi te-a văzut plecând, atunci când a intrat. Domnişoara Moore lucrează la modista de pe Regent Street şi mi-a zis că te-a văzut de mai multe ori la Madame Mireille.

— Din păcate, de asemenea mi-a zis că nu eşti Caroline Holmes din Tunbridge, o dactilografă nou-ajunsă în Londra, ci Charlotte Holmes, fiica lui Sir Henry Holmes, care a fost recent prinsă într-o poziţie compromiţătoare cu un bărbat însurat. Negi asta?

Ce ironic! Pensiunea doamnei Wallace din West End nu fusese prima alegere a lui Charlotte. Existau locuri cu recomandări mult mai bune în Kensington şi Charlotte refuzase deoarece nu voia să dea peste cineva cunoscut. West End, un sector relativ sigur, bine întreţinut, cu o populaţie mare de doctori şi alte tipuri de profesii, dar părăsit de membrii înaltei societăţi cu zeci de ani în urmă pentru adrese mult mai elegante în vestul oraşului, promitea un anonimat mai sigur.

Se părea că făcea numai alegeri proaste.

— Ei bine, domnişoară Holmes?

— Văd că sunteţi deja hotărâtă, doamnă Wallace. Orice negare din partea mea nu va duce decât la alte acuzaţii de lipsă de onestitate.

— În acest caz, nu am de ales decât să-ţi cer să pleci imediat. Trebuie să am grijă de reputaţia pensiunii mele. Aceasta este o pensiune cinstită, cu credinţă în Dumnezeu. Nu am loc pentru femei ca dumneata, domnişoară Holmes. Niciodată nu am avut.

— Foarte bine. Nu vă voi face probleme, doamnă

Wallace. Returnați-mi suma pe care am plătit-o în avans, minus suma dedusă pentru nopțile petrecute aici şi voi pleca într-o oră.

— Mă tem că voi păstra chiria ta. Tonul doamnei Wallace era ferm. Ai fost bine informată că orice lipsă de respect sau încălcare a regulilor va determina oprirea chiriei deja plătite.

Charlotte îşi împreună mâinile.

— Dar lipsa de respect din partea dumitale, doamnă Wallace?

— Poftim?

— Ai zis că aceasta este o casă cinstită, cu credință în Dumnezeu. Dar dumneata întreții în mod regulat relații cu un bărbat cu care nu eşti căsătorită.

Doamna Wallace dădu înapoi.

— Unde ai auzit un zvon atât de maliții os? Voi cere să... cum îndrăzneşti... Se opri şi răsuflă din greu. Îți aduc la cunoştință că aici nu se petrec astfel de atrocități.

— Nu sunt de acord. Ai o politică strictă împotriva bărbaților pentru casă. Chiriaşelor dumitale, chiar dacă au frați sau tați în oraş, li se cere să se întâlnească cu ei la ceainării sau în alte locații. În salonul comun nu există huse pentru mobilă, totuşi, în salonul privat, văd o husă pe fiecare scaun, cu excepția scaunului dumitale.

— Unele femei folosesc ulei de păr, zise doamna Wallace aprinsă.

Charlotte analiză camera şi se îndreptă spre o uşă din dreapta ei. În spatele uşii se afla o mică anticameră, cu o oglindă, un suport pentru umbrele, un cuier şi, desigur, un preş.

Privi înapoi spre doamna Wallace, care începuse să pară bântuită.

— Adevărat, unele femei folosesc ulei de păr. Dar de ce ar lăsa o femeie urme murdare în forma unei perechi de pantofi bărbăteşti pe preş chiar înăuntrul intrării private în acest apartament?

Charlotte traversă camera spre biroul doamnei Wallace.

— Mai mult, eşti dreptace, dar călimara se afla pe

partea stângă pe birou atunci când am venit la interviu. Mi-ai cerut să scriu numele şi adresa rudei celei mai apropiate, în caz de urgenţă. Aşezată la birou, aproape direct deasupra coşului de gunoi, ce am văzut, dacă nu un colţ de hârtie mâzgălită, pe care scria *Cordial, al tău George Atwell,* invers, abia lizibil în colţ! Te-am întrebat atunci dacă ai familie în oraş sau dacă te vizitează în mod regulat. Ai răspuns că părinţii dumitale nu mai sunt în viaţă şi că singura rudă în viaţă, o soră, locuieşte cu soţul şi fiica ei în India. Domnul Atwell, deci, nu poate fi un tată sau un frate. Şi, cu excepţia situaţiei în care te dai drept bărbat în corespondenţe, o activitate problematică în sine, domnul Atwell a stat aici la acest birou recent şi a scris un mesaj înainte să plece. Atunci am decis să caut intrarea privată care ştiam că trebuie să existe. Şi când am găsit-o pe aleea din spatele casei, ce să vezi, aproape vizavi, este uşa de serviciu spre Atwell & Dewsbury, Chimişti şi Farmacişti. Am vizitat magazinul şi l-am întâlnit pe domnul Atwell. Când am menţionat că sunt o nouă chiriaşă la pensiunea dumitale, nu a avut decât laude la adresa caracterului patroanei. Chiar este păcat că este deja însurat.

Chipul doamnei Wallace se înroşi, apoi deveni palid, apoi pătat.

— Acuzaţii nefondate, toate!

— Poate. Dar celelalte chiriaşe fără îndoială vor fi curioase faţă de plecarea mea grăbită. Pot disemina mult mai multe acuzaţii nefondate în ora pe care mi-ai oferit-o pentru a-mi face bagajele.

— Tu... îmi vei distruge reputaţia, şi pe a ta?

— Din contră, nu am nicio intenţie să-ţi mânjesc bunul nume, public sau privat – a se observa că am ţinut urechea bună şi limba ascuţită a domnişoarei Turner departe de conversaţia noastră. Nu cunosc situaţia familială a domnului Atwell, dar este evident că aţi ajuns la o relaţie confortabilă. Acolo, în colţ, este jocul de şah început. Sticla de Pimm de pe raft de care probabil vă bucuraţi împreună. Şi îl pot vedea citind romanele lui William Clark Russell, dacă eşti ocupată seara cu afacerile. Nu mi-aş dori să tulbure ceva

aranjamentul vostru confortabil. Dar, în schimb, mi-ar plăcea să dai dovadă de aceeaşi considerație față de mine. Ar trebui să poți deduce că mă aflu într-o situație dificilă. Nu te voi şantaja pentru a-mi permite să rămân sub acoperişul dumitale – ai o reputație la care să te gândeşti –, dar este rezonabil să-mi cer restul banilor înapoi.

Doamna Wallace scrâşni din dinți. O secundă mai târziu se ridică, descuie sertarul de sub birou, scoase cutia cu bani şi restitui banii lui Charlotte.

Charlotte băgă cu grijă banii în buzunar.

— Mulțumesc, doamna Wallace. Secretul dumitale este în siguranță cu mine. Şi... dacă aş fi în locul dumitale, următoarea mea mişcare pe tabla de şah ar fi tura la B4 – dacă doreşti să câştigi. Sau, dacă preferi să-l laşi pe domnul Atwell să câştige, mută pionul la A5.

Capitolul 8

Devonshire

Chiar şi mort, domnul Harrington Sackville era un bărbat frumos. Avea 55 de ani, părul grizonant, dar încă des, talia suplă şi musculatura unui bărbat cu 20 de ani mai tânăr. Pielea lui avea un colorit albăstrui, dar nu atât de pronunțat încât inspectorul Treadles să nu poată realiza că, pe timpul vieții, acesta se bucurase de un ten sănătos, uşor bronzat de la timpul petrecut afară.

Expresia îi era solemnă. Împăcată. Dacă ar fi murit din cauze naturale, trupul său neînsuflețit ar fi fost foarte admirat la funeralii, provocând regrete sincere că un bărbat atât de sănătos şi de viguros pierise atât de subit.

Doctorul Merriweather, anatomopatologul care era adesea angajat de medicul legist al districtului datorită expertizei sale medicale, se ținea după Treadles şi sergentul MacDonald, tot de la Criminalistică, în timp ce cei doi făceau marcaje în jurul cadavrului.

— După cum puteți vedea, domnule inspector, nu sunt semne de luptă. Nici vânătăi în jurul gâtului sau altundeva pe piele. Nici răni sau leziuni. Şi cum cloralul a fost de vină, am analizat cu atenție tot trupul. Nu există niciun semn de înțepătură pentru a sugera folosirea unei seringi. Nici nu există vreo dovadă să fi fost administrat rectal cloralul.

Tonul anatomopatologului era profesionist şi energic. Treadles auzi însă o urmă de nemulțumire – că ceea ce ar fi trebuit să fie o anchetă directă care să se încheie cu verdictul unei supradoze accidentale a fost prelungită inutil de implicarea unui băgăcios precum Sherlock Holmes.

Şi acum, Scotland Yard.

În acelaşi timp însă, Treadles remarcă o urmă de entuziasm. Doctorul Merriweather, ca majoritatea bărbaților, era intrigat de posibilitatea unei crime cu adevărat neobişnuite, una atât de subtilă încât un caz supervizat atât de îndeaproape – Criminalistica fusese asediată de reporteri în căutarea noilor informații – ar fi putut să-i facă numele cunoscut publicului. Nu-i păsa prea mult de faimă, dar voia ca prietenii lui Alice, care deveniseră numai nişte simple cunoştințe după mariajul ei cu un polițist, să citească despre descoperirile lui în ziarele de dimineață. Nu ar invidia-o niciodată, dar, poate, într-o zi, nu o vor mai disprețui pentru alegerea ei.

El ştia că ea nu regreta că-i devenise soție. Voia numai să nu ajungă să facă asta vreodată.

— Şi cloralul este singurul vinovat? întrebă el.

— Singurul, zise domnul Smythe, tânărul chimist al districtului.

Nu avea aceeaşi detaşare a doctorului Merriweather în fața cadavrelor şi rămăsese într-un colț al încăperii în timp ce polițistul şi patologul analizau cadavrul, dar acum fusese însuflețit de meserie şi se lansase într-o explicație detaliată a instrumentelor şi procedurilor folosite pentru a se asigura că în țesut nu fusese găsit cloroform sau antimoniu, ci numai şi numai hidrat de cloral.

— Am efectuat chiar eu testele, continuă el explicația, fiecare pas repetat de mai multe ori. Nu pot exista greşeli.

— Mulțumesc, domnule Smythe, zise Treadles. Şi mulțumesc şi dumitale, doctore Merriweather.

Doctorul Merriweather avea dreptate: nu era urmă de asasinat pe trupul domnului Sackville. Şi Treadles nu avea niciun motiv să se îndoiască de faptul că entuziastul domn Smythe nu era la fel de meticulos în munca sa. De la distanță fusese uşor să îşi imagineze tot felul de detalii omise care, odată observate, ar fi condus clar şi triumfător, spre concluzia asasinatului. Dar, la o privire mai atentă, se constată că nu era cazul. De fapt, moartea domnului Sackville părea din ce în ce mai mult exact ce se considerase la prima vedere: un caz simplu cauzat de o supradoză accidentală.

Oftă în sinea lui. „S-a zis cu visurile pentru un succes public!"

Ei bine, înapoi acasă!

*

La cererea lui Treadles, un jandarm capabil fusese detaşat la Curry House – şi în cel mai apropiat sat – pentru a obține informații în avans privind sosirea celor de la Scotland Yard. Raportul îl aştepta pe Treadles când ajunse la Devon, precum şi o copie a transcrierii oficiale a anchetei.

Domnul Sackville nu deținea Curry House. Aceasta aparținea unei văduve pe nume Lady Curry care, după ce se recăsătorise şi devenise doamna Struthers, se mutase în casa soțului ei din Norwich şi închiriase casa.

Trecuseră şapte ani de când domnul Sackville închiriase Curry House. Niciun moşier din zonă însă nu putea spune mai multe dincolo de un salut reverențios – domnul Sackville fusese un singuratic. Acestea fiind spuse, se bucura de o bună reputație în zonă: poate că nu formase relații apropiate cu cineva, dar nu fusese niciodată prea mândru astfel încât să nu-i salute pe sătenii cu care se întâlnea în timpul plimbărilor, fie ei vicari sau simple neveste de fermieri.

Şi, deşi nu participase la viața civică a satului, putea fi

socotit drept unul care dăruia cu generozitate oricui şi oricărei cauze, fie că era pentru o altă piesă de altar în vechea biserică Norman, cărbuni sau ferestre pentru şcoala satului sau fonduri pentru a achiziționa cărți pentru bibliotecă.

Era, cu alte cuvinte, nu iubit, ci respectat şi admirat. Nimănui nu i se păruse ciudat în mod special că alesese să fie mai retras; marile familii din ținut erau renumite pentru că dădeau naştere unor fii excentrici.

Nu că sătenii ar fi ştiut din care familie mare provenea domnul Sackville – nimeni nu avea o copie din Debrett's pe care să o consulte. Fusese pur şi simplu concluzia lor instinctivă că nu se trăgea din plebe, ci din nobilime.

Curry House, de asemenea, contribuise la acea impresie.

Coasta Devonului era un loc încântător. Falezele care se contopeau cu marea erau înalte şi dramatice – o amintire aproape înfricoşătoare că Britania nu era decât o insulă. Promontoriile de-a lungul acestei întinderi de coastă erau împestrițate cu petice verzi de câmp şi păşuni pline cu oi. Curry Horise era situată la şase kilometri în afara satului Stanwell Moot şi se putea ajunge la ea pe o cărare îngustă, flancată de garduri vii de păducel şi de arțari.

Casa era relativ nouă, construită la începutul secolului, cu o structură zveltă, aproape delicată, stucatura exterioară de un alb strălucitor în soare – şi imposibil de curată pe fundalul unui cer albastru nesfârşit. Cei doi polițişti erau mai obişnuiți cu funinginea şi murdăria Londrei, unde era mai uşor să găseşti un unicorn decât ziduri aşa de curate. Sergentul MacDonald fluieră încet.

Înăuntru, casa era la fel de imaculată: ferestre cu rame albe, pereți de un albastru pastel şi covoare groase, orientale, care ofereau o pată bine-venită de culoare şi de textură. Despre femeia care-i primi nu se putea spune că era la fel de elegantă precum împrejurimile: doamna Cornish, menajera, avea un ten rumen şi o siluetă oarecum plină. Dar rochia ei neagră fusese călcată cu grijă şi boneta ei mare, albă, perfect prinsă.

Nu la fel de elegantă, dar, fără îndoială, la fel de curată.

După ce-i întrebase politicos despre călătoria lor, le oferi ceai. Inspectorul Treadles acceptă, dar ceru mai întâi să vadă casa, mai ales dormitorul în care domnul Sackville îşi dăduse ultima suflare.

Aerul rafinat al casei se continua şi la etajul superior. Dormitorul domnului Sackville avea o panoramă spectaculoasă a coastei – casa se afla la mai puțin de un kilometru de mare şi se bucura de unul dintre cele mai înalte puncte din zonă.

— O privelişte foarte frumoasă, şopti Treadles.

Sergentul MacDonald încuviință.

— Probabil este şi motivul pentru care casa a fost construită aici.

Treadles îşi îndreptă atenția spre cameră.

— Acestea sunt aceleaşi aşternuturi în care a murit domnul Sackville?

— Nu, domnule inspector. Aşternuturile au fost schimbate. Dar încă nu au fost date la spălat.

— Va trebui să le văd. Şi presupun că şi restul camerei a fost curățat?

— Da, domnule inspector. De sus până jos, chiar în acea zi.

Dacă domnul Sackville ar fi murit din cauze naturale, i s-ar fi putut permite să rămână nederanjat pe patul de moarte o vreme – sau transportat nu mai departe de masa din salon şi întins acolo. Dar nu aşa se petrecuseră lucrurile şi o menajeră conştiincioasă, aflată în fața unei morți neaşteptate, fără îndoială îşi dorise să readucă locuința la starea inițială, ordonată şi curată.

Treadles nu putea să acuze menajera unei proprietăți de lux pentru că se achitase de datorii, indiferent cât de mult îşi dorea el ca încăperea să fi fost păstrată intactă.

El şi sergentul MacDonald analizară geamurile şi o întrebară pe doamna Cornish despre diversele modalități prin care cineva putea intra în casă. Ea fu sigură că geamurile camerei domnului Sackville fuseseră închise în acea noapte, căci, după cină, fusese furtună. Exteriorul casei, delicat

tencuit, ar fi făcut dificilă, dacă nu imposibilă, cățărarea.

— Geamurile au fost închise bine?

— Da, domnule inspector. Le-am deschis pentru a aerisi după ce a fost luat domnul Sackville.

— Şi unde îşi ținea rezervele de cloral?

Doamna Cornish deschise sertarul noptierei şi scoase o fiolă mică ce avea înăuntru două granule albe.

— Aceasta este cantitatea de cloral rămase după moartea domnului Sackville?

— Da, domnule inspector. Doctorul Birch a cerut să vadă şi îmi amintesc că atât rămăsese înăuntru.

Deasupra noptierei se aflau câteva ziare recente – totul, de la săptămânale literare la poveşti de groază – domnul Sackville avea gusturi eclectice.

— Le-a primit prin poştă?

— Da, domnule inspector.

Se îndreptară spre celelalte camere de la etaj. Lângă camerele private, mai existau alte două dormitoare, o sufragerie, un birou şi camera valetului.

— Domnul Hodges locuieşte aici deoarece jos sunt numai femei, explică doamna Cornish.

Treadles încuviință.

— Ferestrele din aceasta cameră sunt de asemenea închise noaptea?

— Le-am deschis a doua zi – am aerisit întreaga casă.

Răspunsurile ei erau concise şi la obiect – doamna Cornish nu era o femeie vorbăreață. Dar ceva din postura ei – o încordare a maxilarului, modul în care îşi ținea mâinile strânse – trădau tulburarea din spatele aparentului ei control.

Era profund neliniştită să vorbească cu poliția. Treadles însă nu se putea decide dacă era din cauza faptului că întreaga situație era tulburătoare sau din alt motiv.

— Şi uşile?

— Le verific în fiecare seară la ora nouă.

— Este posibil să se strecoare cineva neobservat în casă înainte de ora nouă?

— Presupun că este posibil.

Tonul ei însă indica faptul că era atât de improbabil, încât simplul gând era ridicol. Dacă morțile domnului Sackville, a lui Lady Amelia şi a lui Lady Shrewsbury erau conectate, atunci un intrus – sau mai mulți – trebuie să fi fost implicat. Dar teoria interconexiunii era cu atât mai fragilă, căci Treadles văzuse cu ochii lui izolarea casei – şi depărtarea de cel mai apropiat sat. Acesta era genul de loc în care un străin ar fi fost imediat observat. Nemaivorbind de un localnic care ar fi făcut ceva neobişnuit.

Turiştii veneau prin zonă, hoinărind de-a lungul coastei şi admirând priveliştea. Dar raportul preliminar arăta prezența a două rânduri de oaspeți la hanul din sat în săptămâna de dinainte: un fotograf cu asistentul lui, care rămăseseră peste noapte şi plecaseră cu cinci zile înainte ca domnul Sackville să moară, şi nişte prieteni ai fratelui vicarului, care veniseră însoțiți de un frate pentru o vizită şi rămăseseră la han, mai degrabă decât să se îngrămădească în parohia aglomerată.

Treadles şi MacDonald se întoarseră la parter.

— Ați vrea să ne arătați şi restul casei, doamnă Cornish?

Zona de bucătărie în casele mari de la țară era adesea separată de clădirea principală, pentru a reduce riscul de incendiu. Aici, însă, bucătăria se afla la parter, separată de salon şi de sala de mese de două uşi grele, acoperite de un postav verde. Coridorul trecea pe lângă cămară şi spălătorie înainte să ajungă la bucătărie.

Scările de la capătul coridorului dădeau spre alte încăperi domestice, precum şi spre holul servitorilor şi zona personalului. Doamna Cornish îi arătă lui Treadles unde fuseseră depozitate aşternuturile patului domnului Sackville, care la fel de bine ar fi putut fi proaspăt spălate, având în vedere cât de imaculate erau.

— Schimbam aşternuturile frecvent, zise doamna Cornish, nu fără mândrie.

Încă o posibilă direcție de anchetă închisă. Dar Treadles era un bărbat răbdător. Va găsi el alte portițe.

— Vă beți ceaiul acum, domnule inspector, domnule

sergent? continuă doamna Cornish.

— O vom face, răspunse Treadles. Foarte amabil din partea dumitale, doamnă Cornish.

Menajera ezită o clipă.

— Domnule inspector, domnule sergent, sunteți oaspeți ai acestei case şi trebuie să fiți serviți sus. Dar nu m-aş simți bine dacă am sta în salon...

— Vom folosi salonul pentru interviuri, dar bucuroşi vom bea ceaiul unde te veți simți confortabil, doamnă Cornish, zise Treadles.

Luară ceaiul în biroul mic al doamnei Cornish, lângă cămară. Două treimi din etaj se aflau la subsol, dar prin ferestrele înalte pătrundea suficientă lumină, astfel încât camera să nu dea senzația de subteran.

Doamna Cornish turnă ceai. Treadles profită de ocazie să îi adreseze câteva întrebări. Din raportul preliminar, ştia deja că doamna Cornish lucrase cel mai mult în Curry House, 14 ani, ocupând poziția de menajeră când încă fosta Lady Curry se afla în reşedință.

Doamna Cornish confirmă aceasta, precum şi informația despre restul personalului. Bucătăreasa, doamna Meek, era cea mai nouă, ajungând pe coasta Devonului cu o lună în urmă. Mai exista un valet, o cameristă, o servitoare la bucătărie şi un băiat care avea grijă de grădină şi de cai.

Cu excepția valetului, Hodges, servitorii erau plătiți de proprietarul casei, care cerea o chirie mai mare pentru o proprietate care oferea personal competent. Avocații domnului Sackville fuseseră de acord să mențină contractul de închiriere – şi plata lui Hodges – până când moartea clientului lor avea să fie anchetată corespunzător.

Treadles nu se îndoia că avocații erau iritați de faptul că ancheta nu oferise un verdict imediat privind supradoza accidentală.

— Vreți să-mi povestiți câte ceva despre rutina zilnică a domnului Sackville? o întrebă el pe doamna Cornish.

Doamna Cornish o făcu, binevoitoare. Într-o zi normală de vară, domnul Sackville îşi bea în pat ceaşca cu ciocolată cu lapte la ora şase şi jumătate dimineața. Apoi făcea baie şi

se îmbrăca. La şapte fără un sfert ieşea să călărească. Micul dejun era la opt şi jumătate, când se întorcea. Îi plăcea ca, după micul dejun, să petreacă ceva timp în biroul său. Prânzul se servea la ora unu. Adesea după aceea ieşea la o plimbare lungă, întorcându-se acasă pentru a bea ceaiul la ora patru şi jumătate, iar cina se servea la opt. De două ori pe lună călătorea la Londra după prânz şi nu se întorcea decât a doua zi, la vremea ceaiului.

Inspectorul Treadles ştia despre călătoriile la Londra din raportul preliminar – jandarmul Perkins de la Jandarmeria Devon îşi îndeplinise sarcina cu seriozitate. Ştia de asemenea că vizitele erau o sursă de curiozitate în sat. Unii credeau că mergea să-şi viziteze prietenii, alţii bănuiau că juca jocuri de noroc şi alţi câţiva erau de părere că pur şi simplu domnul Sackville voia să scape câteodată – şi că şi ei ar fi făcut-o dacă ar fi avut sănătatea şi libertatea lui de mişcare.

— Se întâmplă să cunoaşteţi, doamnă Cornish, scopul acelor călătorii?

— Deloc, domnule inspector!

— Nu vorbea despre ele la întoarcere?

Ea clătină din cap. Şi, desigur, un angajat care se respecta nu s-ar fi gândit niciodată să-şi întrebe angajatorul despre chestiunile sale private.

— Ce tren lua?

— Cel de la 3.05 din Barton Cross.

Barton Cross era cel mai apropiat sat. Treadles analizase programul trenurilor locale. Trenul de 3.05 din Barton Cross nu ajungea la o linie principală decât aproape în jurul orei patru la amiază. Şi chiar dacă domnul Sackville ar fi prins următorul expres spre Londra, ar fi fost mult trecut de ora pentru a rezolva treburi atunci când ar fi ajuns la gara Paddington.

Nu era itinerarul pe care l-ar fi ales un bărbat, dacă principala lui intenţie era aceea de a se întâlni cu agenţii sau avocaţii lui.

— Pleca mereu în aceleaşi zile?

— În a doua şi a patra zi de joi din fiecare lună.

Stagiunea la teatru în Londra începea în septembrie şi se încheia în iulie. Dar regularitatea vizitelor domnului Sackville nu sugerau plimbările unui împătimit al teatrului. Părea de asemenea improbabil că mergea să viziteze prieteni – membrii clasei lui sociale se adunau în Londra în timpul Sezonului şi-şi petreceau restul anului la țară, unde aerul era mult mai sănătos.

— Sunteți sigură că destinația lui era Londra, doamnă Cornish?

— Domnul Hodges aşa a spus. Căuta în buzunarele domnului Sackville înainte ca hainele lui să fie trimise la spălat. Găsea mereu bilete compostate cumpărate din gara Paddington, la întoarcerea din călătoriile domnului Sackville.

Doamna Cornish se înroşi puțin, ca şi cum se simțea stânjenită că îşi bârfise angajatorul cu valetul.

— Înțeleg. Călătoriile domnului Sackville au devenit puțin mai neregulate în ultimele săptămâni de dinaintea decesului său, din câte înțeleg.

— Crize gastrice, răspunse doamna Cornish autoritară. S-au petrecut de două ori în aprilie. Odată nu a ieşit din casă, iar a doua oară a început să se simtă rău în timp ce era în tren. A coborât la următoarea stație şi şi-a petrecut noaptea la hotelul gării.

Asta se potrivea cu ceea ce îşi amintea agentul de bilete de la stația de tren Barton Cross.

— La două săptămâni după asta s-a dus la Londra.

— S-a dus, dar s-a întors a doua zi dimineață, mai devreme decât de obicei. Şi, la două săptămâni după aceea nu a mai mers deloc, deşi se simțea bine.

— Acele dăți din aprilie au fost singurele ocazii în care a suferit de crize gastrice?

— Nu, domnule inspector. Le avea încă de când am început să lucrez pentru el. Cred că a mai avut una înainte, când nu a mers la Londra, deoarece nu se simțea bine.

O dată în şapte ani şi apoi de două ori într-o lună. Curios. Nu suficient de curios să sugereze direct crimă – natura evenimentelor întâmplătoare era că erau întâmplătoare – dar de notat, însă.

— A menționat ceva despre motivul pentru care s-a întors mai devreme atunci, în mai?

— Nu, nu a menționat nimic.

— Cum părea când s-a întors înapoi la Curry House?

— A rămas izolat şi nu a vrut să fie deranjat.

— Am înțeles că a mers de asemenea la biserică, înainte să se întoarcă acasă în acea zi. L-a văzut vicarul, precum şi alți săteni.

Iar asta venea din partea unui bărbat care nu participase niciodată la slujbă de când locuia la Curry House.

— Am auzit şi eu asta.

— Ai fost surprinsă în joia aceea, după două săptămâni, când nu s-a mai îndreptat deloc spre Londra?

— Eu... am fost, dar nu exagerat.

— De ce nu?

— Avea un aer resemnat.

Asta nu făcuse parte din bârfele sătenilor. Inspectorul Treadles se încruntă uşor.

— Cum resemnat?

Doamna Cornish stătu o vreme pe gânduri.

— Descurajat, aş zice. Nelinişt it de asemenea. Obiceiurile lui erau mai regulate. Dar în acele ultime săptămâni, dispărea câte o zi întreagă. Odată s-a întors acasă ud leoarcă – şi plouase chiar şi când plecase.

Informația nu se potrivea cu ipoteza lui Sherlock Holmes. Datele relevante pentru domnul Sackville nu se potriveau cu moartea bruscă a lui Lady Amelia, care se produsese prea târziu pentru a explica deprimarea lui. Ipoteza cea mai probabilă era că domnul Sackville avea o amantă în oraş pe care o vizita cu regularitate. Şi apoi ce s-a întâmplat? Oare îl părăsise pentru cineva mai tânăr? Sau poate acceptase cererea în căsătorie a unui alt bărbat îndrăgostit?

Era destul de frecvent ca un bărbat cu inima frântă să fie mult prea generos cu substanțele care-i ofereau câteva ore de uitare şi de detaşare.

Inspectorul Treadles insistă.

— Vă rog să-mi descrieți activitățile gospodăreşti cu 24

de ore înainte de moartea domnului Sackville.

— Nu sunt multe de spus, domnule inspector. A fost o zi scurtă. La amiază am avut întâlnirea Femeilor Anglicane. Apoi am mers la Bideford, am băut un ceai, m-am plimbat puțin prin magazin şi m-am întors la şapte şi jumătate. Ceilalți s-au întors puțin înainte de ora opt – cu excepția domnului Hodges, care era în vacanța lui anuală. Am servit cina în salonul servitorilor şi apoi am adus farfuriile din sala de mese – în zilele scurte, doamna Meek, bucătăreasa, îi lăsa domnului Sackville o cină rece. La ora nouă i-am dus o cană cu ceai, o farfurie cu biscuiți şi corespondența de seară şi l-am întrebat dacă îi mai pot fi de folos cu ceva. El a zis că nu şi că mă pot retrage. Iar atunci a fost ultima oară când l-am văzut conştient.

— Vă amintiți ce a primit prin poştă?

— O revistă sau două şi poate câteva pamflete – îi plăcea să trimită din când în când după acelea, spuse doamna Cornish oarecum reticentă, ca şi cum i s-a fi părut dezgustător să recunoască faptul că bănuise conținutul corespondenței angajatorului.

— Şi cum părea?

— Puțin obosit, dar nu într-atât cât să alarmeze pe cineva.

Tot rutină şi normalitate.

— Ați fost la anchetă. Ați auzit citirea scrisorii de la domnul Holmes, conectând moartea domnului Sackville cu cea a celor două doamne din cercul lui. Ce credeți despre asta?

— Nu ştiu ce să cred, răspunse doamna Cornish, cu expresia de pe chip la fel de circumspectă precum cuvintele ei.

— L-ați auzit vreodată pe domnul Sackville menționând fie pe Lady Shrewsbury, fie pe doamna Drummond?

— Nu, domnule!

— Le-a scris?

— Nu am văzut niciodată un plic cu aceste nume pe el.

— Cu cine păstra corespondența?

— În mare parte cu avocații lui.

— Şi în dimineaţa în care l-aţi găsit? Vă rog să-mi povestiţi.

Doamna Cornish stătu puţin pe gânduri.

— Înainte ca domnul Hodges să plece în concediu, a însărcinat-o pe doamna Meek să-i ducă domnului Sackville ceaşca cu ciocolată caldă din fiecare dimineaţă. Dar în acea dimineaţă a fost ocupată la bucătărie, aşa că Becky Birtle, camerista, i-a dus-o sus.

— Conform mărturiei lui Becky Birtle în timpul anchetei, zise Treadles, a aşezat tava şi i-a urat domnului Sackville o dimineaţă bună. Şi, când el nu i-a răspuns, ea a ridicat vocea. Şi când acesta tot nu a răspuns, ea i-a scuturat mâna, dar a simţit că era alarmant de rece.

Doamna Cornish încuviinţă, încruntată.

— A mers la doamna Meek – iar doamna Meek a venit la mine. Toate trei am mers împreună în camera domnului Sackville. Pe atunci încă respira. Doamna Meek a zis că nu arăta foarte bine. Becky a început să tremure. Am alergat după Dunn la grajduri. A plecat călare la casa doctorului, dar doctorul Harris nu era acasă. A trebuit să meargă călare încă vreo patru kilometri în Barton Cross pentru a-l aduce pe doctorul Birch. Când doctorul Birch a ajuns în cele din urmă şi l-a examinat pe domnul Sackville, el m-a întrebat dacă domnul Sackville folosea cloral. I-am zis că am văzut puţin pe acolo. A zis că dacă ar fi avut o descriere mai bună a stării de sănătate a domnului Sackville, ar fi adus stricnină. El şi Dunn au plecat în grabă la casa doctorului Harris, au căutat în dispensarul lui şi s-au întors cu stricnină. Dar deja era prea târziu. Domnul Sackville încetase să mai respire cu câteva minute înainte.

La finalul povestirii, vocea doamnei Cornish tremură puţin.

— Trebuie să vă adresez o întrebare neplăcută, zise Treadles. Cunoaşteţi pe cineva care i-ar fi dorit răul domnului Sackville?

— Nu! Răspunsul menajerei fu imediat şi vehement, cea mai puternică reacţie pe care o văzuseră din partea ei în acea zi. Nimeni. Ei bine, cel puţin nimeni de prin zonă.

— Mulțumesc, doamnă Cornish. Nu mai am întrebări pentru dumneata în acest moment, zise Treadles.

Doamna Cornish salută, încă respirând neregulat.

— Următoarea persoană pe care aş vrea să o văd este Becky Birtle, camerista care l-a găsit pe domnul Sackville, continuă Treadles. Dar jandarmul Perkins a raportat că Becky Birtle nu se mai află în această casă. Puteți explica, doamnă Cornish?

— Toată situația a tulburat-o teribil pe fată. Iar scrisoarea de la acel individ, Holmes, chiar şi mai mult. După anchetă a implorat să fie lăsată să plece pentru a se întoarce la părinții ei. Este încă o copilă şi nu m-a lăsat inima să spun nu.

Doamna Cornish trăda o umbră de încăpățânare, ca şi cum l-ar fi provocat pe inspectorul Treadles să îi chestioneze decizia luată din compasiune.

— Desigur că ați făcut bine să vă gândiți la ea, doamnă Cornish, zise el calm, ridicându-se. Sergentul MacDonald şi cu mine vom reveni sus, în salon. Vă rog să o informați pe doamna Meek că am vrea să vorbim cu ea.

*

Doamna Meek, cea mai slabă bucătăreasă pe care inspectorul Treadles o întâlnise vreodată, se dovedi a fi un martor mult mai valoros.

— Cele două crize gastrice din aprilie cred că au fost din cauza mâncării de la han. Vedeți dumneavoastră, doamna Oxly, care a fost bucătăreasă aici înaintea mea, a trebuit să plece la sfârşitul lunii martie pentru a avea grijă de nepoatele ei orfane. Până am venit, oamenii de aici au trebuit să se descurce cu mâncarea pe care o puteau furniza cei de la han. Acum, doamna Pegg, de la han, este o femeie de treabă şi serveşte porții sănătoase, dar mâncarea ei este oarecum lipsită de rafinament, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Dar eu – înainte de a veni aici am lucrat la Casa de Recuperare a doamnei Woodlawn din Paington. Timp de zece ani nu am făcut decât să gătesc pentru doamne care

sufereau de cele mai tulburate digestii din toată țara. Mă mândresc să spun că doamna Woodlawn a regretat profund când m-a lăsat să plec – am ajutat-o să construiască o reputație bună localului ei.

— Şi mâncarea dumneavoastră a fost pe placul domnului Sackville? întrebă Treadles, deşi aceasta era şi ideea evidentă transmisă de doamna Meek.

— Nu am primit plângeri. Dar, la urma urmelor, nu am gătit prea mult pentru el, nu?

— Sunt sigur că munca dumneavoastră a fost excelentă. Acum, îmi puteți descrie ultimele 24 de ore înainte de a-l găsi pe domnul Sackville în comă – povestea evenimentelor din acea dimineață din punctul dumneavoastră de vedere.

Doamna Meek luă o gură sănătoasă de ceai.

— Desigur. În ziua precedentă am avut zi scurtă. Am fost ocupată în bucătărie mare parte din dimineață. Trebuia să mă gândesc la prânz şi la cinele reci pentru toți, dar în aceeaşi zi făceam şi gem – Tommy Dunn are o grădină şi am primit cutii cu căpşune şi agrişe în bucătărie toată dimineața. După ce am strâns masa de prânz şi am terminat gemul, am condus-o pe Jenny Price, spălătoreasă noastră, la casa părinților ei. Familia Price este încântătoare. Am stat de vorbă cu doamna Price. Am băut ceaiul împreună. Seara ne-am întors în docar. După cina din seara aceea m-am asigurat că bucătăria era curată şi am mers la culcare. La şase dimineața eram înapoi în bucătărie, ca de obicei. Domnul Hodges lipsea, aşa că am făcut ciocolata caldă pentru domnul Sackville, iar Becky Birtle i-a dus-o. Câteva minute mai târziu s-a întors în bucătărie alarmată. „Doamnă Meek, nu cred că domnul Sackville este bine. Este rece." Mi-a tresărit inima. „Doar nu spui că este mort, nu?" am întrebat-o. „Nu, respiră. Dar este foarte rece. Vino să vezi cu ochii dumitale, te rog!" Eram pe cale să mă grăbesc cu ea pe scări, dar apoi m-am gândit că doamna Cornish ar trebui să ştie. Aşa că am alergat în camera ei. Era încă în cămaşa de noapte. A tresărit când i-am spus ce mi-a zis Becky şi am alergat împreună sus. Domnul Sackville era acolo, aşa cum

descrisese Becky, încă respirând, dar rece ca o găleată cu apă ținută în pivniță. Am tras draperiile să vedem mai bine. Şi i-am spus doamnei Cornish că, orice era, nu cred că domnul Sackville va trăi. Becky a început să plângă şi să tremure. Doamna Cornish mi-a spus să am grijă de ea. Chiar ea a plecat după ajutor. L-am lovit pe domnul Sackville de câteva ori peste față, l-am scuturat de umeri, dar nici măcar nu a tresărit. Becky a început să plângă. Atunci mi-am amintit că Jenny Price era singură în bucătărie şi că dacă nu eram acolo să o supraveghez, va mânca tot ce gătisem pentru stăpân sau va adăuga cine ştie ce în oală. Aşa că i-am zis lui Becky să vină cu mine în bucătărie, dar a zis că nu voia să-l lase singur pe domnul Sackville. Am coborât singură în bucătărie. Am auzit-o pe doamna Cornish venind în fugă înapoi pe scări. După o vreme s-a întors şi a zis că Tommy Dunn a plecat să-l aducă pe doctorul Harris şi că presupunea că nu mai puteam face altceva decât să aşteptăm. Încă trebuia să pregătesc prânzul, aşa că am continuat să muncesc sau, cel puțin, am încercat. Dar, o dată la câteva minute, scoteam capul pe uşă să verific dacă aud pe cineva venind. Când în sfârşit a sosit cineva, nu era doctorul Harris, ci un alt doctor. Când a afirmat că de vină era cloralul, ne-a cerut să aducem nişte sticle cu apă caldă lângă domnul Sackville pentru a nu se răci mai tare. Era o nebunie. Becky, fata aia prostuță, a umplut oala cu prea multă apă şi apoi a început să plângă iar, pentru că nu se încălzea. Jenny Price credea că jucam un joc şi aproape s-a ars. Doamna Cornish a trebuit să o scoată din bucătărie şi să o încuie în camera ei.

Aceasta era o povestire mult mai detaliată şi mai dramatică. Inspectorul Treadles se trezi aplecat în față pe scaun, deşi cunoştea rezultatul final.

— Am pus în jurul domnului Sackville mai multe sticle cu apă. Apoi, doamna Cornish i-a luat pulsul şi a zis „Nu simt nimic”. Atunci doctorul Birch şi Dunn au venit alergând pe scări cu stricnină. „Nu pot simți pulsul”, i-a zis doamna Cornish doctorului Birch. Doctorul Birch a alergat spre domnul Sackville. A palpat şi a ascultat şi şi-a ținut ridicat

portvizitul deasupra nasului domnului Sackville. Apoi a spus grav „Aş fi putut să-l salvez dacă aş fi ştiut ce era în neregulă!" A notat ora decesului. Doamna Cornish i-a oferit ceai şi ne-a cerut să revenim la treburile noastre. Presupun că, de atunci, asta am făcut, ne-am văzut de treburile noastre.

— Ce aţi crezut când aţi auzit despre posibila legătură cu morţile lui Lady Amelia Drummond şi a lui Lady Shrewsbury?

— Cu siguranţă nu am fost niciodată mai uluită. Dar nu poate fi mai mult decât o coincidenţă, nu?

— Asta dorim să aflăm aici, zise Treadles, cu un ton uşor apologetic. Simpatiza cu aceia ale căror vieţi fuseseră tulburate de apariţia unui poliţist – mai ales într-un caz ca acesta, când putea foarte bine să rezulte că fusese mult zgomot pentru nimic. Aţi auzit de vreuna dintre aceste doamne?

— Niciodată. Abia de l-am văzut pe domnul Sackville şi nu am avut nicio legătură cu corespondenţa. Doamna Cornish şi domnul Hodges ştiu mai multe.

— Vă vine în minte cineva care ar putea să-i poarte sâmbetele domnului Sackville – sau care ar dori să-i facă rău?

Doamna Meek tremură.

— Nu, deloc. Dar nu sunt persoana potrivită pe care să o întrebaţi – sunt aici abia de o lună şi nu prea am ieşit din bucătărie.

— Mulţumesc, doamnă Meek, aţi fost de mare ajutor. Am aprecia mult dacă aţi putea să-l rugaţi pe domnul Dunn să ne ofere câteva minute.

— Desigur, domnule inspector. Doamna Meek se ridică să plece. Dar se întoarse când ajunse la uşă. Chiar credeţi, domnule inspector, că la mijloc este un asasinat?

Vocea ei era marcată de anxietate – dar, mai mult decât anxietate, spaimă. Spaima cuiva care se temea de distrugerea inocenţei, teama ca ea însăşi să fie amestecată în asasinarea cu sânge-rece a unui om de către alt om.

— Suntem aici pentru că au ieşit la suprafaţă anumite

nereguli. Scopul nostru este numai să determinăm dacă există o cauză suficientă pentru a ancheta mai departe.

— Sper că veți ajunge la concluzia că este totul numai o neînțelegere. Şi că domnul Holmes, care a scris acea scrisoare, este numai un instigator care nu are altceva de făcut decât să ridice suspiciuni nefondate şi să incomodeze oameni nevinovați.

Vorbise cu o vehemență surprinzătoare. După ce plecă, inspectorul Treadles şi sergentul MacDonald schimbară priviri.

— Credeți că ar putea avea dreptate, domnule? întrebă sergentul MacDonald, suflând încet peste pagina carnetului pentru a ajuta cerneala să se usuce mai repede. Acest domn Holmes, din tot ce ați spus, domnule inspector, pare mai degrabă extraordinar. Dar ştiți cum este cu bărbații extraordinari. Nu sunt mereu întregi la minte.

În prezent, fără îndoială, ceva nu era în regulă cu domnul Holmes. Lui Treadles îi plăcea că creadă că geniul adevărat nu putea fi şters. Dar cum lordul Ingram era atât de tăcut cu privire la starea actuală a lui Holmes, Treadles nu avea de ce să se agațe cu excepția încrederii că prietenul lui nu şi-ar pierde vremea cerând personal o anchetă cu rezultate.

— Să mai avem puțină răbdare, zise el. Nici nu am vorbit cu toți martorii încă.

*

În timp ce doamna Meek fusese locvace, Tommy Dunn era taciturn, aproape mut.

Lucra în casă de trei ani şi jumătate. Nu avusese niciodată vreo problemă cu domnul Sackville sau cu vreunul dintre ceilalți servitori. În ziua lui scurtă, mersese să se plimbe şi se aşezase pe o stâncă lângă un golf din apropiere şi privise marea până când venise vremea cinei în salonul servitorilor.

— Nu ai pe nimeni prin apropiere pe care să-l vizitezi, domnule Dunn? întrebă Treadles.

— Sunt orfan, domnule inspector.

— Înțeleg. Continuă.

— După cină am mers la culcare. Curățam grajdurile dimineața când doamna Cornish a venit alergând. Am mers călare la doctorul Harris, dar nu a fost acasă. Am mers la doctorul Birch şi l-am adus cu mine. Avea nevoie de stricnină, aşa că ne-am dus înapoi călare la doctorul Harris. Când ne-am întors, era prea târziu. Domnul Sackville era mort.

După insistențele lui Treadles, Dunn adăugase că nu ştia nimic despre Lady Amelia Drummond sau despre Lady Shrewsbury şi că nu se putea gândi la cineva care să vrea să-i facă rău domnului Sackville.

Observase însă starea de spirit proastă a domnului Sackville în săptămânile premergătoare morții lui.

— Mintea îi era în altă parte. Odată i-am înşeuat iapa preferată. A rămas acolo o vreme, ținând frâiele, apoi a plecat. Dunn îşi frânse mâinile. Ar fi trebuit să întreb care era problema, chiar dacă era nepoliticos. Am trăit în casa lui. Am trăit din banii lui. Ştiam că nu avea pe nimeni altcineva. Şi niciunul dintre noi nu s-a deranjat să-l întrebe dacă totul era în regulă.

Acesta fusese primul răspuns emoțional la moartea domnului Sackville pe care-l întâlnise Treadles. Îi oferi tânărului o clipă pentru a se aduna înainte să-l întrebe delicat:

— Să înțeleg că a fost un stăpân bun?

— Cel mai bun, zise Dunn. Mi-a oferit unul dintre propriile lui ceasuri cu ocazia primului meu Crăciun aici – şi l-a şi gravat cu inițialele mele.

— Pot să văd? întrebă Treadles.

Ceasul pe care-l arătă Tommy Dunn era foarte elegant, de o calitate remarcabil de asemănătoare cu a aceluia primit de Treadles de la răposatul domn Morton Cousins, regretatul şi extraordinarul său socru. Şi, pe capacul ceasului, se afla o literă mare, D, cu un T mic în stânga şi un E mic în dreapta.

— Un cadou foarte generos, într-adevăr.

— Şi mi-a oferit şi un lanț nou pentru el Crăciunul

trecut, dar este atât de elegant încât îl port numai la biserică.

— Ceilalți care se aflau în slujba lui au primit cadouri la fel de frumoase?

— Doamna Cornish a primit niște vaze frumoase și rame de fotografii. Hodges a primit butoni din argint. Și Jenny Price a primit budinci uriașe și prăjituri pe care să nu fie nevoită să le împartă cu nimeni.

— Doamna Meek și tânăra aceea, Becky Birtle?

— Nu se aflau aici de suficient de mult timp. Becky a sosit în primăvară și doamna Meek chiar și mai târziu.

Îi mulțumiră și îi cerură să-l aducă pe Hodges.

Treadles se așteptase la un bărbat fercheș, spilcuit, asemenea valetului răposatului său socru. Hodges, însă, avea umeri lați, era aproape corpolent – iar nasul probabil că-i fusese spart de câteva ori în tinerețe. Dar era dichisit și când vorbi, sună mult mai șlefuit decât ar fi sugerat nasul lui spart.

Nu putuse ajuta poliția cu ceea ce se petrecuse în timpul zilelor și al orelor care precedaseră moartea angajatorului său, căci fusese în concediu în insula Wight. Confirmă însă că domnul Sackville suferea de crize gastrice de ani de zile – „De când era în școală, cred". O complimentă pe doamna Meek pentru că era o bucătăreasă pricepută și grijulie – „Mă consulta mereu în privința modului în care condimenta mâncarea și încerca să își dea seama ce mâncăruri să evite". Și declară cu fermitate că, în cei ani în care lucrase pentru domnul Sackville, nu primise niciodată un cuvânt aspru din partea angajatorului său – și nu se putea gândi la cineva care să vrea să facă rău unui bărbat care nu provocase niciodată probleme.

Treadles îi mulțumi și ceru să dea de veste lui Jenny Price că era așteptată la interogatoriu.

Hodges făcu ochii mari.

— Dar Jenny Price este pe jumătate idioată.

— Oricum ar fi, tot trebuie să vorbim cu ea.

Jenny Price nu era o fată tânără, așa cum bănuise Treadles, ci o femeie zdravănă cam pe la 35 de ani. Arăta îngrijorată când doamna Meek, care o adusese, plecase din

salon, dar ochii i se aprinseră de plăcere când descoperi farfuriile cu biscuiți, prăjituri şi sendvişuri care fuseseră lăsate acolo pentru vizitatorii din Londra.

Se mişca incredibil de repede – şi şterpeli câțiva biscuiți înainte ca Treadles să-şi revină din surprindere.

— Ah, domnişoară Price, avem câteva întrebări pentru dumneata.

Ea se uită la el cu privirea pierdută în timp ce mesteca o bucată de prăjitură cu semințe.

Treadles încercă din nou.

— Jenny, nu-i aşa?

Ea dădu din cap.

— Poți să-mi spui ceva despre ziua în care a murit domnul Sackville?

— L-au luat cu ei.

— Îți mai aminteşti ceva din acea zi?

Ea scutură din cap.

— Nimic?

Jenny Price, cu gura plină acum de sendviş cu anşoa, nu se obosi să răspundă. Treadles puse mai multe întrebări despre domnul Sackville, despre viața de la Curry House şi despre munca ei în bucătărie. Şi reuşi să nu primească nici măcar o mormăială ca răspuns: Jenny Price nu mai avea niciun răspuns de dat.

Treadles şi MacDonald îşi recunoscură înfrângerea şi o însoțiră înapoi la bucătărie. Doamna Cornish se afla din întâmplare în bucătărie, vorbind cu doamna Meek. Treadles o rugă pe menajeră să-i arate restul camerelor de la parter, pentru a se asigura că nu reprezentau un acces uşor.

Doamna Cornish fu de acord, dar cu o reticență vizibilă. Treadles dădu din cap apologetic – nici el nu ar fi vrut ca poliția să-i inspecteze casa. Dar morțile suspecte reprezentau un motiv de a trece peste dorințele celor vii.

Locuința privată a menajerei era formată dintr-un mic salon şi un dormitor alăturat şi mai mic. Deasupra şemineului din salon atârna o fotografie înrămată a personalului – un grup mai vechi, dinainte de sosirea doamnei Meek şi a lui Becky Birtle. O altă fotografie

înrămată, cu o tânără foarte drăguță şi plină de viață, se afla pe noptiera doamnei Cornish.

Treadles era cât pe ce să facă greşeala de a întreba dacă tânăra femeie era o nepoată, înainte de a-şi da seama că nu era nimeni alta decât doamna Cornish, în urmă cu o jumătate de veac. Se gândi că menajera nu era atât de bătrână acum – probabil mai tânără decât Jenny Price.

— Pot să vă întreb, doamnă Cornish, de ce i-ați oferit un loc lui Jenny Price?

— Oh, nu eu am făcut-o, domnule inspector. Doamna Struthers – fosta Lady Curry – a luat-o pe Jenny în casă acum zece ani.

— Şi de ce a făcut doamna Struthers această alegere?

— Familia Price este una de fermieri. O mulțime de oameni care trudesc, mai ales în timpul plantării şi al recoltării. Iar Jenny, ei bine, sunt sigură că nu ai face asta, domnule inspector, dar există bărbați care ar profita de o fată ca ea. Părinții ei au încercat să o închidă în camera ei, dar se simte rău dacă e închisă tot timpul.

Doamna Cornish deschise uşa de la camera menajerelor. Două paturi curate, de fier erau aşezate în formă de L. Cel care aparținea probabil lui Jenny Price avea o pereche de papuci dedesubt. Inspectorul Treadles remarcă gratiile de la fereastră şi lacătul de la uşă.

— Doamna Struthers s-a oferit să o găzduiască pe Jenny, continuă doamna Cornish. Era văduvă pe atunci şi, cu excepția bărbatului care avea grijă de caii şi de grădina ei, nu mai era nici un alt bărbat pe proprietatea ei – şi el locuia deasupra grajdurilor, nu în casă. Jenny nu se poate descurca decât cu sarcini simple, dar munceşte din greu şi doamna Struthers nu trebuia să o plătească. De fapt, până în ziua de azi, familia Price furnizează o bună parte din alimentele care ajung în bucătărie.

— Dar, odată cu sosirea domnului Sackville, au apărut bărbați în casă.

— La început a fost doar domnul Sackville însuşi – domnul Hodges a venit mai târziu. Atunci când am aflat că reşedința fusese închiriată unui domn, am pus lacătul la uşa

camerei menajerelor şi am pus gratiile la fereastră. Nu eram atât de îngrijorată că cineva ar putea intra în camera lui Jenny, cât de faptul că va fi ademenită afară. Dar nu era nevoie să mă îngrijorez. Domnul Sackville nu era genul acela de om – şi nici domnul Hodges.

Acum se aflau în camera doamnei Meek. O fotografie cu ea în tinereţe se afla pe birou. Nu fusese nici pe departe la fel de frumoasă ca tânăra doamnă Cornish, dar strălucea de încredere.

— Nu v-am întrebat asta, doamnă Cornish. Care este opinia dumneavoastră despre domnul Sackville ca om?

Doamna Cornish fu luată prin surprindere.

— A fost un gentleman, bineînţeles.

— Mulţi bărbaţi se nasc gentlemani, dar nu toţi sunt demni de acest termen.

— Ei bine, el a fost un adevărat gentleman. Era întotdeauna politicos cu toată lumea. Şi grijuliu. Obişnuiam să ne spălăm singuri rufele aici, în casă. Când domnul Sackville a văzut cât de grea şi de aspră era munca, mi-a spus să trimit rufele la spălătorie – că va plăti el pentru asta. Vocea ei se întrerupse puţin. Asta da, dovadă de bunătate adevărată.

Anecdota ei îl impresionă pe sergentul MacDonald. Pe măsură ce se îndepărtau de casă, după ce-şi luară la revedere de la doamna Cornish, spuse:

— Ce păcat că a murit acest domn Sackville. Părea un adevărat gentleman.

— Aşa s-ar părea. Dar, dacă experienţa m-a învăţat ceva, este că este puţin probabil ca aceia care îl cunosc pe cel decedat să vorbească de rău despre el atât de curând după deces – mai ales nu în faţa unor ofiţeri de poliţie.

De la Curry House, urmau să se întoarcă în sat pentru a-l vizita pe doctorul Harris. Dar Treadles exclamă încet, se întoarse şi sună din nou la uşă.

Doamna Cornish deschise uşa.

— Domnule inspector, aţi uitat ceva?

— Într-adevăr, doamnă Cornish, am uitat. Am uitat să întreb unde locuieşte familia Birtle.

El şi MacDonald puteau cu uşurinţă să-i facă o vizită lui Becky Birtle având în vedere că se aflau în zonă.

— Locuiesc în Yorkshire.

— Yorkshire?

Tinerele aflate în serviciu aveau tendinţa de a găsi de lucru în apropiere. Sau plecau spre marile oraşe prin intermediul legăturilor cu familia şi prietenii. Faptul că Becky Birtle călătorise din Yorkshire până într-un sat abia marcat pe hartă, aflat la 500 de kilometri în sud, era cel puţin neobişnuit.

— Am lucrat în Yorkshire cu ani în urmă şi îi cunoşteam pe cei din familia Birtle. Când Becky a fost suficient de mare pentru a munci, m-au întrebat dacă am un loc pentru ea – au spus că s-ar simţi mai puţin îngrijoraţi dacă cineva în care au încredere ar avea-o sub supraveghere.

— Înţeleg. Aţi informat-o pe Becky că poliţia ar dori să vorbească cu ea?

— Le-am scris părinţilor ei imediat ce am aflat. Dar nu mă aştept să primesc un răspuns de la ei înainte de ziua de mâine.

— Înţeleg.

Treadles luă adresa familiei Birtle de la doamna Cornish şi îşi propuse să găsească pe cineva de la poliţia districtuală care să vorbească cu Becky.

Ar fi bine ca Sherlock Holmes să fie nebănuit de strălucit în ipotezele sale despre aceste morţi – sau cel puţin despre cea a domnului Sackville. Altfel, el şi Treadles vor sfârşi amândoi prin a părea nişte mari proşti.

Mari de tot, fără îndoială.

La casa doctorului Harris, Treadles şi MacDonald fură plăcut surprinşi să îi găsească nu numai pe doctorul Harris aşteptându-i, ci şi pe doctorul Birch, medicul care îl îngrijise pe domnul Sackville pe patul de moarte.

— Doctorul Birch, domnişoara Birch, doamna Harris şi cu mine jucăm whist împreună destul de des, spuse doctorul Harris. Aşa că ne-am gândit să ne adunăm astăzi şi să vă scutim pe dumneavoastră, domnilor, de un drum până la Barton Cross.

— Grija dumneavoastră este foarte apreciată, spuse inspectorul Treadles.

— Presupun că veți dori să vorbiți mai întâi cu doctorul Birch, căci informațiile sale sunt mai relevante pentru cazul dumneavoastră?

— Asta ar fi foarte bine pentru noi.

Fură conduşi în biroul doctorului Harris. Doctorul Birch era o persoană plină de viață, cu o strălucire în ochi. Răspunse la întrebările lui Treadles rapid şi la obiect. Da, răspunsese la uşă puțin după ora şapte şi trebuise să trimită o notă rapidă proprietarului de la hanul din sat, unde îl aştepta un călător în vârstă, suferind şi având nevoie de morfină. Şi cum docarul lui era deja pregătit, condusese chiar el urmându-l pe Tommy Dunn până la Curry House.

— Chiar a fost păcat că tânărul Dunn nu a putut să-mi spună nimic relevant despre domnul Sackville, în afară de faptul că nu putea fi trezit şi părea să fie într-o stare proastă. Altfel, aş fi fost mai bine pregătit.

— Ați fi adus stricnină?

— Cel mai probabil, dacă aş fi bănuit o supradoză de cloral. Şi aş fi făcut-o dacă mi s-ar fi spus despre temperatura corpului domnului Sackville – deoarece este un simptom revelator al otrăvirii cu cloral.

— Nu este stricnina o otravă mortală în sine?

— Una dintre cele mai mortale. Administrată unei persoane sănătoase, stricnina ar provoca convulsii musculare fatale. Dar această proprietate o face să fie un antidot eficient pentru cloral: stimulează funcția cardiacă şi opreşte scăderea temperaturii corporale.

— Acum, doctore, credeți că cloralul care l-a ucis pe domnul Sackville a fost autoadministrat?

— Eu şi dr. Harris am vorbii despre asta şi nu am văzut absolut niciun motiv de ce nu ar fi fost aşa, răspunse cu încredere doctorul Birch. Cloralul pe care doctorul Harris i l-a prescris domnului Sackville era sub formă de granule. Este foarte dificil să forțezi un om să îngurgiteze ceva ce nu doreşte – şi nu existau semne de violență nicăieri. Singura explicație care are sens este că domnul Sackville a numărat

greşit granulele şi a plătit pentru greşeala sa.

Doctorul Harris, cu ochelari, avu un comportament mai deliberat decât doctorul Birch. Dar el confirmă fără ezitare că episoadele gastrice ale domnului Sackville fuseseră recurente, nimic neobişnuit. Şi că, într-adevăr, prescrisese cloral pentru insomnia domnului Sackville.

— Când l-ați văzut ultima dată pe domnul Sackville în scop profesional? întrebă Treadles.

— Cu şase săptămâni în urmă. Avea o tuse persistentă şi era îngrijorat că s-ar putea transforma în pneumonie.

— Nu s-a întâmplat, presupun?

— Nu. Odată ce vremea s-a încălzit, tusea a dispărut.

— Nu v-a consultat în legătură cu crizele gastrice?

— Le menționa din când în când, dar era resemnat. Suferea de ele încă din tinerețe şi acceptase că aveau să continue să-l chinuie toată viața.

— Înțeleg, spuse inspectorul Treadles.

Era pe punctul de a pune o altă întrebare când doctorul Harris spuse:

— Noua sa bucătăreasă a arătat un interes mult mai mare pentru digestia lui decât o făcea el. A venit şi s-a sfătuit cu mine o dată, în ziua ei scurtă de muncă. O femeie interesantă. A vrut să-l vindece pe domnul Sackville de „durerile de burtă”, modificându-i dieta pentru a exclude acele alimente care se poate dovedi că îi irită stomacul. Planul ei era să înceapă cu un singur produs despre care se ştia că este bun pentru el şi apoi să adauge şi alte produse, unul câte unul, cu cel puțin patruzeci şi opt de ore între fiecare adăugare, astfel încât orice element care i-ar fi putut face rău să fie identificat şi eliminat imediat – o metodă foarte bună. Dar domnul Sackville a luat în derâdere sugestia ei. Poate că suferea din când în când de tulburări abdominale, dar era totuşi un om căruia îi plăceau o cină bună şi un desert adecvat la fiecare masă. Să țină dietă era ceva de neconceput pentru el.

— Aşadar, doamna Meek a încercat să se bazeze pe greutatea opiniei dumneavoastră profesionale pentru a-l convinge pe domnul Sackville să se răzgândească?

— Exact. Am lăudat-o pentru dedicarea şi iniţiativa ei – şi eu aş vrea ca propria mea bucătăreasă să se gândească măcar pe jumătate la digestia mea. Dar dacă am învăţat ceva în anii mei de relaţii cu pacienţii este că este aproape imposibil să schimbi obiceiurile unui om matur. I-am spus că voi discuta cu domnul Sackville data viitoare când îl voi vedea – dar nu l-am mai văzut niciodată.

— Păcat, spuse Treadles. Permiteţi-mi să vă pun acum aceeaşi întrebare pe care i-am pus-o doctorului Birch. Credeţi că domnul Sackville a murit pentru că a luat un număr greşit de granule de cloral?

Doctorul Harris îşi scoase ochelarii şi îi lustrui cu o batistă.

— Permiteţi-mi să vă spun un secret, domnule inspector. Doctorul Birch este un jucător de whist groaznic – nu ar avea nicio şansă dacă nu ar fi fost sora lui, care este formidabilă la o masă de green-baize. Dar, ca medic, este un fin observator şi excepţional de competent şi ar fi fost foarte renumit în oraş dacă nu i-ar fi displăcut foarte mult viaţa de oraş. Aşa că dacă îmi spune că nu există niciun semn că cloralul a intrat în domnul Sackville cu forţa sau prin înşelăciune, atunci îl voi crede cu plăcere pe cuvânt.

Treadles suspină în sinea lui. Cu fiecare interviu, prima incursiune a lui Holmes pe scena publică părea să fie mai degrabă o poticnire decât un triumf. Gata cu speranţa că geniul său i-ar aduce recunoaşterea publică lui Treadles, consolidând astfel poziţia socială a lui Alice.

— Pe de altă parte, continuă doctorul Harris, deşi explicaţia evidentă pare cea mai logică şi mai probabilă, îmi vine greu să accept teoria numărării greşite a granulelor de cloral.

Treadles se îndreptă.

— Oh?

— Cu ani în urmă, pe când eram încă student la Facultatea de Medicină, un bun prieten al meu s-a sinucis prin ingerarea de cloral. Moartea lui a lăsat o impresie de neuitat. Medicul îşi puse din nou ochelarii şi îl privi semnificativ pe Treadles. În cabinetul meu nu am eliberat

niciodată flacoane cu mai mult de 8 granule de cloral în ele.

Pe Treadles îl furnică vârful degetelor: îşi amintea de flaconul care se aflase pe noptiera domnului Sackville, care mai avea încă două granule de cloral.

— Să înțeleg că opt granule nu sunt suficiente pentru a ucide un om.

— Exact. Insomnia domnului Sackville era mai degrabă sporadică decât frecventă. Trimitea după o sticluță de câteva ori pe an. Dacă am presupune că trimitea după mai multe atunci când rămânea fără, atunci nu ar fi existat suficient cloral la Curry House pentru a-i face rău.

Sergentul MacDonald, care fusese în mare parte aplecat asupra caietului său, se uită la Treadles, cu surpriză şi emoție în ochi. Treadles simți aceeaşi fluturare în stomac.

— Este rezonabil să presupunem că a trimis după mai mult doar atunci când a rămas fără?

— Destul de rezonabil, din moment ce puteam trimite o sticluță înapoi în câteva minute.

— Dar, în cele din urmă, a fost mai mult decât suficient cloral la Curry House, sublinie Treadles, făcând tot posibilul să-şi păstreze vocea imparțială.

Doctorul Harris îşi aşează mâinile pe marginea biroului şi se aplecă în față.

— Ceea ce pentru mine sugerează două posibilități. Prima, că fusese acumulat în mod intenționat cloral. Țineți minte însă că ultima dată când a primit o sticluță de la mine a fost la scurt timp după ce l-am văzut, acum şase săptămâni. Nu e ciudat, dacă plănuia să se sinucidă, să aştepte şase săptămâni? Ca să nu mai spun că nu mi s-a părut niciodată un om care să aibă nici cea mai mică dorință de a muri înainte de vreme.

Treadles mai schimbă o privire cu sergentul MacDonald.

— Şi cealaltă posibilitate?

Doctorul Harris răsuflă din greu şi-şi împreună mâinile.

— Să spunem doar că mie, în ceea ce mă priveşte, nu mi-a părut rău că domnul Sherlock Holmes din Londra şi-a

luat osteneala să scrie medicului legist.

Respirația lui Treadles se acceleră. Trebuia să-şi amintească faptul că el nu trebuia să se lase dus de val – nu încă.

— Nu ați făcut nici o mențiune despre preocuparea dumneavoastră la anchetă, doctore.

— Nu mi s-a pus nicio întrebare, în afară de aceea dacă am prescris sau nu cloral pentru domnul Sackville.

— Având în vedere neliniştile dumneavoastră, doctore Harris, credeți că este o coincidență faptul că domnul Sackville a murit într-o zi în care dumneavoastră erați plecat?

— Asta m-a pus pe gânduri. Doctorul Harris îşi privi pentru o clipă mâinile. Nu am spus nimănui acest lucru, dar la anchetă, dacă nu s-ar fi citit scrisoarea de la domnul Holmes, aş fi spus ceva despre suspiciunile mele, chiar dacă am fost foarte reticent să o fac.

— Bineînțeles. Înțeleg această reticență – este un sat mic şi privirile oamenilor s-ar îndrepta imediat asupra celor mai apropiați de domnului Sackville.

Doctorul Harris a dat din cap.

— Am fost deopotrivă nedumerit şi uşurat când domnul Holmes a făcut legătura între decesul domnului Sackville şi decesele din înalta societate – pentru că asta i-ar fi exonerat pe membrii familiei sale.

— Ar fi ştiut cineva care nu este de pe aici că aveați să fiți plecat în acea zi?

Doctorul Harris clipi.

— Nu pot fi sigur.

— Dar oamenii din sat ar şti?

— Ei ştiu că mă duc la Londra o dată pe lună pentru a mă întâlni cu vechi prieteni de la facultatea de medicină, iau cina împreună cu ei şi vorbesc despre cazurile interesante pe care le-am întâlnit – ei mai mult decât mine. După aceea, de obicei e destul de târziu, astfel încât rămân peste noapte şi pornesc înapoi dimineața devreme.

— Se întâmplă întotdeauna într-o zi fixă?

— De obicei, cade la mijlocul lunii şi pun o notă la

avizierul bisericii în acest sens. Doctorul Birch are grijă de pacienții mei în absența mea, așa cum fac și eu în absența lui. Dar acesta nu este genul de loc unde te aștepți să auzi bătăi frenetice la ușă în mijlocul nopții. De fapt, circumstanțele nefericite din jurul domnului Sackville au fost primele când doctorul Birch a avut motive să se deranjeze pentru unul dintre pacienții mei când eram plecat la Londra.

Îi mulțumiră și ieșiră din casă.

— Văd că aveți ceva în minte, domnule inspector, spuse MacDonald, după ce se uită o dată la Treadles.

— Sper că mai ai cerneală în stilou, sergent, răspunse Treadles. Ne întoarcem la Curry House.

*

Doamna Cornish păru surprinsă când deschise încă o dată ușa inspectorului Treadles și sergentului MacDonald.

— Domnule inspector. Sergent. Ați uitat ceva până la urmă?

— Nu, deloc, doamnă Cornish. Mi-au venit în minte mai multe întrebări după ce am vorbit cu doctorul Birch și cu doctorul Harris. Ar fi posibil să răpesc câteva minute din timpul lui Tommy Dunn – și câteva minute din al dumneavoastră?

— Cu siguranță. Tommy este în grădină, cred. Să-l chem să intre?

— Nu, vom fi bucuroși să vorbim cu el în habitatul său natural.

Doamna Cornish le arătă polițiștilor direcția spre grădina îngrădită a bucătăriei. Tommy Dunn, care săpa într-un colț al grădinii, fu surprins, dar nu se alarmă când îi văzu.

— Pot să vă ajut cu ceva, domnule inspector?

— Da, domnule Dunn. Vă amintiți ce anume a făcut doamna Cornish când a venit să vă ceară să-l aduceți pe doctorul Harris?

Tommy Dunn se gândi un moment.

— A spus: „Repede. Urcă-te pe calul ăla și du-te să-l

aduci pe doctorul Harris. Domnul Sackville este în stare gravă. Nu putem să-l trezim şi nu cred că mai avem mult timp".

— Altceva?

— Nu.

— A menționat cumva temperatura domnului Sackville?

— Nu. A venit alergând în halat şi abia mai respira. Aşa că mi-am dat seama că trebuie să se fi întâmplat ceva. Mi-aş fi amintit dacă mi-ar fi spus că era foarte rece. N-aş fi uitat.

— Nu ți-a trecut prin cap că doctorul Harris nu ar fi acasă? Din câte am înțeles, el postează data la care va fi plecat la Londra la avizierul bisericii.

— Nu pot să spun că citesc cu regularitate avizierul bisericii. Este numai despre zilele în care se întâlnesc doamnele cu flori pentru altar şi alte chestii.

Îi mulțumiră, se întoarseră în casă şi o urmară pe doamna Cornish în biroul ei. În timp ce treceau prin fața bucătăriei, doamna Meek scoase capul afară, cu o expresie îngrijorată pe față.

— Totul este în regulă?

— Inspectorul Treadles mai are câteva întrebări, atâta tot, răspunse doamna Cornish, chiar dacă un pic reținută.

În timp ce le oferea lui Treadles şi lui MacDonald ceai şi îi invita să ia loc, nu părea atât emoționată, cât mai degrabă agitată – poate că nu se gândise că problema era suficient de serioasă pentru a merita o revenire.

— Doamnă Cornish, spuse Treadles, v-ar deranja să ne reamintiți exact ce i-ați spus lui Tommy Dunn, atunci când l-ați însărcinat să-l aducă pe doctorul Harris?

Menajera se încruntă, fie din surprindere, fie din concentrare, dar Treadles nu-şi putea da seama.

— Nu pot să vă promit că îmi amintesc ce am spus cuvânt cu cuvânt, dar ar fi ceva de genul: „Grăbeşte-te! Sari pe calul ăla şi du-te după doctorul Harris. Domnul Sackville este într-o stare proastă. Noi nu-l putem trezi, se răceşte şi nu avem timp de pierdut".

— Sunteți sigură că ați menționat temperatura lui?

— Da.

Treadles simți o privire din partea lui MacDonald.

— Doctorul Birch în mod special deplânge faptul că nu i s-a spus despre ea şi că acesta a fost motivul pentru care nu a fost pregătit să facă față unei supradoze de cloral.

Încrâncenarea doamnei Cornish se adânci.

— Trebuie să-i fi scăpat lui Tommy Dunn să se gândească atunci la asta.

— Aşa credeți?

— Este tânăr şi nu este obişnuit să se ocupe de urgențe. Nu aş fi surprinsă dacă mintea lui s-ar fi înceţoşat după ce a auzit că domnul Sackville era într-o stare proastă – el îl iubea foarte mult pe domnul Sackville.

— Înțeleg. Şi nu v-ați gândit că doctorul Harris nu ar fi putut fi acasă? Cred că ziua şi ora absenței sale sunt afişate la avizierul bisericii.

Doamna Cornish suspină.

— Ăsta e un lucru care mă macină încă din acea zi. Mi-am dat seama, dar abia după cinci minute de la plecarea lui Tommy Dunn. Problema era că doctorul Harris nu s-a dus în perioada obişnuită a lunii. Eram obişnuiți ca el să fie plecat la mijlocul lunii. Dar, de data asta, a fost plecat cu cel puțin o săptămână înainte față de ziua lui obişnuită. Şi abia după ce Tommy Dunn a fost prea departe, ca să mă audă strigând, mi-am amintit că am citit despre schimbare la avizier cu o zi înainte, în drum spre gară.

— Când a fost anunțată schimbarea, ştiți?

— Trebuie să fi fost după duminică, altfel vicarul ar fi spus ceva de la amvon.

— Mulțumesc, doamnă Cornish. Treadles se ridică şi salută. De data aceasta plecăm cu adevărat, promit.

*

— Deci unul dintre ei minte? întrebă sergentul MacDonald, în timp ce parcurgeau drumul înapoi spre satul Stanwell Moot.

Mergeau pe bicicletele pe care le aduseseră de la

Londra. Bicicletele eliminau necesitatea ca jandarmii locali să asigure transportul pentru Scotland Yard, dar, mai mult decât atât, se întâmpla să fie o activitate care îi plăcea foarte mult lui Treadles, şi care era mult mai dificil de făcut în Londra. Aici, la țară, briza era parfumată, soarele plăcut de cald şi nu existau mulțimi de pietoni sau trăsuri în viteză cu care să se lupte.

Cu toate acestea, ocazional erau bălți de noroi de evitat şi Treadles îşi ghidă bicicleta în jurul uneia înainte de a-i răspunde lui MacDonald.

— Eu nu cred că unul dintre ei minte. Este foarte posibil, aşa cum a spus doamna Cornish, ca un tânăr neobişnuit cu situațiile de urgență să nu audă tot ce i s-a spus. Mama obişnuia să spună că dacă mă trimitea la magazin să iau cinci lucruri, ar fi fost norocoasă dacă mă întorceam cu trei.

MacDonald întinse o mână şi îşi lăsă vârfurile degetelor să atingă frunzele verzi şi strălucitoare ale gardului viu.

— Deci, după o după-amiază întreagă de interviuri, avem suspiciunile doctorului Harris şi nimic altceva.

— Dar este un set de suspiciuni foarte bun.

MacDonald nu era convins.

— Este suficient pentru ca raportul legistului să dea un alt verdict decât supradoză accidentală?

Evident că nu era suficient.

— Ei bine, mai avem încă câteva zile pentru asta. Erau aproape de sat. Gardurile vii se lăsau într-o parte şi descopereau o privelişte largă, câmpuri verzi şi marea strălucitoare, cu turnul bisericii satului ridicându-se spre un cer imaculat. Chiar dacă nu ne iese nimic din ce ne-am propus, ne-am ales măcar cu o vacanță frumoasă pe coasta Devonului.

Capitolul 9

Charlotte,

Nesăbuito!

(Sper ca mama să nu vadă asta niciodată. Altfel mi-ar lua capul pentru un astfel de limbaj vulgar – dacă nu pentru că ți-am scris deja pe la spatele ei. Dar, serios, nesăbuito!)

În această dimineață, mama s-a dus în patul ei, iar tata era plecat. M-am strecurat din casă la pensiunea doamnei Wallace, sperând să mă întâlnesc cu ea şi să mă asigur că eşti încă în condiții acceptabile. Inutil să mai spun că fiecare coşmar al meu s-a îndeplinit în acel moment în salonul acelei femei.

M-am întors acasă şi am găsit o scrisoare pe care Mott mi-a adus-o pe ascuns – mi-a luat scrisorile de la oficiul poştal din Charing Cross, deoarece sunt urmărită îndeaproape. Ştampila poştală mi-a permis să ştiu fără îndoială că scrisoarea a fost trimisă după ce ai fost evacuată. Dar nu ai spus nimic despre asta. A fost plină de observații fals vesele despre viața de la doamna Wallace!

Sunt cuprinsă de teamă. Înmuiată, marinată, macerată în ea. Te implor să-mi spui ce se întâmplă. Adevărul nu poate fi mai rău decât scenariile îngrozitoare care îmi trec prin cap.

Sau cel puțin spune-mi că nu zaci într-un şanț undeva, deşi nu ştiu cum te-aş putea crede după atâtea minciuni.

Livia

P.S. Vino acasă, Charlotte! Vino acasă!

Scrisoarea lui Sherlock Holmes făcuse senzație. Publicitatea sugera o dorință din partea ziarelor – şi cel mai probabil, prin extensie, din partea publicului, de a se distra cu posibilitatea ca moartea lui Lady Shrewsbury să fi făcut parte dintr-un plan sinistru mai mare. Ceea ce ar fi trebuit să o facă pe Livia să respire mai uşor, întrucât ea se întâlnise rareori cu Lady Amelia şi nu-l întâlnise niciodată pe domnul Sackville.

Probabil că făcuse lucrurile mai bune pentru Livia, ceea ce explica modul în care putuse să se strecoare afară – şi să descopere situația actuală a lui Charlotte.

Draga mea Livia,

Îți cer scuze că nu am fost pe deplin sinceră mai devreme. Nu zac într-un şanț undeva şi lucrurile nu sunt fără speranță. Încă.

Charlotte

Evacuarea din pensiunea doamnei Wallace aruncase o umbră lungă asupra existenței lui Charlotte. Care se simțea marcată. Chiar dacă situația ei s-ar fi îmbunătățit drastic, exista pericolul ca în orice moment să fie recunoscută, deghizarea ei să fie înlăturată, iar trecutul ei scandalos să fie scos la iveală pentru a o condamna din nou.

Dar să fie izgonită din locuința sa, oricât de rău fusese, nu era la fel de îngrozitor ca posibilitatea ca acelaşi lucru să i se întâmple la locul de muncă. Asta în cazul în care ar fi avut vreodată un loc de muncă.

Interiorul agenției de plasare a forței de muncă a domnişoarei Oswald mirosea a cerneală şi a ceai prea fiert. Locul fusese menționat de două dintre sursele pe care Charlotte le studiase, nu atât ca o recomandare, cât ca o recunoaştere cu părere de rău a legitimității sale.

Dezgustul lor, din câte putu observa Charlotte, provenea din faptul că scopul domnişoarei Oswald era mai puțin de a ajuta alte femei şi mai mult de a-şi câştiga singură existența. Charlotte nu avea nimic împotrivă. Ba mai mult, nutrea speranța ca domnişoara Oswald să recunoască faptul că Charlotte ar fi putut, unu, să fie un lucrător valoros şi, doi, să se dovedească mai eficientă decât societățile de caritate şi registrele pentru care o mai mare eficacitate nu ar aduce mai multe profituri, ci doar mai multă muncă.

Mijind ochii în spatele ochelarilor ei groşi, domnişoara Oswald răsfoi scrisoarea de recomandare pe care o adusese Charlotte. În spatele ei, o mică fereastră aşezată sus pe perete oferea o porțiune dreptunghiulară din ceea ce părea a fi o bucată de cer albastru şi senin din Londra.

Livia trăia pentru zile ca aceasta. Când lumina soarelui nu era doar caldă pe piele, ci părea să aibă o greutate moale, ca o pătură.

Ea ar fi stat afară şi şi-ar fi ridicat fața în sus – la naiba

cu riscul de a se bronza în mod nepotrivit – bucurându-se de toată căldura şi strălucirea.

Charlotte nu-i spusese niciodată asta, dar plănuise să o ia pe Livia cu ea în sudul Franței într-o zi. Să petreacă câteva săptămâni, sau poate o iarnă întreagă, scăldându-se zilnic în soarele acela de culoarea lămâii.

— Ai fost... dactilografă la Broadbent, Lucas şi Fiii din Tunbridge, spuse domnişoara Oswald, cu o urmă de neîncredere în glas, în timp ce dădu deoparte scrisoarea de recomandare.

— Da, doamnă.

Nu era nimic în neregulă cu scrisoarea pe care Charlotte o falsificase, care fusese dactilografiată pe hârtie de scris corectă: antetul scrisorii fusese comandat de la o papetărie bună, iar semnătura era o operă de artă, dacă era s-o spună drept.

Din nefericire, ezitase să achiziționeze haine noi care ar fi completat iluzia. Hainele nu ar fi fost costisitoare în termeni absoluți – ele erau menite să o facă să arate ca o femeie tânără care trebuie să contribuie la propria ei întreținere. Dar, în comparație cu cât de puțini bani îi mai rămăseseră, orice preț era descurajant de exorbitant.

Aşa că venise la interviu în hainele ei – o jachetă, o bluză şi o fustă – care, deşi nu erau extravagante, erau totuşi de un nivel de calitate şi manoperă care depăşea cu mult ceea ce o dactilografă ar trebui să-şi permită.

Dacă s-ar fi observat pe ea însăşi, ar fi tras concluzia evidentă că era ceva incongruent la ea, că nu ar fi putut fi umila căutătoare de un loc de muncă ce pretindea că este. De ce ar fi trebuit ca domnişoara Oswald, a cărei afacere depindea de judecarea cu exactitate a seriozității candidaților, să ajungă la un verdict diferit?

— Şi care este motivul pentru care v-ați mutat la Londra?

— Părinții mei nu mai sunt şi mătuşa mea m-a rugat să vin să locuiesc la Londra cu ea.

— Unde locuieşte mătuşa ta?

— Lambeth, doamnă.

După ce îşi pierduse bancnota de o liră în faţa fetei cerşetoare, o pensiune dărăpănată din Lambeth era tot ce îşi putea permite Charlotte. Cartierul era cenuşiu, industrial şi în pericol constant de inundaţii, dar destul de sigur în timpul zilei – şi un loc acceptabil unde să locuiască mătuşa unei dactilografe.

Doar că Charlotte nu era deloc îmbrăcată ca o dactilografă. Asta era ceea ce ar fi purtat pentru o zi la sala de lectură a Bibliotecii Britanice – şi nimeni de acolo nu o tratase vreodată altfel decât ca pe o doamnă.

Domnişoara Oswald strânse din buze.

— Viteza de dactilografiere, domnişoară Morrison?

— Patruzeci şi cinci de cuvinte pe minut. Sunt, de asemenea, familiarizată cu sistemul de ortografie fonemică al lui Pitman. Un răspuns sincer. Avea multe, multe ore de completat – învăţarea stenografiei era o modalitate la fel de bună de a petrece timpul ca oricare alta. Dacă există angajatori dispuşi să aibă o secretară de sex feminin, sunt sigură că pot face faţă cerinţelor.

— Într-adevăr, spuse domnişoara Oswald cu răceală. Voi fi uimită dacă nu vă veţi ridica la înălţimea sarcinii, domnişoară Morrison. Dar mai întâi trebuie să iau legătura cu Broadbent, Lucas şi Fiii.

Charlotte trase aer în piept. Motivul pentru care se chinuise să falsifice papetăria unei firme de avocatură era pentru ca autenticitatea ei să nu fie pusă la îndoială.

— Am primit veşti despre o doamnă jurnalistă care se deghizează în candidată, continuă domnişoara Oswald, încercând să afle lucruri murdare despre noi, cei care ne ocupăm de plasarea femeilor calificate la angajatori de renume. Nu spun că sunteţi ea – bineînţeles că nu –, dar veţi înţelege de ce nu doresc să ajut fără să vreau la o asemenea investigaţie.

— Bineînţeles că nu.

— Îmi va lua aproximativ zece zile pentru a finaliza verificarea şi pentru a revizui locurile disponibile. Vă puteţi întoarce săptămâna viitoare, vineri, pentru a vedea dacă am găsit ceva potrivit pentru pregătirea şi abilităţile

dumneavoastră.

Dacă domnişoara Oswald auzise despre o astfel de doamnă jurnalistă de la alții din branşă, atunci, fără îndoială, ar fi transmis că ea o întâlnise exact pe femeia respectivă, una care se îmbrăca prea bine pentru o candidată şi care purta cu ea o scrisoare de recomandare din partea lui Broadbent, Lucas şi Fiii.

Cu stomacul strâns, Charlotte se ridică, mulțumi şi plecă.

*

Inspectorul Treadles, întors la biroul său de la Scotland Yard, analiza ziarele pentru a vedea dacă acopereau cazul Sackville. Speculațiile erau în toi, atât în ceea ce-l priveşte pe misteriosul Sherlock Holmes, cât şi în ceea ce priveşte identitatea şi motivele acelor indivizi ticăloşi care ar fi putut să-i lichideze pe domnul Sackville, pe Lady Amelia Drummond şi pe Lady Shrewsbury.

Teoriile cu privire la aceste morți fuseseră extrem de inventive – totul de la societăți secrete periculoase până la testarea unui nou produs chimic nedetectabil. În ceea ce-l priveşte pe Sherlock Holmes, părerile erau foarte împărțite. Unii insistau că nu era rudă cu domnişoara Olivia Holmes, tânăra femeie care se certase cu Lady Shrewsbury în noaptea precedentă morții ei – Holmes nu era deloc un nume de familie rar. Alții subliniau că era mult mai probabil să îl găseşti pe acest bărbat căutând ramuri mai obscure ale arborelui genealogic decât în rândul publicului larg: nu era mai logic ca o rudă, oricât de îndepărtată ar fi fost, să vină în ajutorul asediatei Olivia Holmes?

— Corespondența dumneavoastră, domnule, se auzi vocea sergentului MacDonald. Ceva de la inspectorul Waller.

Înainte ca inspectorul Treadles să părăsească Devonshire, trimisese o telegramă către inspectorului Waller de la Jandarmeria West Riding, cerându-i o favoare.

— Excelent! exclamă el, acceptând scrisoarea de la MacDonald. A mai primit vreun răspuns de la secretarul

lordului Sheridan?

— Nu încă. MacDonald îşi scoase ceasul. Dar următoarea poştă este la numai cincizeci şi cinci de minute distanţă.

Plecă. Treadles se uită cu drag la silueta lui care se retrăgea, amintindu-şi de el însuşi ca tânăr sergent cu ochii strălucitori, dornic să înveţe trucurile meseriei. Cu o scuturare melancolică din cap, îşi întoarse atenţia la misiva inspectorului Waller.

Dragă domnule Treadles,

Vă rog să găsiţi în anexă o transcriere a interviului meu cu Becky Birtle. Poliţistul Small, care a venit cu mine, ia o stenografie excelentă, Puteţi fi sigur de acurateţea documentului.

Fata era un pic cam ciudată. Avea o părere foarte bună despre ea însăşi. Părinţii sunt în regulă, fermi şi cu picioarele pe pământ de felul lor. Au fost derutaţi de toată chestiunea şi au căutat să se asigure de mai multe ori că fiica lor nu era în niciun fel de necaz.

Oricum, mă bucur că am putut face un serviciu – de fapt, sunt încântat. Daţi-mi de ştire dacă mai pot face ceva pentru dumneavoastră.

Waller

Treadles ridică transcrierea. Versiunea lui Becky Birtle a evenimentelor nu era în concordanţă cu toate detaliile oferite de doamna Cornish şi de doamna Meek – un lucru bun, altfel l-ar fi făcut să creadă că fusese îndrumată în răspunsurile ei. Dar toate relatările celor trei femei se potriveau suficient de mult pentru ca disparităţile minore să poată fi atribuite capriciilor memoriei umane.

Nici relatarea ei despre cele douăzeci şi patru de ore anterioare nu diferea prea mult de cele ale celorlalte: îndatoriri casnice, o după-amiază petrecută cu soţia vicarului, care organiza activităţi pentru ca fetele de serviciu

să nu dea de necazuri în timpul zilelor scurte şi duminicilor, şi o întoarcere la Curry House seara pentru cină şi culcare. Se plânsese de mâncarea doamnei Meek, „atât de insipidă, dar este o femeie drăguță”, şi despre faptul că fusese închisă noaptea cu Jenny Price, „ca şi cum am fi fost nişte găini într-un coteț, cu nevăstuici care dădeau târcoale pe afară”. Şi ar fi avut mai multe de spus despre strictețea doamnei Cornish, dar inspectorul evitase subiectul.

Un schimb de replici spre sfârşitul interviului îi atrase atenția lui Treadles.

— Acum, cel mai probabil, domnul Sackville a murit din cauza unei supradoze accidentale, dar cum nu putem fi siguri încă, trebuie să vă întreb asta: cunoaşteți pe cineva care i-ar putea dori răul?

— Vreți să spuneți că cineva l-a ucis? Ştiam eu. Am ştiut asta în momentul în care în care am auzit scrisoarea aceea la anchetă.

— Nu am insinuat nimic de genul ăsta. Ar fi putut să se sinucidă, din câte ştim.

— Nu el, nu domnul Sackville. Mi-a spus că vrea să trăiască până la 120 de ani.

— Chiar aşa? Când?

— Nu cu mult timp în urmă.

— În ce împrejurări ți-a spus asta?

— Am făcut o plimbare într-o duminică după-amiază, la câteva săptămâni după ce am început să lucrez la Curry House. Am dat unul de altul chiar deasupra golfului. I-am spus că îmi pare rău că s-a întâmplat asta, dar el a spus să nu-mi cer scuze. Mi-a spus că, desigur, voiam să fac o plimbare într-o zi frumoasă de primăvară. A spus că aşteaptă cu nerăbdare fiecare primăvară. Cu atât mai mult acum că era mai în vârstă şi nu mai erau atâtea primăveri pentru el. I-am spus că va trăi până la o sută de ani. Iar el a spus că preferă să mai continue încă 20 de ani după aceea.

— Înțeleg. Deci ați jura pe Biblie că nu şi-ar fi luat propria viață.

— Da, domnule inspector. Aş jura pe un teanc de Biblii

mai înalte decât mine.

— Cunoaşteţi pe cineva care ar putea avea ceva împotriva lui?

— Aş zice că şi cei buni şi generoşi au mereu oameni care îi urăsc.

— Cineva anume?

— Fratele său.

— Fratele lui?

— Da.

— L-ai cunoscut pe fratele lui?

— Nu, fratele lui este un lord cu influenţă.

— Atunci de unde ştii?

— Domnul Sackville mi-a spus, desigur. A spus că fratele său ar fi fericit dacă ar fi mort.

De când Treadles preluase investigaţia, încercase să aranjeze un interviu cu lordul Sheridan. Care era şi ruda cea mai apropiată a lui Lady Amelia Drummond şi Lady Shrewsbury.

Rudele doamnelor refuzaseră categoric să aibă de-a face cu poliţia. Lordul Shrewsbury – primul fiu născut al doamnei Shrewsbury, actualul baron – mersese atât de departe încât îl numise pe Sherlock Holmes „un colportor de zvonuri macabru şi depravat” şi caracterizase activitatea profesională a lui Treadles ca fiind „o intruziune neruşinată în durerea privată a unei familii”. Dar după mai multe discuţii cu secretarul lordului Sheridan, Treadles reuşise să obţină o întâlnire cu angajatorul bărbatului.

Adresa soţilor Sheridan, dacă nu cumva Treadles se înşela, era situată aproape de cea a lordului Ingram, deşi nu pe aceeaşi stradă.

Treadles nu văzuse niciodată casa din oraş a lordului Ingram şi realiză că era curios.

Dar, mai întâi, avea treburi de rezolvat.

Reşedinţa Sheridan era a treia într-un şir de case de oraş, construite din piatră albă şi stuc, cu balustrade din fier forjat şi un mic portic deasupra intrării. Un lacheu cu un aer posomorât le deschise uşa şi îi condus într-un birou.

Priveliştea unui perete întreg de cărţi, ca întotdeauna, fu încântătoare. În ceea ce priveşte restul încăperii – Treadles nu era expert în amenajarea caselor, dar chiar şi pentru ochiul său relativ neantrenat, biroul părea... ruginit. Pe alocuri, chiar aşa era. Cele două scaune căptuşite aşezate pe peretele îndepărtat ar fi trebuit să fie retapițate cu ani în urmă. Perdelele, de asemenea, arătau jalnic. Covorul, care odinioară costase probabil o avere, era acum în zonele cele mai călcate cu puțin mai gros decât un şervet de ceai.

Lacheul plecă să-şi aducă stăpânul.

Sergentul MacDonald se apropie de Treadles.

— M-am gândit că mi-ar fi frică să mă aşez într-un loc ca acesta. Dar nu mi-am imaginat niciodată că va fi pentru că nu îndrăznesc să mai uzez scaunele.

Treadles răspunse într-o şoaptă asemănătoare.

— Este prețul recoltelor. A scăzut de o bună bucată de vreme şi pentru aceste familii vechi care depind de pământ pentru venitul lor, ei bine, veniturile le-au scăzut şi ele.

— Atunci de ce nu vinde domnia sa această casă şi nu trăieşte într-un loc mai mic şi mai ieftin, ca să-şi poată permite măcar scaune noi?

— Nu este atât de simplu. Casa ar putea fi pusă sub sechestru. În acest caz, el nu o poate vinde chiar dacă ar vrea, nu fără a depune mai întâi o petiție în parlament sau ceva la fel de complicat.

— Ei, ce mai contează. Dar acum nu va mai fi la fel de sărac, nu cu banii defunctului său frate care sunt pe drum.

Cu o zi înainte, sergentul MacDonald făcuse o vizită avocaților domnului Sackville, care îi confirmaseră că domnul Sackville, în ciuda vizitelor sale regulate la Londra, îi vizita rareori pe responsabilii de afaceri. MacDonald obținuse, de asemenea, o copie a testamentului lui Sackville: existau diverse moşteniri, dar cea mai mare parte din averea sa revenise lordului Sheridan.

Ceea ce însemna că lordul Sheridan, spre deosebire de toți ceilalți implicați în caz până acum, avea un motiv acceptabil. Avea nevoie de o mare cantitate de fonduri şi, scăpând de fratele său, ar fi primit o mare parte din fonduri.

Fuseseră uciși oameni pentru mult mai puțin.

Uşa biroului se deschise din nou şi intră principalul lor suspect. Lordul Sheridan, un bărbat de aproximativ şaptezeci de ani, era scund şi chelios, dar ochii îi erau ageri şi mişcările vioaie. Îi salută pe poliţişti şi îi invită să ia loc în faţa biroului mare.

— Secretarul meu mi-a spus că aveţi întrebări pentru mine, referitoare la moartea fratelui meu.

— Sperăm că ne puteţi lămuri cu privire la circumstanţele în care a avut loc decesul domnului Sackville, domnule. Aţi auzit de legătura care a fost făcută între moartea sa şi cele ale lui Lady Amelia şi Lady Shrewsbury?

— Este unul dintre subiectele principale ale zilei, spuse lordul Sheridan cu dezgust. Asta şi identitatea acestui Sherlock băgăreţ. Harrington se retrăsese din înalta societate cu zeci de ani în urmă. Generaţia tânără nici măcar nu ştia cine fusese. Iar acum circulau şi se înmulţeau tot felul de speculaţii nefondate. Dar nu, nu vă pot ajuta. Eu şi fratele meu nu ne vorbeam de mulţi ani. Nu sunt familiarizat cu obiceiurile şi înclinaţiile sale.

— Puteţi să ne daţi câteva informaţii despre motivul pentru care s-a retras din înalta societate?

— Nu, nu pot.

„Nu puteţi sau nu vreţi?” Lordul Sheridan vorbea cu o nerăbdare dezinvoltă care fusese surprinzător de greu de descifrat.

— Şi asta are legătură cu motivul pentru care v-aţi înstrăinat?

— Trageţi concluzii pripite, domnule inspector. Eu şi fratele meu nu am fost apropiaţi, dar nu am sugerat niciodată că am fi fost înstrăinaţi.

Acest lucru îi oferi lui Treadles deschiderea pe care o căuta.

— Vă cer scuze, domnule. Este posibil ca percepţia mea să fi fost influenţată de faptul că am citit o declaraţie, făcută de cineva angajat în slujba domnului Sackville, că v-aţi bucura dacă ar fi murit.

Expresia lordului Sheridan nu se schimbă.

— Vă recomand să nu dați crezare unor astfel de declarații, domnule inspector. Nu mi-a făcut plăcere moartea lui Harrington. Eram mult mai în vârstă decât el... la un moment dat, am fost tutorele lui, deopotrivă tată şi frate. Nu e nicio bucurie să afli de moartea cuiva pe care l-am văzut crescând. Acum, dacă nu mai aveți întrebări...

Tonul lui avea mai mult decât o urmă de severitate. Treadles insistă.

— Se întâmplă să mai am una. Iertați-mă dacă întrebarea este la limita vulgarității, domnule, dar dacă înțeleg corect, în familiile precum a dumneavoastră, fiul cel mare moşteneşte cea mai mare parte a averii familiei. Totuşi, impresia cu care am rămas pare să fie că domnul Sackville a fost cel care a avut o avere mai mare.

— Impresia dumneavoastră este corectă. Harrington este fratele meu vitreg. Mama sa a adus o mare avere în căsnicia ei. Dar în timp ce zeci de mii de lire sterline din zestrea ei au fost folosite pentru a susține moşia, la moartea ei a lăsat aproape tot ce i-a mai rămas din averea ei lui Harrington, singurul ei copil. Aşa că da, el era mai bogat şi averea lui nu a fost niciodată măcelărită de neamuri inutile.

Recitarea faptelor fu mai lină decât mărturisirea sa că nu găsea nicio plăcere în moartea fratelui său. Dar cum ar fi putut Treadles să interpreteze această observație? Oare lordul Sheridan nu era un mincinos desăvârşit – sau, mai degrabă, îl îndurera faptul că pierduse pe cineva care îi fusese cândva şi frate, şi fiu?

— Ați şti cumva, domnule, cine ar beneficia cel mai mult de pe urma testamentului domnului Sackville?

— Avocații lui m-au informat că eu voi moşteni averea sa.

— Ştiați asta înainte să moară?

Expresia lordului Sheridan deveni amenințătoare. Îşi dădu seama rapid – poate prea rapid? – de sensul întrebării.

— Bineînțeles că nu. Am terminat aici, domnilor. Am încredere că vă veți vedea de drum.

*

— Nu este îngrijorat de ceea ce ar putea crede poliția despre el, nu-i aşa, domnule inspector? spuse sergentul MacDonald în timp ce ieşeau.

— Este un nobil. Nu poate fi judecat decât în Camera Lorzilor, iar el are privilegiul de a nu fi arestat. Dacă aş fi în locul lui, nici eu nu m-aş împovăra prea mult tu ceea ce ar putea crede o pereche de polițişti umili despre declarațiile mele.

MacDonald îşi scărpină barba roşcată, uşor ondulată.

— Aşadar, cine credeți că minte în legătură cu cât de fericit ar fi să-şi vadă fratele mort, domnia sa sau mortul?

— Greu de spus, fără să ştim ce i-a făcut să se depărteze. Asta dacă nu cumva fata a inventat totul din senin.

Treadles îşi dorea acum să fi făcut el însuşi interogatoriul. Atât de multe se puteau afla din observarea față în față. Nuanțe în ton, schimbările de expresie şi posturile corpului se adăugau la o simfonie bogată de informații, spre deosebire de acea melodie subțire şi stridentă derivată din cuvinte dactilografiate.

Spre surprinderea sergentului MacDonald, în loc să părăsească cu totul incinta, Treadles îi conduse până la intrarea de serviciu şi bătu la uşă. Dar ambuscada lui asupra personalului lordului Sheridan, deşi reuşită într-un sens – reuşi să vorbească atât cu majordomul, cât şi cu valetul – nu dădu în cele din urmă nicio informație utilă.

Decât în categoria celor negative: Excelența Sa nu părăsise Londra în perioada de timp care îi interesa pe inspectorul Treadles. De fapt, el participase la o nuntă şi la un dineu în cele douăzeci şi patru de ore care precedaseră imediat moartea fratelui său, ca să nu mai vorbim de faptul că se culcase şi se trezise în propriul pat.

De data aceasta, când părăsiră casa Sheridan, merseră pe jos – şi cotiră pe strada unde locuia lordul Ingram. Era de un aranjament similar cu cel al lordului Sheridan, un rând de case elegante, toate de acelaşi stil şi construcție, cu excepția acestor case care dădeau spre un mic parc

înconjurat de un gard viu, cu leagăne şi un iaz cu raţe în interiorul acestuia.

Se apropiau de casa lordului Ingram, când un cupeu strălucitor se opri lângă bordură şi din el coborî o femeie frumoasă şi elegant îmbrăcată. În acelaşi moment, lordul Ingram ieşi din casă. Se salutară cu o mişcare rece din cap. Treadles ar fi crezut că femeia era poate o vecină pe care lordul Ingram nu o cunoştea prea bine, până când Excelenţa Sa îi spuse vizitiului:

— Voi avea nevoie de trăsură la şapte în seara asta.

Femeia era Lady Ingram.

Treadles nu se mişca în cercurile lordului Ingram. Şi nici Alice nu o făcuse vreodată, deşi tatăl ei fusese un industriaş bogat. Lui Treadles nu i se păruse ca fiind deosebit de ciudat faptul că Lady Ingram nu-şi însoţea soţul la săpături şi nu asista la prelegerile sale de la Burlington House – pur şi simplu presupusese că lucrurile erau diferite pentru straturile foarte înalte ale societăţii şi că ea trebuie să fi fost ocupată cu propriile îndatoriri.

Totuşi, acel salut între soţi implica o distanţă mult mai mare. Ceea ce vedea Treadles nu era un fel de restricţie a clasei superioare împotriva manifestărilor de afecţiune, ci o lipsă hotărâtă de afecţiune cu totul. Lordul şi Lady Ingram erau doi străini care se întâmplau să locuiască sub acelaşi acoperiş.

Probabil că acest lucru nu era o noutate pentru nimeni care îi cunoştea pe cei doi soţi. Dar Treadles tot se simţea ca şi cum ar fi fost martor la ceva ce nu ar fi trebuit – o perspectivă asupra căsniciei lordului Ingram pe care acesta din urmă alesese să nu i-o împărtăşească. Stânjeneala îl puse şi mai mult în dificultate când îşi dădu seama că el şi MacDonald erau prea aproape pentru a se întoarce, şi că l-ar putea pune pe lordul Ingram în situaţia de a trebui să-i prezinte nişte poliţişti soţiei sale.

Lordul Ingram îl zări.

— Domnule inspector, ce plăcere neaşteptată.

Îşi strânseră mâinile. Treadles, rugându-se ca faţa lui să nu fie la fel de roşie cum îşi imagina că trebuia să fi fost, îl

prezentă pe sergentul MacDonald domniei sale, care apoi se întoarse către soția sa.

— Lady Ingram, permiteți-mi să vă prezint doi dintre cei mai buni polițiști din Departamentul de Investigații Criminale, inspectorul Treadles şi sergentul MacDonald.

— O plăcere, desigur, spuse Lady Ingram cu un zâmbet fix. Vă las, domnilor, să discutați afaceri importante. O zi bună, domnule inspector! O zi bună, sergent!

Treadles şi MacDonald făcură o plecăciune. Lordul Ingram salută şi el. Când Lady Ingram dispăru în casă, lordul Ingram întrebă:

— Sunteți la datorie, domnilor?

— Suntem, dar am terminat interviul nostru – deocamdată.

— Excelent. Dacă aveți o clipă, aş vrea să le fac cunoştință copiilor mei cu voi. Sunt în parc.

Copiii, o fetiță eterică de aproximativ cinci ani şi un băiat cu aspect robust, poate cu un an mai mic, erau ocupați să construiască ceea ce părea a fi un cort în miniatură din crenguțe, sub supravegherea unei dădace. La vederea tatălui, se repeziră spre el şi îi povestiră cu entuziasm despre castelul lor.

Lordul Ingram făcu onorurile. Cei doi polițiști şi cei doi copii Ashburton îşi strânseră mâinile, cu căldură de ambele părți, căci copiii erau prietenoşi, curioşi şi plini de bună dispoziție.

Lordul Ingram le promise copiilor săi că se va întoarce să-i ajute cu castelul, iar apoi îi conduse pe polițiști afară din parc.

— Ați făcut vreun progres în anchetă, domnule inspector?

Treadles clătină din cap.

— Mă tem că nu. Câteva cercetări interesante ici şi colo, dar nimic care să se traducă în dovezi solide care să convingă vreun juriu din țară.

Lordul Ingram păru dezamăgit, dar nu surprins.

— Acesta nu are să fie un caz uşor. Nu vă pot mulțumi îndeajuns, domnule inspector, pentru că v-ați ocupat de el.

— Pentru Sherlock Holmes, măcar atât puteam să fac, spuse Treadles, simțindu-se încălzit şi întărit de cuvintele lui Ingram.

— Dacă vă pot ajuta cu ceva, vă rog să nu ezitați să mă anunțați.

— Puteți, de fapt. Dacă Treadles nu s-ar fi întâlnit cu lordul Ingram, ar fi trimis un bilet foarte curând. V-aş fi foarte recunoscător dacă o anchetă discretă ar putea fi făcută pentru a afla cauza înstrăinării lordului Sheridan de domnul Sackville. Familiile doamnelor decedate au refuzat categoric să fie de vreun ajutor. Deci, domnul Sackville este singura noastră portiță.

Lordul Ingram se gândi o clipă.

— Există cineva pe care aş putea să-l abordez în acest scop.

— Mulțumesc, domnule. Treadles avea toată încrederea că lordul Ingram se va ocupa de această problemă cu promptitudine. Apropo, aveți vreo veste de la Holmes?

Treadles ceruse să vadă scrisoarea către medicul legist când se aflase în Devon. În timp ce scrisoarea în sine nu era datată, ştampila poştală era la două zile după nenorocirea lui Holmes. Cel mai probabil, cineva apropiat de el descoperise scrisoarea după aceea şi o trimisese la destinatar. Dar Treadles încă mai avea speranța că Holmes şi-ar fi putut reveni.

— Nu, nu am primit nicio veste de la Holmes, spuse lordul Ingram. Apoi, pentru prima dată de când se cunoşteau, îl întrebă pe Treadles. Dumneata ştii ceva, domnule inspector? Ai primit vreo veste de la Holmes?

Treadles clătină din cap. După ce se ocupase de anchetă, îi trimisese, într-adevăr, un bilet lui Holmes – la Oficiul Poştal General, aşa cum lordul Ingram menționase odată că făcuse. Scrisoarea putea la fel de bine să fi fost aruncată în Tamisa, din cauza răspunsului pe care îl primise.

— Dar am de gând să continui şi să fac cât îmi stă în putință.

În puținul timp rămas.

— Îți sunt foarte recunoscător. Lordul Ingram îi strânse mâna lui Treadles. Iar Holmes ar fi şi el, dacă ar şti.

Capitolul 10

Charlotte ştia de implicarea inspectorului Treadles – primise scrisoarea lui, dar uneori recunoştința nu era suficientă pentru a ridica o femeie din pat.

Nu-şi împachetase o umbrelă când plecase de acasă. Bineînțeles că nu. O umbrelă de soare era un accesoriu pentru o doamnă. O umbrelă, nu neapărat. Când avusese ceva bani de rezervă, nu fuseseră precipitații. Iar acum, când ploile nu mai conteneau, nu-şi mai permitea niciun echipament de ploaie.

Sau cel puțin aşa îşi spunea, ca o scuză pentru a nu ieşi să fie întâmpinată de alte dezamăgiri.

Fusese privată de toate opțiunile bune. Dacă ar fi dat târcoale oraşului cu energie şi hotărâre, tot s-ar fi întors cu durere de picioare şi cu mâinile goale. Şcolile erau închise pentru ea. Profesiile îi erau interzise. Aproape tot ceea ce putea reprezenta posibilitatea unei cariere satisfăcătoare îi era interzis.

Ar fi putut să se angajeze ca menajeră, dar vârsta ei era un factor negativ: femeile care îşi petrecuseră viața muncind, începuseră pe la 11 sau 12 ani. Cineva atât de în vârstă ca ea ar fi trebuit să fi ajuns deja să lucreze până la poziția de menajeră sau ajutor de menajeră. Nu o deranja să frece oale şi tigăi alături de adolescenți, dar asta nu însemna că persoana care făcea angajarea, menajera sau bucătarul, ar fi vrut să o aibă în preajmă.

Ceea ce însemna că trebuia să mintă şi să pretindă că are experiență şi referințe. Citise *Cartea doamnei Beeton despre gospodărie* de la un capăt la altul. Ştia că terebentina poate îndepărta petele de pe haine şi că oțetul de vin era bun pentru curățarea oalelor.

Dar serviciul casnic avea propriile sale dezavantaje. În gospodăriile mici putea fi hărțuită de angajatorul ei sau de alți servitori, în gospodării mai mari, conduse cu precizie

militară, ea era mai ferită de atenție nedorită – s-ar putea să nu-şi vadă angajatorul decât o dată pe an, la balul servitorilor. Dar se confrunta cu un risc mai mare ca cineva să o recunoască, ceea ce ar fi dus la expulzarea ei – sau la şantaj.

Oare era de mirare că îşi petrecuse cea mai mare parte a zilei privind fix în tavan? De ce să-şi prăpădească energia – şi să-şi uzeze tălpile cizmelor – doar pentru a-şi putea petrece următorii ani în genunchi curățând grătarele în timp ce se temea fie de fiul casei, fie de un coleg de serviciu cu ochi ageri care ar fi putut să o cunoască din zilele de dinaintea scandalului?

Era mult mai bine să rămână pe loc. În felul acesta, cel puțin îi va fi mai puțin foame.

Dar, când ploaia se opri, plecă în pelerinajul ei zilnic la Oficiul Poştal General, în speranța că va primi o scrisoare de la Livia sau de la inspectorul Treadles – nu mai avusese veşti de la el după ce se lansase în anchetă.

Temperaturile scăzuseră. Spre deosebire de Livia, lui Charlotte îi plăcea cerul plumburiu şi ploaia care dura toată ziua. Chiar mai mult dacă coincideau cu vânturi violente care zdruncinau țiglele acoperişurilor, în timp ce ultimele frunze maronii tremurau pe crengile goale, legănate.

Dar iarna era o plăcere doar pentru cei care şi-o puteau permite. Era pentru cei care puteau sta în fața unui foc aprins, cu o cană aburindă de cidru fiert în mână, privind furtuna cum se loveşte de geamuri în timp ce ronțăiau o felie de prăjitură cu prune caldă.

Iarna nu ar fi deloc plăcută pentru o femeie care nu mai poseda nici măcar o haină de iarnă. Care avea doar destui bani pentru a rezista încă două săptămâni în oraş, cu condiția să nu se întâmple nimic neplăcut între timp.

La sfârşitul acelor două săptămâni, dacă nu ar fi avut parte de o răsturnare bruscă de situație, ar fi trebuit să-şi înghită mândria şi să meargă la un bărbat.

În afară de tatăl ei, existau doi bărbați la care putea apela. Unul pe care ea nu voia să-l viziteze pentru că nu era sigură dacă o va ajuta sau nu. Celălalt îi dădea de gândit

pentru că el ar fi făcut-o – şi ea ar fi preferat să nu aibă nevoie de ajutorul lui, dacă putea evita asta.

Nu existau alegeri bune. Dar atunci, la ce se aşteptase? Chiar şi înainte de a fugi de acasă, ajunsese la un punct în care fiecare alegere era nefericită şi fiecare decizie era costisitoare.

Va trece o eternitate până vara viitoare.

Ca şi cum ar fi vrut să sublinieze şi mai tare cât de mult decăzuse din grație, plouă din nou, forțând-o să se adăpostească sub copertina unei tipografii, pentru ca ploaia să nu-i strice nici pălăria şi nici tivul rochiei.

Un lung sfert de oră pentru a sta pe loc şi a privi la un viitor ale cărui necunoscute deveneau mult prea clare.

Ploaia se mai domoli şi deveni aproape la fel de măruntă ca ceața. Charlotte porni din nou. Alesese un alt drum spre oficiul poştal zilele astea, pentru că venea dintr-o altă direcție, ocolind locul ocupat de echipa de cerşetori şi hoți formată din mamă şi fiică. Dar ori de câte ori se afla în apropiere, tot se uita în jur, nu atât de mult de teama că va fi jefuită din nou, cât de teama stânjenelii în cazul în care ar fi dat peste ei.

Cerşetorii nu erau nicăieri prin preajmă. Dar bărbatul care aşteptase ploaia peste drum de ea era la şase metri în spatele ei.

O urmărea?

Nu se temea pentru siguranța persoanei sale în plină zi. Dar acum o bombardau posibilități nesuferite. După un minut, ea se uită din nou. Dar el nu mai era acolo.

Să fi fost o născocire a imaginației ei? Să fi fost omul pur şi simplu în drum spre propria sa destinație?

Coti pe St. Martin's Le Grand Street şi se opri sub porticul lateral al fațadei oficiului poştal. Dacă bărbatul o urmărea, o va ajunge din urmă la un moment dat şi ea îl va vedea.

Nu văzu pe nimeni care să semene cu bărbatul, ci pe acea femeie exagerat de frumos îmbrăcată din zilele trecute care trecu pe lângă ea, cu un teanc de scrisori în mână. Cu fiecare pas, ea parcurgea scrisoarea de sus în jos, fruntea

frumoasă încreţindu-i-se puţin.

Un grup de bărbaţi apăru după colţ, blocând vederea lui Charlotte asupra femeii. Îi analiză pe bărbaţi: niciunul dintre ei nu se dovedi a fi cel pe care îl suspecta că o urmărea.

Când trecură toţi, văzu o scrisoare care zăcea la marginea porticului. Când nimeni nu se grăbi să o revendice, o ridică.

Scrisoarea, scrisă cu o grafie mai puţin elegantă, era adresată unei anume doamne Jebediah. Doamna Jebediah însăşi se afla deja la o anumită distanţă. Charlotte strigă după ea; aceasta nu se întoarse, ci intră într-o ceainărie.

Uneori, Charlotte se întreba ce făcuseră femeile, înainte să apară ceainăriile şi să ofere locuri unde o femeie neînsoţită putea să ia masa în public în mod respectabil. Nu putea fi decât recunoscătoare că măcar asta nu era una dintre problemele ei.

Ceainăria era destul de aglomerată, clienţii fiind în mare parte dintre cei care terminaseră munca la oficiul poştal şi la alte unităţi din apropiere şi care mâncau ceva înainte de a pleca spre casă. Pe acest fundal de bărbaţi şi femei îmbrăcaţi sumbru, doamna Jebediah era la fel de uşor de observat ca un tucan printre porumbei.

O chelneriţă îmbrăcată într-o rochie neagră şi cu un şorţ alb şi lung trecu grăbită, ducând o tavă de ceai spre o masă plină de funcţionari. Aroma de ouă scrob prăjite în unt bun din belşug o asaltă pe Charlotte.

Nu se putea plânge de actuala ei pensiune. Încă se agăţa de respectabilitate – cu dinţii şi unghiile – şi păstra o aparenţă de igienă. Pentru preţul pe care îl plătea, era un miracol faptul că în înţelegere fusese inclusă şi vreo masă. Ea se ducea la fiecare cină plină de recunoştinţă, pleca încă în mare parte flămândă şi îşi umplea hurta în restul timpului cu pâine veche de două zile cumpărată la preţ redus de la brutăria din josul străzii.

Aşa că nu murea de foame – încă. Dar nici nu era foarte departe de a se târî peste cioburi de sticlă pentru a ajunge la farfuria cu ouă şi de a cădea cu faţa în ea.

Se mai holbă la tava de ceai încă o clipă înainte de a-şi relua drumul spre ţinta ei, care se uită surprinsă în timp ce se apropia.

— Doamna Jebediah?

— D-da?

— Îmi pare rău că vă deranjez, doamnă. Dar cred că v-a căzut aceasta în faţa oficiului poştal.

Doamna Jebediah se ridică.

— Vai, da. Mulţumesc, domnişoară...

Charlotte ezită – fusese educată să se ferească de prezentările făcute fără o a treia persoană de încredere, cunoscută de ambele părţi.

— Holmes.

— Încântată să vă cunosc, domnişoară Holmes. Doamna Jebediah zâmbi şi făcu un gest către un scaun. Vă rog, nu vreţi să luaţi loc?

Charlotte făcu ochii mari.

— Vă mulţumesc, dar nu. Nu aş vrea să vă deranjez.

— Oh, aiureli, domnişoară Holmes, spuse doamna Jebediah cu o exasperare blândă. Vezi limpede ca lumina zilei că sunt o doamnă în vârstă care speră la un pic de companie. Acum, dacă ai probleme urgente sau prieteni mai interesanţi care îţi aşteaptă compania – sau dacă fugi în mod obişnuit de femei trecute de prima tinereţe care încă se îmbracă ca nişte păuni, spune-mi şi ne vom lua la revedere. Dar dacă te temi doar că deranjezi, atunci lasă deoparte regulile inutile de etichetă şi ia loc.

Cel mai nebunesc gând răsună în capul lui Charlotte. Se simţea ca şi cum o întâlnise pe mama ei. Mama ei adevărată.

Totuşi, ezită.

O chelneriţă veni şi aşeză pe masa doamnei Jebediah o farfurie cu ouă scrob exact ca aceea care o sedusese pe Charlotte cu un minut mai devreme. Şi o plăcintă cu şuncă. Şi o tocană de pui la ceaun. Şi, în sfârşit, luxul luxurilor, căpşune roşii, coapte, însoţite de o carafă de frişcă proaspătă şi bogată.

Fundul lui Charlotte găsi scaunul de unul singur.

— În acest caz, vă voi deranja cu îndrăzneală.

— Excelent! Ceai şi un tacâm pentru domnişoara, spuse doamna Jebediah chelneriței.

— Imediat, doamnă.

— După cum poți vedea, domnişoară Holmes, am comandat prea mult. Când îmi este foame, vreau câte una din toate, fără să-mi amintesc vreodată, voi fi sătulă după două îmbucături. Dar apoi vine mâncarea şi sunt plină de regrete – cât urăsc să las ceva să se irosească. Te-ar deranja să mă scuteşti de aceste mustrări de conştiință?

Charlotte privi încă o dată bunătățile din fața ei.

— Sunt gata să-mi fac datoria față de regină şi țară, doamnă. Față de conştiința dumneavoastră, doamnă!

Doamna Jebediah zâmbi.

— Îți voi fi îndatorată, domnişoară Holmes.

Chelneriță se întoarse cu farfurii şi tacâmuri pentru Charlotte, şi o ceaşcă goală. Doamna Jebediah turnă pentru ea.

— Lapte? Zahăr?

— Da, ambele. Charlotte nu crezuse niciodată că va saliva după o ceaşcă de ceai – şi încă cum. Mi-aş dori să am problema dumneavoastră de a mă simți sătulă des şi repede. Pentru mine, este opusul. Nu-mi amintesc când am mâncat ultima dată până n-am mai putut.

Doamna Jebediah încremeni.

— O, Doamne!

Charlotte realiză că vorbele ei puteau fi interpretate greşit.

— Vă rog să nu credeți că circumstanțele mele stau între mine şi un stomac plin. Cel puțin nu până de curând. Totul a fost din vanitate, desigur. Pot să susțin undeva între 1,5 şi 1,6 kg în plus. Dar, în momentul în care am mai mult de atât, aspectul meu are de suferit în mod catastrofal.

Doamna Jebediah râse surprinsă.

— Dar, cu siguranță că exagerezi, draga mea.

— Vă asigur că nu o fac. Prin intermediul unor încercări ştiințifice, am determinat greutatea exactă, la uncie, la care forma feței mele se schimbă în detrimentul meu.

Doamna Jebediah râse din nou.

— Doamne, domnişoară Holmes, ce amuzant este să vorbesc cu dumneata! Sunt convinsă că în acest moment eşti cu cel puţin o jumătate de kilogram mai slabă decât acel temut punct de pe cântar. Aşa că, ne ocupăm de ospăţul nostru?

Gazda ei, constată Charlotte cu uşurare, nu ciugulea ca o vrăbiuţă, ci mânca constant, dar cu calm – altfel Charlotte s-ar fi simţit ostentativă, înghiţind tot ce i se punea în faţă.

Puiul la ceaun, întins pe pâine prăjită cu unt bogat, trebuia să fie cel mai delicios lucru pe care îl mâncase vreodată în viaţa ei. Asta până când ajunse la căpşune şi frişcă, care se întâmpla să fie cel mai delicios lucru care existase vreodată în istoria universului. Mai rămăseseră trei căpşune când doamna Jebediah întrebă:

— Spune-mi, domnişoară Holmes, ce faci cu mintea dumitale riguroasă şi exigentă? Cu siguranţă nu ţi-ai dedicat timpul liber experimentând cu kilogramele şi cu consumul de mâncare.

— Nu pe toate, dar o bună parte. În momentul de faţă însă, încerc să găsesc un post de dactilografă.

— Dar asta ar fi o risipă! De ce nu cauţi o slujbă care să solicite mai mult de abilităţile dumitale? Nu mi-ar plăcea să te văd cu burta plină, dar cu mintea nefolosită la capacitate maximă.

— Cele mai multe posturi pentru femeile care îşi folosesc mai degrabă mintea decât munca fizică necesită educaţie şi pregătire, ceea ce mă elimină din start, deoarece nu am nici una, nici alta. Iar cât priveşte restul, ei bine, având în vedere ce alte poziţii există, m-aş considera norocoasă dacă aş putea deveni dactilografă.

— Nu trebuie să fii atât de defetistă, domnişoară Holmes.

— Dar sunt optimistă în a spera la un post de dactilografă. Sunt atât de puţine posturi bune şi atât de multe femei tinere care trebuie să se întreţină singure.

— Ah, problema femeii. Dar spune-mi, domnişoară

Holmes, la ce crezi că eşti cea mai potrivită?

Charlotte a clipit uimită – nimeni nu o mai întrebase vreodată asta.

— Pot să vă spun un secret, doamnă?

— Da, ador secretele.

— Întotdeauna le-am spus surorii mele şi părinţilor mei că îmi doresc să fiu directoarea unei şcoli de fete. Dar asta doar pentru că sunt lacomă şi o directoare câştigă cinci sute, poate chiar şapte sute de lire sterline pe an. Adevărul este că nu am nicio idee despre ce aş putea face cu talentul meu special.

Doamna Jebediah se aplecă în faţă.

— Şi care este talentul dumitale special?

— Nu sunt sigură cum să-l descriu. Sau că este într-adevăr un talent sau mai degrabă o pacoste. De fapt, am învăţat devreme în viaţă să nu-l practic în public. Sau în privat, de altfel – oamenii pe care îi cunosc bine sunt la fel de uşor deconcertaţi de el.

— Ce să practici, domnişoară Holmes?

— Investigaţia, presupun. Charlotte respiră adânc. Pot spune mai multe despre dumneavoastră, de exemplu, decât aţi vrea să ştiu.

Doamna Jebediah păru curioasă.

— Credeam că, îmbrăcându-mă aşa cum mă îmbrac, deja le spun celor pe care îi întâlnesc tot ce şi-ar putea dori să ştie despre mine.

— Nu cred că v-aţi gândit că, îmbrăcându-vă aşa cum vă îmbrăcaţi, aţi vrea să transmiteţi cât de mult încă deplângeţi moartea soţului dumneavoastră.

Doamna Jebediah deveni complet nemişcată, cu privirea fixată pe Charlotte.

— Vă cer scuze, n-ar fi trebuit să...

— Nu, nu, te rog, nu. Am fost nepregătită, asta e tot. Mi-ar plăcea să aud cum ai ajuns la această observaţie, domnişoară Holmes.

Nu fusese o rugăminte, ci o poruncă. Charlotte se conformă.

— Creponul negru de pe pălăria şi săculeţul

dumneavoastră – le-am văzut zilele trecute. Aveți o altă pălărie şi un alt săculeț în această după-amiază, dar fiecare dintre ele încorporează câte un centimetru pătrat din aceeaşi țesătură. Regina îşi poartă văduvia la vedere. Dumneavoastră purtați bucățile de doliu doar pentru sine.

Doamna Jebediah clătină încet din cap. O dată. De două ori.

— Şi ce altceva? Ce altceva mai ştii despre mine?

— Ați fost pe scenă. Şi ați avut succes.

— Şi de unde ştii asta? Un artist de scenă nu poartă echivalentul unui doliu negru care să îl dea de gol.

— Ținuta dumneavoastră. Presupun că aş putea să o interpretez ca fiind cea a unui parvenit, dar nu este atât de ostentativă, cât este intenționat teatrală, ceea ce mă face să concluzionez că aparțineți lumii interlope. Mama ar vrea să cred că toate femeile din lumea interlopă sunt prostituate care vor muri singure şi fără bani. Dar am înțeles că lumea interlopă este mai largă decât atât şi include şi alte persoane care duc o viață neconvențională fără a recurge neapărat la mijloace nedemne pentru a se întreține. La început, totuşi, am fost înclinată să cred că ați fost curtezană la un moment dat, din cauza urmei de fard pe care o văd pe buze şi pe obraji. Există, de asemenea, o substanță care reflectă foarte bine lumina şi care îi dă pielii un aspect neted. Pudră de orez, poate?

— Tapioca.

— Înțeleg. Charlotte înregistră mintal. Nu înțelegea linia arbitrară care declara că numai femeile uşoare recurgeau la fard, în timp ce doamnele trebuiau să-şi ciupească obrajii pentru a obține un aspect mai roz. Da, având în vedere asta, am presupus mai întâi că sunteți curtezană – sau o fostă curtezană. Dar rochia dumneavoastră m-a făcut să mă răzgândesc. Transmiteți în mod clar statutul de demimondenă, dar modul în care o faceți este curios: nu le semnalați bărbaților, ci femeilor. Dacă ținuta dumneavoastră ar fi intenționat să capteze atenția domnilor, un tiv mai înalt şi cizme îndrăznețe, decupate, ar fi fost mult mai eficiente. Cei mai mulți dintre ei nu înțeleg că rochia dumneavoastră,

oricât de frumoasă ar fi, este exagerată. Este lăsată pentru atenția doamnelor, care au fost educate în astfel de lucruri din momentul în care pot să meargă, să înțeleagă că le faceți favoarea de a le da de înțeles că nu ar dori să se asocieze cu dumneata, nu fără să provoace o puternică dezaprobare în propriile lor cercuri. Dacă nu ați fost curtezană, atunci cel mai probabil ați fost actriță. Vocea şi mişcările dumneavoastră – ele vorbesc despre antrenament şi control. Dar, la fel de important, postura vorbeşte despre mândria realizărilor. Ceea ce vorbeşte despre succes. Totuşi, nu atât de mult succes – sau succes de durată suficientă, încât să vă recunosc după ce v-am văzut fotografiile în altă parte.

Cu o privire gânditoare pe față, doamna Jebediah ridică capacul ceainicului, aruncă o privire la conținutul dinăuntru, apoi puse la loc capacul.

— Ce altceva mai ştii despre mine?

— Că soțul dumneavoastră era tânăr când a murit.

Femeia mai în vârstă aproape că se ridică de pe scaun.

— Cum este posibil să poți deduce asta?

Clienții de la mesele din apropiere se întoarseră spre ele. Doamna Jebediah se aşează şi luă o înghițitură din ceai. Aşteptară până când curiozitatea vecinilor se risipi.

— Ei bine, domnişoară Holmes?

Charlotte îşi întoarse ceaşca de ceai cu câteva grade pe farfuria ei.

— Domnii aflați în floarea vârstei, împiedicați de opinia publică şi adesea constrânşi de faptul că sunt deja căsătoriți, îşi iau amante de pe scenă. De obicei, sunt tineri şi bătrâni care nu dau doi bani, care au îndrăzneala de a-şi promite mâna unei femei care a distrat publicul. Iar când un bătrân moare, oricât de iubit ar fi, este mai uşor de acceptat: moartea a fost în culise de ceva vreme. Dar atunci când un tânăr moare pe neaşteptate, soția sa devotată, care a avut toate aşteptările de a mai avea mulți ani fericiți împreună, se trezeşte brusc profund singură – şi coboară într-o durere puternică care durează ani şi ani.

Doamna Jebediah înghiți în sec.

— Vă cer scuze, spuse Charlotte în linişte. Mi s-a atras

atenția că, odată ce încep, nu ştiu unde să mă opresc.

Doamna Jebediah răsuflă din greu.

— Înțeleg de ce te abții să exersezi cu regularitate acest talent absolut remarcabil. Dar, te rog, continuă.

— Sunteți sigură, doamnă?

— Da, sunt.

— Ei bine, cu o singură excepție, nu pot să vă mai spun prea multe, în afară de detalii minore, cum ar fi că ați petrecut ceva timp în India.

— Nu aş numi asta un detaliu minor. Dar care este această excepție pe care ai menționat-o?

— Numele dumneavoastră nu este doamna Jebediah. Sau, cel puțin, nu este singurul dumneavoastră nume.

Doamna Jebediah chicoti.

— Ce m-a dat de gol?

— Scrisoarea pe care ați scăpat-o. Trebuia să fie solicitată nu la oficiul poştal general, ci la cel din Charing Cross. Înțeleg foarte bine de ce un locuitor al Londrei ar putea dori să i se livreze corespondența la oficiul poştal, mai degrabă decât la locuința sa privată. Dar să mergi după scrisori la două oficii poştale diferite? Nu pot decât să presupun că aveți un fel de plan, doamnă Jebediah. Nu una criminală, neapărat, totuşi, o maşinațiune.

— În acest moment, domnişoară Holmes, sunt doar şocată de faptul că nu mi-ai spus detaliile exacte ale planului meu.

— Cred că implică anunțuri în ziare care să dea indicații celor interesați să vă scrie. În afară de asta, nu prea multe.

— Doamne fereşte, bolborosi doamna Jebediah. Ştiind tot ce ştii despre mine înainte de a fi schimbat măcar un cuvânt, momeala ouălor trebuie să fi fost într-adevăr puternică.

— Cred că căpşunele şi hrişca au fost cele care m-au convins.

Charlotte se uită la cele trei căpşune rămase înainte de a se întoarce spre doamna Jebediah.

— Vă rog să nu credeți că îmi datorați explicații,

doamnă Jebediah. Marea dumneavoastră bunătate a fost suficientă.

Doamna Jebediah nu răspunse pentru o vreme. Charlotte începu să se întrebe dacă nu ar trebui să plece, când doamna Jebediah dădu după ureche o şuviţă de păr inexistentă şi spuse:

— Dar vei asculta o explicaţie?

— Bineînţeles.

— După cum ai dedus cu atâta pricepere, sunt o femeie văduvă înainte de vreme. Şi a fost cu atât mai amară situaţia, cu cât soţul meu nu numai că era tânăr, ci şi cu unsprezece ani mai tânăr decât mine – unul dintre motivele pentru care am rezistat rugăminţilor lui de căsătorie, de aproape şi de departe, atât de mult timp cât am putut. Eram mai tânără atunci, dar mă temeam de ziua în care el ar fi fost încă în floarea vârstei, iar eu aş fi fost deja bătrână. Chiar şi atunci când, în cele din urmă, am decis să arunc prudenţa în vânt, am făcut-o în timp ce făceam glume despre faptul că aş fi fost confundată cu mama lui în acele zile – sau, în cel mai bun caz, cu mătuşa lui dragă şi bătrână. Nu m-am gândit niciodată... Nu am crezut că Dumnezeu îl va lua prima dată pe el. Că, în loc să mă tem de apariţia fiecărui nou rid, a fiecărui nou fir de păr alb, aş putea doar să-mi doresc să fie aici pentru a fi martor la îmbătrânirea mea inevitabilă.

Charlotte se trezi cu un nod în gât. Mai mâncă o căpşună.

— În cei şase ani de când a murit, m-am ţinut ocupată să am grijă de nepoata mea, care a locuit cu mine toată viaţa ei. Dar anul trecut ea s-a mutat la Paris pentru a studia medicina. Şi, deşi nu aş putea fi mai mândră de ea, sunt singură într-o casă mare şi nu ştiu ce să fac. Nu că nu ar fi lucruri de făcut, dar nu doresc să le fac pe toate de una singură. Şi, bineînţeles, nu am niciun plan de a-mi rechema nepoata – a venit momentul să-şi întindă aripile. Aşa că m-am gândit să-mi găsesc o însoţitoare. Am scris la câteva registre şi mi s-au trimis câteva candidate pentru interviu. Dar în momentul în care mi-au văzut fotografiile din perioada în care eram pe scenă, sărind în ciorapi şi pantaloni scurţi,

nu şi-au putut înghiți ceaiul ca să plece destul de repede. Nu trebuie să le fie alterată respectabilitatea prin asociere. Şi apoi se întorceau în fugă la asociație, plângându-se de discreditarea mea.

Vorbea cu uşurință, dar Charlotte nu-şi putea imagina că era simplu pentru ea să înghită respingerile.

— După aceea, nu am avut de ales decât să dau anunțuri în ziare.

— Dar cum puteți fi sigură că vor fi candidate potrivite?

Lady Holmes îi bănuia întotdeauna pe servitori că erau leneşi şi hoți. Livia, cea mai mare pesimistă care existase vreodată, presupunea pur şi simplu că personalul, la fel ca restul lumii, o disprețuia imediat şi că ar fi profitat în mod inevitabil de ea. Charlotte nu le împărtăşea aceste păreri, dar să cauți o însoțitoare pentru o doamnă prin ziare probabil nu era cea mai bună cale de a găsi candidați calificați. Şi dacă ar fi fost ea însăşi o candidată calificată, s-ar fi ferit de un astfel de anunț, întrebându-se de ce un potențial angajator nu căuta recomandare de la prieteni sau nu apela la serviciile unui registru, întrebându-se dacă nu cumva era vorba, în schimb, de opera unui escroc.

— Ei bine, am dat un alt anunț, acesta pentru găsirea unei fiice pierdute de mult timp şi m-am asigurat că cele două anunțuri sunt plasate aproape unul de altul – în aceeaşi zonă a paginii, dar în coloane diferite, explică doamna Jebediah, care nu era chiar doamna Jebediah. Şi, bineînțeles, cele două anunțuri îi îndrumau pe potențialii solicitanți să scrie către două femei diferite la două oficii poştale diferite.

Charlotte bătu din palme.

— Aha! La fosta mea pensiune, una dintre femei a citit cu voce tare anunțul despre fiica ta pierdută. Înțeleg şiretlicul: Dacă o candidată răspunde la ambele anunțuri, atunci e clar că nu e de încredere.

— Exact.

— Şi v-a ajutat această metodă să eliminați unele candidate?

— Pe toate, cu excepția uneia. Adică, o femeie care nu a

scris despre poziția de însoțitoare, dar care părea a fi foarte sinceră căutând-o pe mama ei, ceea ce mă face să mă simt îngrozitor pentru că este posibil să fi dat speranțe acolo unde nu existau, spuse doamna Jebediah zâmbind slab. Aveți dreptate, domnişoară Holmes. Am un plan, numai că nu unul de succes. Cel puțin nu pentru mine.

O trăsură frumoasă opri în fața ceainăriei.

— Oh, e a mea, spuse ea, ceea ce îmi aminteşte că am o altă întâlnire la care trebuie să mă prezint. Se ridică. O privire alarmată trebuie să fi trecut pe fața lui Charlotte, căci adăugă: Şi nota de plată a fost deja achitată. Nici nu aş visa să te împovărez cu ea, draga mea.

Fața lui Charlotte se înroşi. Ea nu credea că doamna Jebediah era genul care să se complacă în astfel de escrocherii, dar, pe de altă parte, citise şi ea complet greşit echipa de cerşetori mamă şi fiică.

— Nici nu mi-a trecut prin minte. Vă mulțumesc foarte mult pentru ceai, doamnă!

— Sunt sigură că ne vom mai întâlni la oficiul poştal, domnişoară Holmes.

Doamna Jebediah plecă şi intră în trăsură, privirea tuturor celor din ceainărie şi a jumătate din pietonii de pe stradă fiind fixată asupra ei. Charlotte era sătulă – ce sentiment minunat –, dar rămase la masă şi, fără nicio grabă, termină şi ultimul pahar de ceai, curăță ultimele îmbucături de ouă scrob, ultimele firimituri din plăcinta cu şuncă şi ultimele două căpşune divine. Din păcate, puiul la ceaun dispăruse deja, iar interiorul vasului era la fel de gol ca şi agenda de întâlniri a lui Charlotte.

Abia când se ridică în cele din urmă văzu săculețul doamnei Jebediah, uitat pe un scaun.

Capitolul 11

Femeia care nu se numea doamna Jebediah stătea în fața fotografiei de nuntă, privind la mirele radiant care va

rămâne veşnic tânăr. Mâna fi tremura uşor în timp ce ridica un pahar de coniac la buze.

Mears, credinciosul ei majordom, intră în cameră.

— Doamnă, o tânără doreşte să vă vadă. A spus...

— Poți s-o conduci înăuntru.

Ar putea foarte bine să regrete înainte de sfârşitul nopții, dar doamna ne-Jebediah luase o decizie.

O decizie importantă.

Lăsă deoparte paharul de coniac şi se aşeză pe scaunul ei preferat. Se auzeau paşi pe scări. Tânăra femeie care intră în urma lui Mears, însă, nu era domnişoara Holmes, ci o persoană pe care nu o mai văzuse până atunci.

— Domnişoara Hartford, anunță Mears, şi se retrase.

Domnişoara Hartford era cam de aceeaşi vârstă cu domnişoara Holmes, însă asemănarea se termina aici. Era slabă, cocoşată şi îmbrăcată cu remarcabilă docilitate pentru o persoană atât de tânără: rochie nepotrivită, bonetă căzută şi ochelari care insistau să îi alunece pe nas.

— Doamna Jebediah? întrebă ea cu o anumită timiditate.

Doamna ne-Jebediah clipi. Ea era doar doamna Jebediah în anunț pentru fiica fictivă pierdută de mult timp şi nu dăduse niciodată adresa ei privată în acel context, nici măcar la ziar.

— Doamnă Jebediah, numele meu este Ellie Hartford. Îmi pare nespus de rău să vă vizitez atât de târziu, dar lucrez ca ajutor de bucătar la Dog and Duck în Bywater şi nu m-au lăsat să ies mai devreme.

— Oh.

— Acum câteva zile, barmanița mi-a arătat ziarul. „Nu ai spus mereu că ai fost abandonată la uşa Westminster Abbey, dragă? Ei bine, iată o doamnă care îşi caută copilul care a fost...”

— Poți să te opreşti aici, domnişoară Hartford, se auzi o altă voce.

Domnişoara Holmes.

Domnişoara Hartford aruncă o privire la domnişoara Holmes. Şi apoi se holbă, ca şi cum parcă nu putea să creadă

că o poruncă atât de severă putea veni din partea cuiva care arăta ca şi cum ar fi coborât proaspăt de pe o felicitare de Sfântul Valentin, toată ochi mari şi bucle blonde.

— Cu ce drept îmi spui să mă opresc? Nu mai sunt alți copii la Westminster Abbey. Nu...

— Pentru o femeie care lucrează ca ajutor de bucătar într-un bar, tu ai sosit cu siguranță într-o trăsură foarte frumoasă, care te aşteaptă după colț, cu un domn bine îmbrăcat care stă înăuntru.

Domnişoara Hartford a făcut un pas spre domnişoara Holmes.

— Minți. Ai face orice ca să o revendici pe doamna Jebediah ca fiind mama ta, nu-i aşa?

— Cu siguranță că nu aş face-o. Se întâmplă să ştiu exact unde se află mama mea şi ar fi foarte supărată pe mine – nu că nu ar fi deja... dacă aş îndrăzni să-mi găsesc o nouă mamă.

— Atunci ce cauți aici?

— Am venit să-i înapoiez săculețul doamnei Jebediah, pe care l-a lăsat în urmă când am luat ceaiul împreună.

— Oh, spuse domnişoara Hartford, fără să mai găsească alte cuvinte.

— Cred că intenționați să plecați, domnişoară Hartford, spuse domnişoara Holmes, cu o voce rece.

Domnişoara Hartford îşi ridică bărbia.

— Cu siguranță nu mai stau să primesc alte insulte.

Ieşi în trombă. Doamna ne-Jebediah privi fix în direcția plecării ei, încă nesigură de ceea ce avusese loc.

— Vă cer scuze că v-am alungat interlocutorul, doamnă Watson, spuse domnişoara Holmes cu blândețe. Sunteți doamna Watson, nu-i aşa? Doamna John Watson?

Doamna Watson realiză că se afla în picioare – şi se aşează din nou, lent.

— Cum ai aflat, domnişoară Holmes?

— Îmi place moda. Am recunoscut că pălăriile dumneavoastră sunt de la Madame Claudette's de pe Regent Street. Sunt şanse ca nu prea mulți clienți să ceară să li se adauge mici detalii din crepon negru la pălăriile lor. Aşa că

m-am dus la magazin, am bătut la uşă şi le-am spus femeilor dinăuntru că v-am întâlnit în tren, că v-aţi lăsat săculeţul în urmă fără adresă înăuntru şi că singura modalitate de a o returna era să vă identific prin intermediul pălăriei. Au fost foarte bucuroase să mă ajute.

— Mulţumesc că te-ai deranjat.

Doamna Watson părea să tremure, de parcă ea ar fi fost femeia aflată într-o situaţie disperată care fusese ajutată, şi nu invers.

— Eu ar trebui să fiu cea care vă mulţumeşte, pentru că v-aţi deranjat.

— Sunt sigură că nu înţeleg la ce te referi.

Domnişoara Holmes a zâmbit. Avea gropiţe. Bineînţeles că avea. Bunul Dumnezeu făcuse eforturi ridicole pentru a se asigura că una dintre cele mai luminate minţi din lume să fie adăpostite într-un corp care să fie cel mai puţin probabil de a fi suspectat de ea.

— Pot să accept că o femeie cu inimă bună ar vrea să hrănească un străin cu o masă copioasă, spuse domnişoara Holmes. Dar atunci când ea lasă şi săculeţul în urmă, un săculeţ care conţine mult prea mulţi bani pentru o călătorie prin oraş, într-o combinaţie mult prea uşor de folosit de monede şi de bancnote, am început să-mi pun întrebări. Încep să mă întreb dacă este doar norocul meu – sau planul dumneavoastră.

Majordomul se întoarse cu serviciul de ceai.

— Mulţumesc, domnule Mears, spuse doamna Watson.

Mears plecă în tăcere.

Doamna Watson turnă ceai pentru musafira ei, cu degetele strânse în jurul mânerul ceainicului.

— Atât lapte, cât şi zahăr, dacă îmi amintesc bine, domnişoară Holmes.

— Da, vă rog.

Doamna Watson nu-şi mai amintea când văzuse ultima dată faţa cuiva să se lumineze la vederea unei ceşti de ceai. Domnişoara Holmes închise pe jumătate ochii în timp ce luă prima înghiţitură.

— Nişte *macarons,* poate? întrebă doamna Watson,

arătând spre farfuriile cu prăjituri care fuseseră aduse împreună cu ceaiul.

Apăruse în fața a mii de persoane – şi totuşi, acum era emoționată în fața unui public format dintr-o singură persoană.

— Şi, dacă vă plac prăjiturile, vă pot oferi madeira, este foarte bună. Dar, dacă pot să spun aşa, bucătarul meu face cea mai bună prăjitură cu prune pe care am gustat-o vreodată.

— Nu cred că am refuzat vreodată în viața mea o prăjitură cu prune – şi cu siguranță nu voi începe acum, răspunse domnişoara Holmes, servindu-se cu o felie. Oh, aveți dreptate. Este delicioasă. Absolut delicioasă.

Doamna Watson zâmbi cu un oarecare efort.

— Mă bucur că eşti de acord.

Luă un *macaron,* ca să aibă şi ea ceva de făcut în timp ce domnişoara Holmes devora felia de prăjitură. Când domnişoara Holmes termină, suspină. Doamna Watson sperase oarecum că va lua încă o felie – fata cu siguranță avea poftă de mâncare. Dar domnişoara Holmes puse farfuria jos şi îşi încrucişă mâinile frumos în poală.

— Vă mulțumesc. Sunteți foarte, foarte drăguță, spuse ea, privind-o cu atenție pe doamna Watson.

Ochii ei erau limpezi şi remarcabil de lipsiți de viclenie. Doamna Watson, cu sângele pulsându-i în urechi, se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze.

— Ştiți cine sunt, nu-i aşa, doamnă Watson? întrebă domnişoara Holmes. Îmi cunoaşteți povestea.

*

Charlotte privi cum doamna Watson îşi amesteca ceaiul.

Aici, în propria ei casă, era îmbrăcată mai simplu, într-o rochie de catifea roşie pe care Livia aproape că ar fi putut să o aprobe, dacă nu ar fi fost vorba de auriul care împodobea volanele fustei. Interiorul casei era, de asemenea, mobilat în mod conservator, fără imprimeuri sălbatice şi fără

influențe orientale care erau adesea asociate cu decorul boem.

De fapt, dacă nu ar fi fost fotografiile de pe scenă, un interlocutor ar fi putut crede că se află în salonul unei văduve obişnuite şi respectabile. Una amabilă şi frumoasă, dar în rest deloc excepțională.

Fotografiile spuneau o cu totul altă poveste. Charlotte, deloc străină de încălcarea obiceiurilor convenționale în zilele acelea, fu totuşi luată prin surprindere de imaginile cu o tânără doamnă Watson în ciorapi şi pantaloni scurți. Membrele inferioare ale unei femei erau întotdeauna învăluite de straturi de fuste. Chiar şi chiloții, purtați de cele câteva persoane curajoase şi atletice, erau în mod intenționat evazați, pentru a ascunde forma exactă a purtătoarei.

Bineînțeles că existau cărți poştale cu actrițe îmbrăcate sumar. Dar să vadă coapsele şi gambele gazdei sale atât de evident şi deliberat conturate – nu putea decât să-şi imagineze şocul acelor candidate care veniseră în speranța de a deveni însoțitoarea doamnei Watson.

Doamna Watson urmări privirea lui Charlotte.

— Publicul consideră că toate femeile de pe scenă sunt de o moralitate îndoielnică, dacă nu chiar curve de-a dreptul. Dar actrițele shakespeariene serioase se consolează că măcar nu sunt implicate în vulgaritatea teatrului muzical. Iar noi, cele din teatrul muzical, ne felicităm că nu suntem implicate în imbecilitatea pornografică care este burlescul. Nu ştiu cu cine se compară artiştii de burlesc, dar sunt sigură că se simt superiori cuiva.

Charlotte oftă.

— Sora mea se teme să nu devină o fată bătrână săracă. Uneori mă gândesc că mai mult decât să mănânce varză fiartă într-o pensiune dărăpănată, se teme să devină cea mai jalnică persoană pe care o cunoaşte – să nu aibă pe nimeni în fața căruia să se simtă cât de cât superioară.

Doamna Watson îşi lăsă deoparte ceaşca de ceai fără să bea din ea.

— De ce te temi cel mai mult, domnişoară Holmes?

— Eu... Charlotte respiră din greu. Ştia de ce se temea,

dar nu era obişnuită să o exprime cu voce tare. Mă tem să fiu mereu îndatorată altcuiva. Vreau să fiu independentă – şi vreau să câştig această independență. Dar acum nu mai pot să cred că se va întâmpla asta vreodată, nu cu toate greşelile pe care le-am făcut.

— Există cineva anume la care te gândeşti – căruia nu doreşti să-i fii îndatorată?

Charlotte ezită.

— Tatăl meu are un fiu din afara căsătoriei.

Nu era de notorietate. Charlotte aflase doar pentru că vrusese să ştie de ce Lady Amelia îl părăsise, în cele din urmă, pe Sir Henry. S-ar putea să nu fie singurul motiv, dar pentru cineva de talia lui Lady Amelia, să se căsătorească cu un simplu baronet ar fi fost deja un pas în spate. Faptul că avusese un copil în afara căsătoriei, cu greu un păcat de neiertat în circumstanțe normale, ar fi putut înclina balanța împotriva lui.

— Oh, spuse doamna Watson.

— Fratele meu vitreg locuieşte la Londra şi este contabil.

— Şi îl consideri ultima ta soluție?

Charlotte ezită din nou.

— Nu ştiu nimic despre el. Deşi îndrăznesc să spun că nu are niciun motiv să simtă vreo simpatie pentru mine: nu mi s-au pus în cale obstacolele nelegitimității şi totuşi am reuşit să dau totul peste cap.

Trase aer în piept şi privi farfuria de prăjitură cu prune. Oare pofta de mâncare sau lăcomia o făcea să vrea să întindă mâna după încă o felie? Sau era vorba de frică şi numai de frică? Se uită înapoi la doamna Watson.

— Cred că nu ați răspuns la întrebarea mea, doamnă. Ştiți cine sunt.

Doamna Watson luă o bucată de *macaron* şi muşcă delicat.

— Trebuie să fi fost acum trei ani când te-am observat pentru prima dată la operă. Am remarcat că erai, probabil, cea mai drăguță tânără prezentă. În schimb, mi s-a spus că erai de fapt cea mai mare excentrică din acea mulțime de mii

de oameni. După cum îți poți imagina, asta a lăsat o oarecare impresie. Te-am mai văzut de câteva ori de atunci, în parc sau la ieşirea de la modistă cu mama ta. După ce a izbucnit scandalul... Ei bine, separația dintre înalta societate şi *demimonde* a fost întotdeauna neclară şi am aflat repede de nenorocirea dumitale. Şi când am mers la oficiul poştal acum câteva zile şi te-am văzut palidă, am decis că, dacă te voi mai întâlni, voi încerca să te ajut.

— Nu pot să vă spun cât de mult prețuiesc generozitatea dumneavoastră. Dar nu este mărunțiş ceea ce mi-ați lăsat în acel săculeț. Iar eu nu sunt într-o situație atât de disperată încât să pot lua banii fără să mă gândesc mai bine.

Doamna Watson zâmbi.

— Mi-am pus la cale mica mea schemă înainte de a şti ceva despre tine. În momentul în care am ieşit din ceainărie mi-am dat seama că nu va funcționa. Nu lăsasem nicio dată de identificare în săculeț. Dar tu ştiai atât de multe despre mine dintr-o privire – ar fi fost doar o chestiune de timp până când ai fi descoperit adresa mea.

— Nu am vrut să vin – intenția mea era doar să sun la uşă şi să dau săculețul unui membru al personalului. Dar cum m-am apropiat de casă, am văzut-o pe domnişoara Hartford ieşind dintr-o trăsură prea mare pentru presupusa ei poziție în viață. S-a întors şi a spus către cineva din trăsură, „Cum sună?" şi o voce de bărbat i-a răspuns, cu un accent la fel de exagerat, „Ca o adevărată londoneză, dragă". M-a neliniştit. Ea era încă la o anumită distanță în fața mea. Când am cotit şi am văzut că fusese admisă în casa dumneavoastră, m-am întors la trăsură, am bătut la uşă şi am cerut indicații spre Strand, pretinzând că m-am rătăcit.

— Îmi imaginez că tânărul din trăsură trebuie să se fi grăbit să te ajute.

Charlotte zâmbi uşor.

— A fost foarte cavaler şi chiar a scos o hartă a Londrei ca să mă ajute să mă orientez. După ce am vorbit cu el, am devenit şi mai suspicioasă în privința scopului său aici. Aşa că, atunci când am bătut la uşa dumneavoastră să înmânez

săculeţul, am cerut să vă văd. Şi o clipă în afara salonului a fost suficientă pentru a-mi da seama ce voia domnişoara Hartford.

— Mi s-a părut că accentul ei era fals, spuse doamna Watson. Este o imitatoare talentată, dar intrase în rol cu prea mult entuziasm şi a sunat ca şi cum o caricatură din Punch ar fi prins viaţă.

— Poate că ar fi o idee bună să retrageţi anunţul. Îmi imaginez că nu vă doriţi ca alte tinere să apară la uşa dumneavoastră încercând să vă revendice ca mamă, indiferent dacă sunt sincere sau au intenţii de înşelăciune.

— Ai dreptate, spuse doamna Watson. Experimentul şi-a urmat cursul.

Ceva din tonul ei o frapă pe Charlotte. Doamna Watson din această seară era diferită de femeia exuberantă care fusese mai devreme în cursul zilei: mai liniştită, mai solemnă şi mai... îngrijorată.

Se ridică de pe scaun şi se îndreptă spre şemineu, unde rămase cu spatele la cameră, studiind un rând de fotografii înrămate. Multe dintre ele înfăţişau un tânăr brunet, cu o privire constantă, dar maliţioasă. Era în uniformă în fotografia lor de nuntă – armata de atunci. Mort de şase ani, după cum îi spusese doamna Watson lui Charlotte – şi cu şase ani în urmă fusese un război cu Afganistanul.

Războaiele coloniale îndepărtate despre care se citea în ziare erau ca nişte piese de teatru: vii şi dramatice. Te puteai lăsa prins în entuziasmul bătăliei, în întorsăturile neaşteptate ale evenimentelor, în înălţimea pasiunii arătate în sălile parlamentului. Dar, în cele din urmă, nu păreau a fi chiar reale.

Cel puţin nu i se păruseră niciodată reale lui Charlotte înainte de acest moment. Înainte de a se holba la spatele elegant al doamnei Watson şi de a vedea mii de oameni morţi împrăştiaţi într-un peisaj aspru şi maroniu.

Doamna Watson se întoarse. Charlotte se aştepta oarecum să vadă însăşi întruchiparea durerii şi a fragilităţii. În schimb, îi aminti de motivul pentru care intuise că doamna Watson avusese succes pe scenă – emana o

încredere solidă, cea a unei femei care avea încredere în ea însăşi datorită unei vieţi întregi de alegeri bune.

— Cu puţin timp înainte de sosirea ta, am luat o decizie, spuse doamna Watson, cu vocea ei moale, dar cu tonul ferm. Ştiam că nu va mai dura mult până când vei veni, aducând săculeţul meu. Iar aceasta ar fi o ocazie excelentă pentru a-ţi oferi postul de însoţitoare a unei doamne.

Charlotte nu reuşise în întregime să prevadă această întorsătură a situaţiei. Buzele i se mişcară de câteva ori, înainte de a reuşi să răspundă.

— Eu? Pentru dumneavoastră?

— Avem o lipsă de respectabilitate în comun, nu crezi?

— Nu nepăsarea dumneavoastră faţă de trecutul meu recent scandalos mă uimeşte, doamnă. Majoritatea oamenilor tind să nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine după ce enumăr ceea ce văd la ei.

De fapt, fusese un mijloc deosebit de eficient de a convinge un domn să retragă o cerere în căsătorie.

Doamna Watson zâmbi ironic.

— Înţeleg de ce. A fost extraordinar de inconfortabil să fii expusă atât de goală. Dar în cazul meu... în cazul meu a fost, de asemenea, o uşurare extraordinară. Am încetat să mai port doliu după perioada regulamentară. Am avut o fetiţă în grija mea şi am vrut ca ea să vadă că viaţa continuă. Că pierderea unui bărbat, chiar dacă acesta fusese dragostea vieţii mele, nu era sfârşitul existenţei unei femei. Că o astfel de pierdere era ceva din care îşi putea reveni, atât cu curaj, cât şi cu graţie. Dar acum că nepoata mea este plecată la Paris, acum că nu am un public pentru care să joc acest rol de văduvă veselă, eu...

Scoase o batistă pe care o avea ascunsă în mânecă, o îndreptă şi apoi o băgă la loc.

— În orice caz, m-am gândit că nu am nimic de pierdut. Să încerc să am ca însoţitor pe cineva în faţa căruia este inutil să te prefaci că totul este în regulă. Lasă-mă să încerc să trăiesc fără să-mi ascund durerea, pentru că pentru ea această durere ar fi deja limpede ca lumina zilei.

Timp de un minut, niciuna dintre ele nu spuse nimic.

Doamna Watson îşi reluă locul şi se uită la Charlotte.

— Vei accepta postul, domnişoară Holmes?

Oare avea să o facă?

Charlotte îşi părăsi locul şi se îndreptă spre o fereastră. Aceasta dădea spre aceeaşi stradă unde fusese parcată trăsura domnişoarei Hartford, aşteptând întoarcerea ei. Trăsura dispăruse, dar în locul ei stătea un bărbat sub un felinar, citind un ziar.

La început crezu că era bărbatul din trăsură. În schimb, îl recunoscu ca fiind cel care aşteptase să treacă ploaia peste drum de ea, mai devreme în după-amiaza aceea.

Cel pe care îl bănuia că o urmărea.

Nu se alarmă: oricine comandase serviciul bărbatului nu o făcuse cu intenția de a-i face rău, ci pentru a fi cu ochii pe ea.

Acest lucru nu o făcea fericită – nu-i plăcea să fie urmărită îndeaproape. Nu era supărată pe persoana responsabilă de această supraveghere – şi ea ar fi făcut la fel. Cu toate acestea, îşi dorea ca gardianul ei secret să nu se fi simțit obligat să fie atât de poziționat astfel încât să poată efectua o salvare în orice moment.

Aceasta presupunea că o astfel de salvare nu era doar necesară, ci şi iminentă. Că nu putea, cu conştiința împăcată – sau gândind la rece – să nu fie de acord cu evaluarea care îi tăia respirația.

Bineînțeles că ar fi preferat să iasă singură din dificultăți, doar prin propria ei competență. Totuşi, nu aceasta era lumea în care trăia. Dacă acceptarea bunăvoinței unui străin i-ar stabiliza situația şi i-ar da o altă şansă de a-şi îmbunătăți în cele din urmă nu numai soarta ei, ci şi pe a Liviei, atunci trebuia să-şi lase deoparte mândria şi să facă ceea ce era necesar.

Se întoarse. Doamna Watson încă ronțăia din acelaşi *macaron.* Se uită la Charlotte, privirea ei fiind blândă, dar nesigură.

— Sunteți absolut sigură că doriți să mă aveți ca însoțitoare, doamnă? întrebă Charlotte.

Doamna Watson lăsă deoparte restul prăjiturii.

— Da, sunt sigură.

— Atunci voi accepta poziția. Cu plăcere şi cu multă recunoştință.

*

Dragă Livia,

Am un post.

Şi nu orice post, ci unul care oferă un salariu bun, responsabilități uşoare şi o cazare excelentă. De fapt, stau în noua mea cameră, care se mândreşte cu un pat cu baldachin cu draperii de mătase, un tablou ce reprezintă o frumoasă şi abruptă coastă maritimă şi care aparține cu siguranță şcolii impresioniste, şi o priveliştе a parcului Regent de la fereastra mea – nu că aş putea să văd prea multe acum, fiind seară târziu.

Lucrurile mele au fost transportate de la pensiunea unde am stat.

Ele se potrivesc perfect în noul meu şifonier. Nimic nu arată nelalocul lui – pensulele mele de pe măsuța de toaletă, maşina de scris de pe birou, chiar şi lupa mea de pe noptieră. Este ca şi cum această cameră mă aştepta să ajung şi să mă simt ca acasă.

Sunt însoțitoarea unei doamne.

Şi acum că te-ai adunat de unde ai căzut pe podea, permite-mi să mă repet. Sunt însoțitoarea unei doamne. Nu este o doamnă din înalta societate, evident. Şi cu siguranță nu o matroană sau o fată bătrână bogată din marea burghezie – ele se preocupă de respectabilitate mai mult decât noi. Este o doamnă din demimonde, o fostă actriță de teatru, relaxată şi foarte amabilă.

Te rog să nu îți faci griji că aş fi putut fi prinsă în capcana vreunui plan. Noua mea angajatoare este atât de sensibilă şi amabilă şi am găsit nu doar un loc de muncă, ci şi acceptare. Singura mea grijă este că voi reuşi să o alung, când eu am intenția de a face contrariul.

Deocamdată, nu voi menționa noua mea adresă. Ultimul lucru pe care îl doresc este ca această scrisoare să cadă în mâini greşite şi mama să apară la uşa binefăcătoarei mele, într-un acces de indignare furibundă. Ştii că ar face-o, indiferent de ordinele tatei, dacă ar auzi că eu, în exilul meu, m-am înhăitat cu o actriță.

Voi pune la poştă această scrisoare mâine-dimineață, la prima oră, şi sper că până după-amiază, când mă voi duce la oficiul poştal de pe St. Martin's Le Grand, voi avea deja un răspuns de la tine. Dumnezeu să binecuvânteze livrarea de unsprezece ori pe zi în acest oraş mare şi fie ca ea să-mi aducă cuvintele tale cât mai curând.

Charlotte

Charlotte alesese, ca de obicei, să zugrăvească o imagine optimistă pentru Livia.

Ca să spunem lucrurilor pe nume, era total nepotrivită pentru a fi însoțitoarea unei doamne. Nu fusese doar lăcomia cea care o făcuse să se decidă să devină directoare la o şcoală de fete. Fusese şi autonomia, autoritatea şi, nu în ultimul rând, izolarea relativă a puterii. O directoare lua toate deciziile – şi nu se aştepta să-şi facă prieteni. Să fii plătită cu cinci sute de lire sterline pe an pentru a fi de la distanță la conducere – ei bine, ar fi fost un paradis pământesc.

Însoțitoarea unei doamne nu oferea nimic din ceea ce ea căuta să obțină de la o slujbă. Însoțitoarea unei doamne era un apendice profesional. Un baston de rezervă pentru a urca la etaj şi a merge să aducă ghergheful. O voce în plus pentru a citi ziarul seara. Acel corp în plus în casă pentru ca încăperile să nu mai răsune de goliciune.

În cazul ei, însă, nu acest servilism impersonal o îngrijora pe Charlotte, ci lipsa de experiență anterioară a noului ei angajator cu alte însoțitoare şi părerea ei generală despre mintea lui Charlotte. Îi era teamă că doamna Watson va crede că o înjoseşte pe Charlotte cerându-i să aducă ghergheful sau să citească cu voce tare din ziar. Că, în cele din urmă, va avea prea puține de făcut.

Cât despre doamna Watson – îşi făcea griji şi pentru ea.

Charlotte era un interlocutor acceptabil atunci când conversaţia se învârtea în jurul vremii, al modei şi al evenimentelor din timpul sezonului. Dar sentimentele cele mai profunde ale celorlalţi erau întotdeauna un mister pentru ea. Nu că nu ar fi ştiut ce sunt sentimentele şi cum să le citească, dar ea însăşi nu părea să experimenteze viaţa condusă de emoţii.

Zilele ei erau catalogate ca fapte şi observaţii factuale. Uneori se vedea pe sine ca pe o combinaţie între un cilindru fonografic şi o cameră de filmat – la care inventatorii încă mai lucrau – care se deplasa prin viaţă înregistrând tot ceea ce vedea şi auzea.

Alteori îşi adnota mental anumite momente; cel mai adesea le lăsa să treacă în memorie fără comentarii, ca şi cum ar fi fost doar sunete şi imagini în mişcare. În adolescenţă, descoperise că memoria celor mai mulţi oameni nu funcţiona deloc ca a ei. Pentru ei, singurele elemente de neşters în dosarele unei vieţi erau emoţiile. Poate că nu-şi aminteau când, unde sau cu cine se petrecuse ceva – amintirile lor nu aveau precizie dar, pentru Dumnezeu, acea bucurie, acea angoasă, acel junghi de ură pură, emoţiile nu îşi pierdeau nimic din puterea şi potenţa lor.

Ea acceptase asta. Nu putea înţelege visceral, dar acceptase că era un om ciudat şi că în această situaţie, ca în majoritatea celorlalte aspecte, norma nu descria nici pe departe experienţa ei.

Cum putea cineva ca ea să comenteze durerea doamnei Watson, dacă i s-ar fi cerut vreodată să o facă? Prin urmare, fusese mai mult decât uşurată când doamna Watson nu făcuse nicio menţiune despre răposatul ei soţ a doua zi.

De asemenea, doamna Watson nu-i dăduse nicio listă de îndatoriri obişnuite pe care Charlotte trebuia să le îndeplinească.

— Este ceva nou şi pentru mine, un astfel de aranjament, spuse ea cu scuze. Sunt sigură că în timp vom ajunge la o stare de lucruri care să ne convină amândurora.

Charlotte se gândi dacă să menţioneze marea ei

disponibilitate de a aduce obiecte – şi decise să aştepte o zi sau două. Doamna Watson o prezentă oficial personalului: domnul Mears, majordomul; doamna Gascoigne, bucătăreasa; Polly şi Rosie Banning, surori care îşi împărțeau sarcinile de cameristă şi ajutor de bucătar; şi Paul Lawson, grăjdarul şi vizitiul doamnei Watson.

Domnul Mears picta în timpul liber. Doamna Gascoigne era belgiancă, nu franțuzoaică – şi nu din partea francofonă a Belgiei. Şi în timp ce surorile Banning crescuseră în aceeaşi gospodărie, nu erau de fapt rude de sânge.

Toate acestea erau în regulă, doar că...

— Nu sunt sigură că este locul meu să aduc asta în discuție, doamnă Watson, spuse Charlotte când ea şi angajatoarea ei făceau o plimbare în parcul Regent, dar sunt ferm convinsă că domnul Lawson a petrecut ceva timp într-un penitenciar.

— Şi aşa este, răspunse doamna Watson, deloc alarmată. În multe vieți trebuie să existe o mică neregulă.

Având în vedere cantitatea de nereguli care exista în viața ei din ultima vreme, Charlotte nu putu decât să dea din cap.

— Câtă dreptate aveți, doamnă.

După prânz, doamna Watson trase un pui de somn, oferindu-i lui Charlotte o mulțime de timp să scrie o altă scrisoare către Livia. Încercă, de asemenea, să redacteze o scrisoare pentru un alt destinatar, dar renunță după vreo şase încercări.

Mai târziu, în acea după-amiază, doamna Watson ceru ca ea şi Charlotte să fie conduse la Oficiul Poştal General. Dimineața, doamna Watson scrisese deja ziarelor, dându-le instrucțiuni să nu mai tipărească reclame, dar se aştepta să treacă câteva zile până când cererile de informații aveau să se oprească.

Charlotte nu primise nimic de la Livia – scrisorile ei soseau pe nesimțite, când reuşea să i le trimită lui Mott şi când Mott putea să le trimită prin poştă. Avea totuşi ceva de la inspectorul Robert Treadles de la Poliția Metropolitană.

— Domnişoară Holmes, întrebă doamna Watson, în

timp ce trăsura lor se îndepărta de bordură, te-am auzit cumva cerând scrisori pentru un anume Sherlock Holmes?

Pe fața doamnei Watson se citea doar curiozitate. Charlotte se hotărî să spună adevărul.

— Da, aşa e.

Doamna Watson se aplecă în față.

— S-ar întâmpla ca acesta să fie acelaşi Sherlock Holmes care a scris scrisoarea către medicul legist care a agitat toată societatea londoneză?

— Acesta este pseudonimul pe care l-am folosit.

— Dumneata eşti Sherlock Holmes?

Încă nicio cenzură din partea doamnei Watson.

— M-am gândit că dacă m-aş fi numit Charles Holmes ar fi fost prea evident. Sherlock seamănă destul de mult cu Charlotte fără a fi exact echivalentul masculin.

Doamna Watson se lăsă pe spate în scaun.

— Acest lucru este perfect logic acum. Ai scris scrisoarea pentru a ridica asediul din jurul surorii tale.

— Cel mai bun mod de a-i dovedi nevinovăția este să descoperim adevărul.

— Chiar crezi că aceste trei decese fac parte dintr-un plan mai mare?

— Nu am putut să mă conving că toate au fost o simplă coincidență. Privi scrisoarea din mână. Sper că inspectorul Treadles are veşti bune pentru mine.

— Cunoşti pe cineva la Scotland Yard?

— Nu-l cunosc personal, dar Sherlock Holmes i-a acordat consultanță de câteva ori, prin intermediul unui prieten comun.

— Atunci de ce nu-i citeşti biletul? Trebuie să fii nerăbdătoare să vezi ce scrie.

Charlotte nu avu nevoie să fie îndemnată din nou.

Dragă domnule Holmes,

Am cercetat cazul Sackville încă din ziua în care ancheta a fost amânată. Dar, deşi am dat peste indicii tentante, nu am descoperit nimic concret, nimic convingător măcar pentru

raportul medicului legist, darămite să fie folosit ca probă în fața Coroanei.

Timpul se scurge – echipa de anchetă se reunește din nou mâine după-amiază. Nu mai trebuie să precizez că, dacă aveți informații speciale care m-ar putea ajuta în investigație, domnule, ar fi bine să mi le transmiteți cât mai curând posibil.

Cu sinceritate,
Robert Treadles

P.S. Cele mai bune urări de însănătoșire grabnică.

— Înțeleg că veștile nu sunt încurajatoare, spuse doamna Watson. Charlotte îi înmânã scrisoarea pentru ca doamna Watson să o citească ea însăși.

Doamna Watson citi rapid rândurile.

— Ce vei face acum?

Charlotte își apăsă un deget peste buze.

— Scrisoarea lui este datată astăzi, ceea ce înseamnă că mai este timp până la reluarea anchetei. Trebuie să aranjez o întâlnire cu el.

— Cu propria identitate?

— Nu în acest moment crucial, nu cred. Bărbații aveau tendința să nu ia în considerare gândirea unei femei, chiar și bărbații care erau altfel deschiși la minte. Prietenul nostru comun ar putea avea proprietăți prin oraș pe care le-aș putea împrumuta. Din moment ce se pare că i-a pus o condiție lui Sherlock Holmes, ar fi fezabil să-i spun inspectorului că Sherlock Holmes este în camera alăturată, dar că nu-l poate primi în persoană, și că eu, domnișoara Holmes, trebuie să fiu canalul prin care trec informațiile.

Dacă ar fi început să se pregătească chiar în acest moment – și totul ar fi mers așa cum voia ea, ar trebui să reușească să organizeze întâlnirea, chiar dacă numai atât.

— Îmi acordați puțin timp pentru a face aranjamentele, doamnă Watson? Bineînțeles că trebuie să deduceți...

— Am o idee mai bună, spuse doamna Watson. Am niște proprietăți pe Upper Baker Street, chiar în spatele casei. Unul dintre chiriașii mei s-a mutat acum două

săptămâni. Apartamentul a fost curățat şi pregătit, dar încă nu a fost scos din nou la închiriat. Ce spui să-l primeşti pe inspectorul tău chiar acolo?

Charlotte nu dezbătu mult în sinea ei.

— În acest caz, vă deranjează să-l rugați pe domnul Lawson să se oprească la cel mai apropiat oficiu poştal? Aş vrea să-i trimit o telegramă inspectorului şi să-l rog să ne întâlnim diseară.

*

Charlotte acceptase oferta doamnei Watson pentru că avea nevoie de ea – era esențial să nu piardă. Dar, în timp ce se apucau de aranjarea apartamentului de pe Upper Baker Street, realiză că i-ar fi făcut doamnei Watson un deserviciu dacă ar fi refuzat ajutorul ei.

Doamna Watson se însufleți se.

Apartamentul era deja mobilat, dar ea se puse imediat pe treabă pentru a-l face să pară locuit. Plantele în ghiveci şi pernele de scaun moi fură aduse din propria casă. Teancuri de cărți fură aşezate pe rafturi. Ziare de câteva zile şi vreo şase reviste fură îndesate într-un Canterbury de lângă şemineu.

Dar doamna Watson era departe de a fi terminat: trebuiau să creeze iluzia că un om locuia în incintă. Aşeză o sticlă de whisky pe bufet, atârnă în cuier pălării şi haine bărbăteşti şi puse trei bastoane în suportul de umbrele de lângă uşă.

O pipă cu tutun fu aprinsă şi lăsată să se stingă într-o scrumieră. Ceştile de ceai aburind fură lăsate să se răcească, pentru ca parfumul lor să se răspândească. Şi apoi, într-un moment de inspirată atenție la detalii, fierse apă la foc mic deasupra unei lămpi cu alcool şi adăugă câteva picături de sirop de tuse, camfor şi ulei de in, împreună cu un pumn de ierburi uscate. Imediat, apartamentul căpătă miros de convalescență, de multe tincturi şi compuşi turnați şi administrați unei persoane dragi.

Se plimbă prin salon, verificându-l din diverse

unghiuri, cu fruntea încruntată. Charlotte, care-şi aşezase câteva dintre cărţile ei pe rafturi, îi urmărea privirea. Bijuteriile şi suvenirele populau partea de sus a rafturilor. O vază cu trandafiri stătea pe scaunul de la fereastra cu arc care dădea spre Upper Baker Street. În dormitorul alăturat, un suport fusese aşezat sub acoperământul patului complet aranjat; perechea de papuci bărbăteşti care ieşeau de sub pat servea drept detaliu perfect, pentru cineva care ar fi aruncat pe furiş o privire în cameră, cu uşa deschisă doar un centimetru.

— Nu avem fotografii, spuse Charlotte.

— Ştiam eu, exclamă doamna Watson. Ştiam eu că lipseşte ceva. Ai cumva vreuna?

— Câteva. Adusese cu ea un mic album. Dar în niciuna dintre ele nu sunt cu cineva care ar putea trece drept fratele meu.

— Destul de bine. Vom spune că Sherlock Holmes are o aversiune faţă de camerele de fotografiat.

Se îndreptară spre casa doamnei Watson pentru un ceai târziu. După aceea, Charlotte se duse în camera ei să aducă fotografiile. Dar, în timp ce se întorcea pe coridor, aproape că dădu peste doamna Watson, a cărei expresie o făcu să întrebe imediat:

— Ce s-a întâmplat, doamnă?

— Nu-mi place să îţi spun asta, domnişoară Holmes, dar tocmai am aflat că – că tatăl dumitale s-a certat cu Lady Amelia în seara dinaintea morţii ei. O ceartă urâtă. Şi – şi a fost auzit că a ameninţat-o cu moartea.

Capitolul 12

Lordul Ingram stătea în picioare pe bordură, studiind cu o concentrare bizară construcţia solidă din cărămidă roşie. Spre deosebire de inspectorul Treadles, Excelenţa Sa nu părea să aprobe locul. Dar, mai surprinzător, Treadles nu putea detecta nicio urmă de bucurie pe chipul domniei sale.

Treadles, pe de altă parte, sărise de la birou la primirea telegramei lui Holmes, gâfâind de uimire.

Domnul Sherlock Holmes va fi încântat să vă primească la şapte în seara aceasta şi să discute despre cazul Sackville. Upper Backer Street, numărul 18.

Profitând de sistemele telefonice ale Scotland Yardului, sunase imediat la Lord Ingram. Domnia sa nu era acasă, dar un mesaj pentru Treadles sosi nu după mult timp: lordul Ingram primise veşti de la Holmes şi urma să se întâlnească cu inspectorul Treadles în această seară pe Upper Backer Street, numărul 18.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâinile.

— Domnule, păreţi mai degrabă preocupat decât mulţumit. Dar însănătoşirea lui Holmes este o veste grozavă, nu-i aşa?

— Mă tem că veştile sunt mai puţin optimiste decât crezi, domnule inspector.

— Deci nu şi-a revenit?

Lordul Ingram răsuflă din greu.

— Nu aşa cum am înţelege noi recuperarea.

— Atunci...

— Vom şti mai multe înăuntru.

Sunară la sonerie. Treadles răsuflă uşurat. În ciuda cuvintelor mai puţin optimiste ale lordului Ingram, rămăsese entuziasmat de posibilitatea de a-l întâlni pe marele Sherlock Holmes.

O femeie solidă, încovoiată, cu bonetă albă, apretată, răspunse la uşă. Se uită la ei printr-o pereche de ochelari cu ramă de sârmă cocoţată pe vârful nasului şi spuse, cu un accent pronunţat de Yorkshire:

— Trebuie să fiţi domnii pe care îi aşteaptă domnişoara Holmes. Intraţi, atunci.

— *Domnişoara Holmes?* bolborosi inspectorul Treadles spre lordul Ingram, în timp ce o urmau pe scări pe femeia cu un posterior generos.

— Sora, răspunse lordul Ingram.

Acest lucru îl surprinse pe Treadles. Bineînțeles că Holmes avea libertatea de a avea oricâte surori voia. Dar Treadles şi-l imaginase întotdeauna ca fiind o creatură solitară, nu cineva care împărțea casa cu rude de sex feminin.

Fură conduşi într-un salon cu aspect confortabil, cu tapet cu iederă şi trandafiri roz, scaune acoperite cu creton şi un ceas cu pendulă care ticăia liniştit într-un colț. Domnişoara Holmes, care stătea în picioare în fața ferestrei, privind afară, se întoarse la intrarea lor.

Treadles făcu ochii mari – nu se aşteptase ca sora lui Holmes să semene cu idealul de feminitate al unui ilustrator de publicitate. Aruncă o privire către lordul Ingram, Acesta din urmă părea impasibil – dar bineînțeles că o întâlnise înainte pe domnişoara Holmes, din moment ce îl cunoştea pe fratele acesteia.

Domnişoara Holmes se apropie şi dădu mâna cu oaspeții.

— Bună seara, Excelență. Bună seara, domnule inspector. O plăcere să vă cunosc!

— Asemenea, spuse Treadles. Mi-aş fi dorit foarte mult să ne întâlnim în circumstanțe mai fericite, dar sunt totuşi încurajat de faptul că domnul Holmes se simte suficient de bine pentru a fi consultat.

Domnişoara Holmes se aşează şi îşi încrucişă mâinile în poală.

— Sănătatea fratelui meu a fost multă vreme o povară pentru el. Acest ultim episod a fost cel mai teribil de până acum – la un moment dat ne-am pierdut cu adevărat speranța. Chiar şi în momentul de față, abia dacă mai poate comunica.

— Totuşi, slavă Domnului!

— Da. Este cu adevărat un miracol că şi-a revenit atât de mult pe cât şi-a revenit, spuse domnişoara Holmes cu emoție. Din păcate, este țintuit la pat şi, prin urmare, nu vă poate primi în persoană.

— Oh! Treadles spera ca dezamăgirea lui să nu fie prea evidentă. Înseamnă că nu va putea discuta cazul cu noi.

— Chiar dacă Sherlock nu va putea discuta despre caz, cu siguranță va putea să contribuie – am aranjat această cameră într-un mod discret, astfel încât să poată vedea şi auzi totul din patul său.

Femeia care le deschisese uşa lui Treadles şi lordului Ingram se întoarse, aducând o tavă cu ceai. Domnişoara Holmes turnă o ceaşcă şi i-o întinse.

— Vreți să-i duceți asta fratelui meu, doamnă Hudson? Şi puteți sta cu el ca să vă asigurați că se simte bine?

— Da, domnişoară, spuse doamna Hudson.

Plecă ducând ceaşca de ceai. Lordul Ingram se uită fix după ea, cu o grimasă ciudată pe față.

Domnişoara Holmes turnă ceai şi pentru ceilalți şi le întinse o farfurie cu nişte biscuiți bizari, în formă de scoici.

— Madlene, zise ea. Sunt foarte bune. Se spune că rețeta provine chiar de la doamna Durant.

Treadles habar n-avea cine era doamna Durant, dar biscuiții erau într-adevăr buni. De fapt, la a treia îmbucătură, realiză că erau spectaculos de delicioşi. Se uită în jos la farfurie şi se întrebă dacă era posibil să fure unul fără să fie detectat pentru a i-l duce lui Alice.

— Înțeleg că timpul este scurt, spuse domnişoara Holmes. Suntem pregătiți să începem oricând doriți, domnule inspector.

Treadles aruncă o privire spre camera în care se afla invalidul.

— Sunteți sigură, domnişoară Holmes, că acest aranjament va izbuti?

— Nu am nicio îndoială.

— Dar domnul Holmes, dacă este atât de indispus pe cât îmi imaginez eu că este – dacă discuția noastră se va dovedi prea obositoare? Aici, afară, eu n-aş şti când să mă opresc.

— Doamna Hudson ne va anunța dacă va fi prea mult pentru el.

Treadles coborî vocea, deşi avea impresia că era mai degrabă ridicol, decât discret.

— Nu-mi place să vă întreb asta, domnişoară Holmes,

dar episodul i-a afectat mintea fratelui dumneavoastră?

Domnişoara Holmes zâmbi – era un zâmbet ironic?

— Permiteți-mi să vă asigur, domnule inspector, că, deşi episodul a afectat în mod negativ multe aspecte ale vieții lui Sherlock Holmes, i-a cruțat din fericire mintea, care rămâne la fel de excentrică şi nesupusă ca întotdeauna.

Îşi imagina Treadles lucruri sau lordul Ingram pufni, aproape imperceptibil?

— Sunteți încă nesigur, domnule inspector, spuse domnişoara Holmes. Vreți să vă convingeți că puterea de observație şi deducție ale lui Sherlock sunt încă intacte?

— Vă crede pe cuvânt, spuse lordul Ingram în timp ce analiza marginea ceştii sale de ceai.

Lui Treadles îi trecu prin minte că Excelența Să nu se uitase direct la domnişoara Holmes de când ajunseseră.

— Este alegerea dumneavoastră, domnule inspector, spuse domnişoara Holmes.

Treadles mai ezită puțin.

— Domnule, l-ați mai văzut pe fratele domnişoarei față în față de la incident?

— Nu, nu l-am văzut.

— Atunci, cu toate scuzele de rigoare, întrucât este o chestiune de încredere publică, aş dori să mă asigur că abilitățile domnului Holmes sunt la fel cum erau.

— Bineînțeles, spuse lordul Ingram.

În mod ciudat, vocea Excelenței Sale nu conținea nicio urmă de supărare, ci doar cea mai vagă urmă de milă.

— Vă rog să mă scuzați un moment!

Domnişoara Holmes intră în camera alăturată şi închise uşa. Treadles se întoarse spre lordul Ingram.

— Domnule, sper că nu am jignit că mi-am urmat propriul sfat.

— Deloc. În locul dumitale, aş fi făcut aceeaşi alegere.

Treadles răsuflă uşurat.

Dar apoi lordul Ingram adăugă:

— Şi dacă ai fi fost în locul meu, ai fi lansat acelaşi avertisment.

*

Domnişoara Holmes se întoarse cu un zâmbet luminos la vizitatorii ei. Se aşează şi-şi aranjă fusta cu o uşurinţă exersată.

— Iată ce are de spus Sherlock despre dumneavoastră, domnule inspector.

Despre el? Treadles se uită din nou la lordul Ingram, care părea fascinat de forma ceştii sale de ceai.

Domnişoara Holmes scoase un carneţel dintr-un buzunar al fustei şi îl consultă.

— Dumneavoastră veniţi din nord-vest. Barrow-in-Furness. Cumbria. Tatăl dumneavoastră a fost angajat fie la oţelării, fie la şantierul naval. La şantierul naval, cel mai probabil. Era scoţian, mama dumneavoastră nu era. S-a descurcat destul de bine ca să vă trimită la o şcoală bună, dar, din păcate, a murit de tânăr şi nu aţi mai putut merge la universitate.

Treadles o fixă cu privirea. Oare Sherlock Holmes aflase toate acestea de la lordul Ingram? Dar nu-şi amintea să-i fi spus vreodată Excelenţei Sale cu ce se ocupase Angus Treadles.

— V-aţi început cariera în Cumbria, dar aţi venit la Londra cu mult timp în urmă. Aici v-aţi căsătorit. O uniune fericită – multe felicitări! Socrul dumneavoastră era un om înstărit. Şi, ca şi lordul Ingram, vă aprecia inteligenţa, hărnicia şi decenţa. Din păcate, el nu mai este, iar moştenitorul său, care nu este un om de un calibru la fel de excepţional, nu simte nici pe departe aceeaşi afecţiune faţă de dumneavoastră sau de soţia dumneavoastră. Situaţia economică a devenit dificilă, dar doamna Treadles este o femeie descurcăreaţă şi rezilientă, iar situaţia domestică nu v-a fost afectată în mod negativ.

Inspectorul Treadles, cu un oarecare efort, închise gura. El era sigur că nu-i pomenise niciodată de situaţia lui economică lordului Ingram, care acum avea o expresie uşor apologetică.

— Domnul Holmes ştie toate acestea pentru că m-a

ascultat rostind zece cuvinte?

— Ați rostit aproape de o sută de cuvinte, mult mai mult decât necesare pentru a vă preciza locul de origine şi nivelul dumneavoastră de educație. Deşi în cazul dumneavoastră este un pic mai complicat, datorită urmelor de dialect scoțian din vocalele dumneavoastră – care, pe de altă parte, a făcut mai uşoară concluzia că este vorba despre Barrow-in-Furness, cu marea sa populație scoțiană atrasă de munca în industrie. Cât despre dubiul privind oțelării sau şantierul naval, propria dumneavoastră exprimare a dat răspunsul corect. Restul este destul de evident. Sunteți încă tânăr, faptul că ocupați această poziție indică faptul că ați început devreme, dar şi că posedați dorința de a reuşi. Cu toate acestea, nu sunteți unul dintre acei oameni pentru care ambiția este totul, altfel lordul Ingram nu s-ar fi arătat interesat de dumneavoastră.

Îi aruncă o privire lordului Ingram, care amesteca în ceai cu mare concentrare.

— Într-adevăr, nu, spuse el.

Chiar şi în mijlocul propriei uimiri, inspectorul Treadles începuse să se întrebe despre natura asocierii dintre lordul Ingram şi familia Holmes. Dintre Excelența Sa şi domnişoara Holmes, mai exact.

Domnişoara Holmes zâmbi din nou.

— Asta răspunde întrebării dumneavoastră?

Treadles trebui să se gândească o clipă pentru a-şi aminti care fusese întrebarea lui: cum de Holmes putea să ştie atât de multe despre el cu atât de puține informații.

— Nu în totalitate.

— Ah, situația dumneavoastră domestică. Este infinit mai probabil ca dumneavoastră să fi părăsit Barrow-in-Furness înainte de a vă căsători decât după aceea – păreți un om prea prudent pentru a se căsători devreme şi, desigur, este mult mai uşor să te muți ca burlac decât cu o familie în grijă. În ceea ce-l priveşte pe răposatul dumneavoastră socru, materialul şi croiala hainelor dumneavoastră indică faptul că au fost făcute de un croitor a cărui muncă nu ar fi fost disprețuită de valetul lordului Ingram – cu alte cuvinte,

croitorul răposatul dumneavoastră socru. Dar, cu toate aceste materiale rafinate şi o manoperă la fel de rafinată, hainele dumneavoastră sunt cu doi ani în urma modei. Nasturii au fost înlocuiți de curând şi manşetele au fost retuşate. Poate că cel mai revelator, cămaşa dumneavoastră are guler detaşabil. Lord Ingram, cămaşa dumneavoastră are guler detaşabil?

— Nu, spuse Excelența Sa. Nu are.

— Lordul Ingram nu are nevoie de gulere detaşabile pentru că îşi poate permite să spele zeci de cămăşi întregi odată. Dar un om care poartă un guler detaşabil sub o jachetă făcută de unul dintre cei mai buni croitori din Londra, fie a furat jacheta, fie situația lui este dificilă. Deşi salariile la Poliția Metropolitană nu au suferit o scădere notabilă, nu putem decât să concluzionăm că veniturile doamnei Treadles au fost reduse drastic şi pare rezonabil să concluzionăm că, în loc de un tată generos, ea are acum un frate mult mai puțin generos. În ceea ce priveşte devotamentul ei față de dumneavoastră... Este pedepsită pentru căsătorie de către acel frate îngrozitor al ei, şi totuşi dumneavoastră arătați impecabil – grija şi priceperea cu care s-au reparat hainele aproape că o egalează pe cea cu care au fost create. Oricâte sacrificii ar fi trebuit să facă în conducerea gospodăriei, ea s-a asigurat că acestea vă afectează cât mai puțin posibil. Dacă nici asta nu e dragoste...

Pe tot parcursul explicațiilor ei, inspectorul Treadles trebui să îşi înfrâneze muşchii feței de la expresii de consternare şi stupefacție – să i se expună situația lui domestică în felul acesta de către un străin, şi, unde mai pui că se întâmplase în fața unui prieten apreciat! Dar acum se trezi luptându-se cu lacrimile neaşteptate.

— Sunt extraordinar de norocos în ceea ce o priveşte pe doamna Treadles.

— Da, aşa este, domnule inspector, spuse domnişoara Holmes, luând o înghițitură din ceai.

Inspectorul Treadles făcu acelaşi lucru, pentru a se ajuta să-şi revină din izbucnirea bruscă a sentimentelor.

Draga de Alice. Draga, draga de Alice.

— Ei bine, domnule inspector, vă simțiți mai încrezător acum că abilitățile fratelui meu nu au fost diminuate de recenta sa nenorocire?

Treadles nu era sigur dacă *încrezător* era cuvântul corect. Era uimit, dar şi tulburat.

— Eu... da, domnişoară Holmes.

Ea zâmbi din nou.

— Excelent! Să începem!

*

Treadles făcu un rezumat al investigației sale de până atunci.

— După ce am plecat de la reşedința lordului Sheridan, s-a întâmplat să mă întâlnesc cu lordul Ingram. Profitând de acest lucru, i-am cerut ajutorul pentru a descoperi ce se afla în spatele înstrăinării dintre frați.

— Mi-a luat ceva mai mult timp să îmi ating ținta decât aş fi anticipat, spuse lordul Ingram. Când am primit vestea că ați telefonat, domnule inspector, tocmai vorbisem cu Lady Avery.

— Lady Avery, bineînțeles, spuse domnişoara Holmes. Se întoarse spre Treadles. Lady Avery şi sora ei, Lady Somersby, sunt cele mai desăvârşite bârfitoare ale societății. Ele posedă cunoştințe enciclopedice despre fiecare aventură, fiecare afront şi fiecare scandal din ultimii cincizeci de ani. Dacă cineva în viață ştie motivul înstrăinării, în afară de lordul Sheridan însuşi, aceea ar fi una dintre aceste doamne.

— Din nefericire, nici măcar Lady Avery nu a fost vreodată înştiințată despre particularitățile acestei înstrăinări, spuse lord Ingram. Totuşi, a precizat ultima dată când frații au fost văzuți împreună, în luna august a anului ’59, cu 27 de ani în urmă. În vara precedentă, singurul copil al soților Sheridan murise. Timp de un an după aceea, părinții nu s-au mai arătat în societate. Acel august a marcat prima lor ieşire la o petrecere acasă. Lady Avery a fost acolo în persoană şi şi-a amintit că frații erau foarte afectuoşi. Mai

târziu, în acel an, ea a auzit că domnul Sackville a plecat pentru un sejur prelungit în sudul Franței. Nu i se păruse nimic ciudat. Era un burlac bogat, iar sudul Franței un loc la modă. A trecut ceva timp până când a observat că nu se mai întorsese. Apoi s-a zvonit că s-a întors, dar nu în sânul familiei. A încercat să scoată nişte informații de la Lady Sheridan, dar se pare că nici Lady Sheridan nu avea vreo idee. Ea era sub influența impresiei că domnul Sackville suferise încercări personale severe şi a fost atât de rănit încât nu a venit la familie pentru a căuta alinare şi confort, ci mai degrabă s-a închis în sine, în locații necunoscute. Şi asta a fost tot ce a putut să-mi spună. Asta şi ceva care ar putea sau nu să aibă legătură cu cazul de față. Domnule inspector, ați spus că ați verificat că lordul Sheridan a fost în oraş pe tot parcursul anului. Dar ați întrebat şi despre mişcările lui Lady Sheridan?

— Nu, nu am întrebat. Nu mi-a trecut prin cap.

— Lady Avery a menționat că a văzut-o recent pe Lady Sheridan la gara Paddington, coborând singură dintr-un tren, fără servitoare. Este sigură că aceea a fost ziua în care a murit domnul Sackville.

Gara Paddington deservea toate punctele din vestul Londrei, inclusiv Devon. Ar fi fost foarte interesant dacă plimbările lui Lady Sheridan ar fi dus-o în apropiere de Stanwell Moot. Dar, din nou, un indiciu tentant, care nu se ridica la rangul de dovadă concretă.

— Altceva, domnilor? întrebă domnişoara Holmes.

Inspectorul Treadles prezentă toate transcrierile şi rapoartele care fuseseră generate în cursul anchetei, de la începerea ei.

— Voi duce astea la fratele meu. Vă rog să mă scuzați!

Se ridicară amândoi în timp ce ea pleca. Lordul Ingram rămase în picioare şi se deplasa încet prin cameră, examinând mobilierul. Treadles, fără să stea pe gânduri, întinse mâna spre caietul pe care ea îl lăsase în urmă.

Era nou. Şi aproape complet gol, cu excepția unui singur cuvânt pe prima pagină: Barrow-in-Furness, locul său de origine, notat cu un scris necunoscut.

Se încruntă şi puse din nou caietul jos.

Lordul Ingram se afla lângă şemineu, uitându-se la fotografii înrămate, cu fruntea încruntată. Treadles se îndreptă spre raftul cu cărţi şi luă un volum subţire, aşezat pe o parte, scris de nimeni altul decât lordul Ingram însuşi, intitulat *O vară în ruinele romane.* Treadles îşi aminti că lordul menţionase că explorase rămăşiţele unei cetăţi romane de pe proprietatea unchiului său. Nu ştia că lordul Ingram produsese şi o relatare scrisă.

Cartea era dedicată „acelui izvor de căldură şi bun-simţ, prietenul şi aliatul meu, J.H.R." Pagina următoare purta o inscripţie: *Pentru Holmes: Să trăieşti mult timp ca un reprobabil de primă clasă. Ash.*

— Holmes a dictat această inscripţie, spuse lordul Ingram din cealaltă parte a camerei.

Treadles chicoti. Nu citise decât două pagini când domnişoara Holmes spuse, cu o urmă de veselie în glas:

— O, ce întorsături de situaţie în intriga aventurii arheologice a lordului Ingram!

Treadles puse cartea la locul ei.

— Domnul Holmes a citit totul?

— Da.

— Şi are vreo idee nouă? întrebă Treadles, aproape jenant de nerăbdător să primească darul perspicacităţii pe care Holmes l-ar fi putut împărtăşi.

— A observat o discrepanţă în legătură cu perdelele din casa domnului Sackville.

— Oh?

— Becky Birtle, menajera care l-a găsit prima dată pe domnul Sackville în stare de inconştienţă, a spus în mărturia sa la anchetă că a deschis perdelele imediat ce a intrat în camera domnului Sackville. Dar, în interviul dumneavoastră cu doamna Meek, bucătăreasa, aceasta a declarat că ea şi doamna Cornish, menajera, au deschis perdelele după ce au ajuns în cameră, pentru a se uita mai bine la domnul Sackville.

Treadles spera ca dezamăgirea lui să nu se vadă.

— Am observat şi eu asta, dar am atribuit-o capriciilor

memoriei – martorii aproape întotdeauna îşi amintesc aceleaşi evenimente cu diferenţe notabile. Care crede domnul Holmes că este semnificaţia acestei discrepanţe?

Domnişoara Holmes aruncă o privire către lordul Ingram.

— În ceea ce priveşte reconvocarea anchetei de mâine, nimic. Va fi uşor de respins ca fiind un capriciu al memoriei, aşa cum aţi spus. În general, Sherlock este de acord cu evaluarea dumneavoastră că nu există suficiente dovezi pentru a convinge medicul legist să dea un verdict care să vă permită să continuaţi cu investigaţia.

De data aceasta, Treadles nu se obosi să-şi ascundă consternarea.

— Nu există nimic ce am putea face?

Domnişoara Holmes îşi lovea vârfurile degetelor unul de celălalt.

— Puteţi testa sticlele de stricnină din dispensarele doctorului Harris şi ale doctorului Birch.

Oare nu auzise bine?

— Stricnină? Domnul Sackville a murit de cloral.

— Noi, totuşi, pornim de la ipoteza că moartea lui nu a fost o supradoză accidentală, ci o crimă care vrea să pară a fi o supradoză accidentală. Domnişoara Holmes se aplecă un centimetru în faţă. Dacă aţi fi fost executorul sistematic care poate realiza mai multe crime care să pară altceva, domnule inspector, ce aţi fi făcut din vreme pentru a vă asigura că domnul Sackville nu este salvat de o doză de stricnină livrată exact la timp?

Era prima dată când cineva, în prezenţa lui Treadles, se referea la moartea domnului Sackville, a doamnei Amelia şi a doamnei Shrewsbury drept crime. Un fior îi trecu pe şira spinării.

— Vreţi să insinuaţi, domnişoară Holmes, că s-ar fi umblat la furnizarea de stricnină din vecinătate?

— Da. Astfel încât, chiar dacă ajutorul ar fi ajuns la domnul Sackville înainte de clipa fatală, acel ajutor ar fi fost administrat în zadar.

Treadles răsuflă din greu.

— Asta este atât diabolic, cât şi genial.

— Este, să recunoaştem, destul de îndrăzneț, spuse domnişoara Holmes cu modestie. Dar în acest moment, domnule inspector, ce aveți de pierdut?

— Adevărat, nimic. Dar trebuie să mă grăbesc, dacă sper să realizez ceva la timp.

Telegramele trebuiau trimise imediat pentru ca probele să fie adunate în vederea testării. Plănuise să plece la Devon la prima oră a dimineții, dar acum se părea că ar fi fost mai bine să plece cât mai repede posibil, pentru a fi acolo dimineața şi a urgenta lucrurile.

Se ridică.

— Vă mulțumesc, domnişoară Holmes. Şi vă rog să-i transmiteți recunoştința mea domnului Holmes. O să mă duc singur.

— Domnule inspector?

— Da, domnişoară Holmes?

Domnişoara Holmes zâmbi puțin.

— Fratele meu vă sfătuieşte să-i cereți chimistului să-l testeze şi pe domnul Sackville pentru fiecare otravă pentru care are test. Dacă se dovedeşte că stricnina nu a fost manipulată, atunci aceasta va fi ultima noastră speranță, să găsim ceva în corpul domnului Sackville care nu ar fi putut ajunge acolo accidental.

Capitolul 13

La plecarea inspectorului Treadles se aşternu tăcerea.

Charlotte se îndreptă spre scaunul de la fereastră şi turnă puțină apă în vaza cu trandafiri. Fu surprinsă să vadă picăturile de ploaie prelingându-se pe geamuri. Cădea o ploaie liniştită şi constantă. O trăsură trecu pe sub fereastră, copitele şi roțile stropind, iar în jurul fiecărui felinar se formase un halo galben.

Se aşteptase ca lordul Ingram să rămână mai mult timp – erau prieteni de mult, se cunoşteau de când erau copii.

Aşteptase cu mare nerăbdare să vorbească cu el în particular. Dar uitase, aşa cum făcea de obicei, de tăcerea care apărea întotdeauna între ei în aceşti ultimi ani, ori de câte ori se aflau singuri.

Totuşi, senzaţia ciudată din pieptul ei era mult prea familiară, acel amestec de plăcere şi durere, niciodată una fără cealaltă.

Ar fi putut să se lipsească de aceste sentimente. Ar fi fost fericită să îşi petreacă întreaga viaţă fără să experimenteze niciodată angoasa provocată de dor şi inutilitatea regretului. El o făcea umană – sau cât de umană putea ea să fie. Iar a fi om era, probabil, cel mai puţin preferat aspect al vieţii.

— Mai doriţi ceai, domnule? întrebă, amintindu-şi că nu erau cu adevărat singuri.

Doamna Watson se afla în camera alăturată, a cărei uşă era întredeschisă.

— Nu, mulţumesc, spuse el în linişte.

— Gustări?

Nu se atinsese de madlene.

— Foarte amabil din partea ta, dar nu.

Se întoarse la locul ei şi luă ea însăşi o madlenă – nu înţelegea cum putea cineva să aibă voinţa de a refuza madlene. Pe de altă parte, bărbatul din faţa ei spunea nu la majoritatea sugestiilor ei, fie că se refereau la prăjituri sau la decizii care îi puteau schimba viaţa.

Alte domnişoare pe care le cunoştea se bucurau să-şi imagineze bărbatul ideal pentru ele. Charlotte nu înţelesese niciodată rostul unui astfel de exerciţiu: încă nu întâlnise o femeie care să-şi considere casa perfectă şi, spre deosebire de bărbaţi, casele puteau fi planificate, extinse şi redecorate de sus până jos. Dar, dacă şi-ar fi permis să se desfete intelectual imaginându-şi propria pereche perfectă, ar fi găsit pe cineva substanţial asemănător cu ea însăşi, un observator distant, o fiinţă tăcută, un om fericit să-şi trăiască viaţa în întregime în propria-i minte.

Totuşi, cu lordul Ingram, ea era întotdeauna lovită mai întâi de fizicul lui. Era conştientă de spaţiul pe care îl ocupa,

de mişcările sale, de greutatea sa, de tăietura şi croiala hainei, lungimea şi textura părului său – chiar dacă ea nu îi atinsese niciodată părul. Se trezise observând, intens, direcția privirii lui, poziția mâinilor lui, ridicarea şi coborârea pieptului său cu fiecare respirație.

Nu era singurul specimen masculin fin pe care îl cunoştea. Roger Shrewsbury, de pildă, era considerat mai chipeş şi mai elegant. Dar lordul Ingram poseda altceva, o vitalitate cu un zvâcnet de senzualitate şi un curent subînțeles de ostilitate față de lume în general, ceea ce făcea ca masculinitatea lui să fie magnetică atât pentru bărbați, cât şi pentru femei.

Când era mai tânăr, acea ostilitate fusese mai evidentă. Dar, la un moment dat, scandalagiul se reformase şi devenise complet integrat cu restul celor 10 000 de oameni din eşalonul superior al societății. Era membru al tuturor cluburilor cu pretenții, prieten cu toți oamenii potriviți, şi, desigur, meciurile sale de polo erau unele dintre cele mai notabile ale oricărui sezon.

Încă zece ani şi ar fi fost numit un stâlp al societății.

Dar...

Undeva, sub toată respectabilitatea şi sociabilitatea, încă se ascundea băiatul care prefera orele lungi şi solitare printre relicve, în loc de aproape orice altceva. Şi el rămăsese singura persoană pe care ea o întâlnise vreodată care nu părea deranjată de tendința ei de a rămâne tăcută. Uneori, chiar credea că el se simțea în largul lui, deşi era posibil să fie pur şi simplu uşurat că, atunci când nu vorbea, nu putea face observații descurajante despre viața lui privată.

Îşi aminti din nou de doamna Watson. De dragul ei, tăcerea ar trebui să nu se prelungească prea mult.

— Nu i-am explicat inspectorului Treadles ceea ce credeam că înseamnă discrepanța privind perdelele.

— Am observat.

— Dar ai înțeles?

Ezită puțin, apoi încuviință.

Charlotte estima că, atunci când inspectorul Treadles se căsătorise cu o femeie dintr-o familie mult mai bogată

decât a lui, consimțise să-şi facă hainele la unul dintre cei mai buni croitori din Londra, pentru onoarea şi respectul socrilor săi, pentru a nu părea că nu aparține cercului lor. De asemenea, era de părere că doamna Treadles, care se căsătorise cu cineva inferior, ar fi optat pentru a administra o gospodărie simplă, lăsând în urmă stilul mai luxos pe care îl cunoscuse, pentru a-l onora şi respecta pe bărbatul cu care îşi luase angajamentul pentru o viață.

Charlotte nu credea că menajera inspectorului Treadles intra în mod regulat în dormitorul lui dimineața, iar lipsa de experiență a acestuia în materie îl făcuse să rateze indiciul din descrierea doamnei Meek a evenimentelor.

— Apropo, am vizitat-o pe sora ta în această după-amiază, spuse lordul Ingram.

Degetele i se încordară în jurul madlenei pe jumătate mâncate din mână.

— Cum se simte?

— Se străduieşte cât poate de mult să se stăpânească.

Oh, Livia.

— Ştie despre cearta tatălui nostru cu Lady Amelia?

— Toată lumea ştie.

Oare exista o frază mai terifiantă în limba engleză decât „consecințe neintenționate”?

— L-ai văzut?

— Nu era acasă. Iar mama ta nu primea vizitatori.

Înseamnă că se dusese în pat – după o altă doză mare de laudanum, fără îndoială.

— Dar domnişoara Livia m-a rugat să-ți spun, dacă dau peste tine, că îți este recunoscătoare pentru ceea ce ai făcut. Ea a subliniat faptul că nu puteai să prevezi că...

— Că, făcând legătura între moartea lui Lady Amelia, a lui Lady Shrewsbury şi a domnului Sackville, aş dubla numărul membrilor familiei Holmes suspectați de omucidere?

— Inspectorul Treadles va găsi ceva mâine.

Aproape că scăpă madlena, surprinsă. El o consola – şi nu o consolase niciodată în toți anii de când se cunoşteau.

— Tu nu crezi asta.

— De multe ori îți pun la îndoială acțiunile, dar rareori raționamentele. Şi acesta nu este unul dintre acele cazuri rare.

Ea trase aer în piept. Căzuse atât de mult încât el, dintre toți oamenii, simțea nevoia să o consoleze.

— Mulțumesc! Foarte amabil din partea ta.

Doamna Watson scoase capul din dormitor.

— Vă rog, scuzați-mă, domnişoară, dar domnul Holmes adoarme repede. Mai aveți nevoie de mine să stau cu ochii pe el?

— Nu va fi necesar, doamnă Hudson. Vă mulțumesc!

Doamna Watson făcu o reverență şi plecă în grabă pe scări. Când în casă se făcu din nou linişte, lordul Ingram întrebă:

— Aceasta este actrița care te-a primit la ea?

Vocea lui era atent neutră, dar nimic nu putea să mascheze o dezaprobare de o asemenea amploare, aşa că ea se prefăcu că nu auzi.

— Este foarte convingătoare, nu-i aşa? Şi ea este cea care a identificat originea inspectorului după accentul său. Trebuie să o pun să mă antreneze să aud mai bine diferențele dintre accentele regionale.

— Nu-mi place acest aranjament. Nu ştii nimic despre ea.

Cel puțin acum părea mai mult el însuşi.

— Se întâmplă să cred că ştiu foarte multe despre ea.

— Faptul că poți să deduci circumstanțele cuiva nu înseamnă că-i poți citi toate gândurile şi intențiile. Întreabă-te, dacă aceasta i s-ar fi întâmplat altcuiva, de exemplu domnişoarei Livia, nu ai fi subliniat că se bucură de un noroc puțin probabil?

— Uneori, norocul este doar noroc.

— Şi, de cele mai multe ori, ceea ce pare prea frumos pentru a fi adevărat, în general, este.

Dezacordul, relația lor obişnuită. O senzație dulce-amară, această familiaritate. Câteodată era mai mult dulce decât amară, dar nu în seara asta.

Se ridică şi se îndreptă spre biroul din spatele

salonului.

— Ce ai vrea să fac? Să-mi părăsesc binefăcătoarea?

— Da.

— Şi apoi ce?

— Lasă-mă să te ajut, îi ceru vechiul ei prieten care devenise atât de corect şi de cuviincios, un viitor stâlp al societăţii. Întotdeauna ai spus că îţi doreşti să fii directoare la o şcoală de fete. Încă mai poţi realiza acest lucru.

— Cum?

El i se alătură lângă birou.

— Mută-te în America. Poţi să inventezi o nouă identitate şi să începi o viaţă nouă acolo, fără nimic care să te împiedice să mergi la şcoală, să primeşti educaţie şi, în cele din urmă, să găseşti un post bun.

— Iar tu îmi vei suporta toate cheltuielile între timp?

— Îmi plăteşti înapoi când vei putea să te întreţii. Cu dobândă, dacă preferi.

— Dar nu va exista niciun fel de consecinţe dacă nu o fac sau nu voi putea să-ţi plătesc înapoi. Am dreptate?

El nu răspunse.

Direcţia privirii lui: undeva peste umărul ei drept. Plasarea mâinii lui: sprijinită de marginea biroului. Ridicarea şi coborârea pieptului său cu fiecare respiraţie – sub haina lui gri-închis, vesta sa era din mătase jacquard, cu urme argintii pe albastrul celui mai adânc amurg.

— Presupun că ai primit veşti de la domnul Shrewsbury?

Maxilarul i se încleştă.

— Da.

— Mi-a oferit postul de amantă a lui?

— Da.

— Sper că nu ai refuzat în numele meu.

În sfârşit, el se uită direct în ochii ei.

— Nu aş îndrăzni să vorbesc în numele tău.

Ochii lui întunecaţi erau solemni, aproape antagonici. Cu toate acestea, căldura îi înţepa pielea şi îi carboniza nervii. Ea luă ultima muşcătură de madlenă.

— Nu ai de gând să mă întrebi dacă mă voi gândi la

asta?

Privirea lui coborî spre gura lui Charlotte înainte de a o întâlni din nou pe a ei.

— Nu voi presupune contrariul. Ai demonstrat că vei lua în considerare – şi că vei face – aproape orice.

Ea ridică bărbia.

— Eşti supărat pe mine?

El din nou nu răspunse, ci se uită la ea ca şi cum ar fi fost surprins de cât de aproape era de el, chiar dacă erau despărţiţi de un scaun.

— Sunt sigură că ai prefera să rămân cu doamna Watson, şopti ea, în loc să accept oferta domnului Shrewsbury.

Direcţia privirii lui: pulsul de la baza gâtului ei. Plasarea mâinii lui: o strângere tare a spătarului scaunului. Pânza fină şi albă a cămăşii lui se ridica şi cobora cu fiecare respiraţie accelerată.

În clipa următoare, era la trei metri distanţă, lângă ceasul cu pendul, stând cu spatele la ea.

— Şi când mi-ai luat vreodată dorinţele în considerare când vine vorba de alegerile tale?

Ea răsuflă încet, nesigură.

— Nu-mi voi cere scuze, să ştii. Să mă duc la domnul Shrewsbury a fost singura alegere cu care puteam trăi, singura modalitate de a sparge acest zid pe care familia mea l-ar fi ţinut în jurul meu toată viaţa.

— Ţi-am cerut eu scuze?

— Nu, dar eşti supărat pe mine. Furios.

Se întoarse pe jumătate. Dacă privirile ar putea lua formă fizică, a lui ar fi aruncat-o la perete.

— Nu există o singură persoană cu cel mai mic interes în bunăstarea ta care să nu fie furioasă pe tine, Charlotte.

— Dar sunt bine acum.

— Nu mori de foame pe străzi, dar nu eşti bine. Eşti însoţitoarea unei doamne, pentru numele lui Dumnezeu – nu există nimeni mai nepotrivit pentru a fi însoţitoarea unei doamne. Astăzi te poţi bucura că ai scăpat de nenorociri mai rele. Şi mâine, poate. Dar peste o săptămână te vei plictisi de

moarte. Când trăiai sub acoperişul părinţilor tăi, măcar aveai posibilitatea unui viitor independent la care să te aştepţi. Acum la ce te mai aştepţi? Dă-mi voie să fiu generos şi să-i atribui acestei doamne Watson doar cele mai bune intenţii. Rămâne totuşi faptul că acum eşti o angajată pe un post care nu îţi oferă nimic din ceea ce cauţi – nicio independenţă, nicio stimulare intelectuală şi, cu siguranţă, nici pe departe cinci sute de lire sterline pe an. Cât timp poţi rezista? Cât timp va dura până când vei înţelege că ai schimbat o cuşcă cu alta? Cât timp mai durează înainte ca mintea ta să se revolte şi să nu mai asculte aceleaşi anecdote pentru a cincizeci şi opta oară?

Se sprijini de birou, având nevoie de duritatea acestuia.

— O faci să sune atât de sumbru.

— Ce credeai că va fi? O viaţă bogată şi împlinită?

De data aceasta, ea fu cea care nu răspunse.

El răsuflă din greu.

— Nu este nevoie să mă conduci.

El îşi recuperă bastonul de pe stativ când ea spuse:

— Te voi lăsa să sponsorizezi costul emigrării şi al educaţiei mele, dacă eşti de acord cu o condiţie.

— Nu!

— Dar nici nu ai...

Puse mână pe uşă.

— S-ar putea să nu fiu în măsură să îţi spun ce a mâncat ieri la prânz mama ta după culoarea panglicii pălăriei tale, dar asta nu înseamnă că nu pot extrapola ceea ce eşti pe cale să ceri. Va fi acelaşi... serviciu pe care ai încercat să-l obţii prin şantaj de la mine, ameninţându-mă că te vei duce la Roger Shrewsbury dacă nu ţi-l voi oferi.

Ea făcu o grimasă.

— Ar fi trebuit să ţii cont de acea ameninţare. Am fi fost cu toţii mult mai bine dacă te-ai fi dat jos din turnul tău de fildeş şi ai fi făcut ceea ce trebuia.

— Nu, ne-ar fi fost mult mai bine dacă ţi-ai fi băgat ideea exact unde ţi-am spus eu.

— Nu pot trăi aşa cum vrei tu, închisă în mine şi prefăcându-mă că totul este în regulă.

— Aşa trăim noi toţi ceilalţi. Tu de ce nu poţi?

Această dezbatere se apropia periculos de mult de conversaţia lor anterioară, care se transformase într-o ceartă aprinsă, şi care se încheiase cu ea strigând că nu, chiar ar fi fost cu toţii mult mai bine dacă el i-ar fi urmat sfatul şi nu ar fi cerut-o niciodată în căsătorie pe soţia lui, un „ţi-am spus eu" pe care se abţinuse să nu i-l arunce în faţă timp de şase ani.

Nu se despărţiseră în cei mai buni termeni.

Oftă.

— Bine. Atunci nu mă lua drept amanta ta, chiar dacă ţi-o doreşti.

El îşi aşeză pălăria pe cap.

— Bună seara, domnişoară Holmes.

Ura când îi spunea „domnişoară Holmes" într-o conversaţie privată. Ura distanţa pe care o presupunea. Prăpastia pe care el nu voia să o treacă.

— Îţi cer scuze că sunt atât de dificilă când tu încerci doar să mă ajuţi. Îmi pare rău!

Rămase tăcut un moment lung.

— Tu nu mă încerci, Charlotte. Mă descurajezi. Mă faci să pun sub semnul întrebării lucruri pe care altfel le-aş fi acceptat cu plăcere ca fiind date. Dar asta nu este vina ta. Nu în cea mai mare parte, oricum.

Deschise uşa şi plecă. Atunci când ea ajunse în pragul uşii, el era deja la jumătatea drumului.

— Acum sunt în siguranţă cu doamna Watson, strigă ea după el. Nu mai e nevoie să mă urmăreşti.

El încremeni – şi răspunse fără să se întoarcă:

— Domnişoară Holmes, habar n-am despre ce vorbeşti.

*

Charlotte deschise *O vară în ruinele romane* la pagina ei preferată.

Mătuşa mea se bucura să-şi distreze progenitura şi nu de puţine ori găzduia petreceri pentru copii care erau aproape

bacanale prin durată şi intensitate. Energia şi volumul a vreo 24 de băieţi şi fete nu mă deranjau – mă făcusem vinovat de stimularea unor niveluri chiar şi mari de gălăgie. Dar în acea vară am dormit sporadic, îngrijorat că într-o bună zi o gaşcă de tineri cu prea multe prăjituri şi portocale în stomac se va îndepărta de casă şi va da peste minunata şi fragila locaţie.

De fapt, un tânăr reprobabil de treisprezece ani profitase de aprehensiunea mea amenințând că va face exact asta: să conducă o gaşcă de copii sălbatici peste proprietate pentru a coborî asupra săpăturii mele, făcând la fel de multe ravagii ca Hannibal în Italia cu trupe şi elefanţi aduşi peste Alpi.

Nu doresc nimănui ceea ce a trebuit să fac pentru a păstra integritatea sitului meu.

Ce amintiri! O zi excelentă de muncă, şantajându-l pe băiatul de 15 ani să o sărute.

„Nu vreau un pupic de gentleman”, îi spusese ea veselă. „Vreau să te ridici la înălțimea reputației tale scabroase.”

El se încruntase. „Ştii măcar ce înseamnă scabros?”

„Indecent şi obscen.”

„Ăsta e genul de reputație pe care o am?”

De obicei se vorbea despre el ca despre „acel tânăr şi problematic lord Ingram”. Şi ceilalți copii şopteau despre el ca şi cum ar fi avut coarne şi o coadă bifurcată: fuma țigări de la vârsta de nouă ani; făcuse ca vreo şase guvernante să fie concediate; băgase în belele teribile o servitoare chiar în primul său an la Eton.

Charlotte nu considera credibile niciunul dintre zvonuri, cu excepția celui referitor la fumat – o urmă de tutun turcesc se agăța de el, şi nu era un miros neplăcut pentru un băiat încruntat.

„Da, asta e reputația ta.”

El o privise cu suspiciune. „Şi tu vrei genul de sărut indecent şi sălbatic?”

„Are rost un alt fel de sărut?”

Acest ultim lucru putea sau nu să-l fi spus ea cu voce tare: sărutul care urmase provocase o mică defecțiune în creierul ei. Nu-şi amintea nici conversația lor de după, nici

altceva.

Charlotte cea de astăzi oftă încet. Se priveau reciproc fără prea mare atenție pentru ziua primului şi ultimului lor sărut, el ca o țintă de exploatat pentru ea, iar ea doar ca o fată foarte ciudată pentru el.

Dacă ar fi putut vedea viitorul.

*

— Domnişoară Holmes, nu trebuie să îți faci atâtea griji. Totul va fi bine, spuse doamna Watson.

Se aflau la sfârşitul unei cine târzii şi Charlotte mânca fără plăcerea ei obişnuită.

Uneori se gândea la mintea ei ca având o anumită asemănare cu oficiul poştal, un sistem complex care sortează şi transmite pachete de informații cu viteză şi eficiență. Dar în acest moment bunul ei cel mai de preț era mai degrabă comparabil cu un automobil, o maşină care se putea defecta la fiecare câțiva kilometri şi care îl lăsa pe nefericitul automobilist pe marginea drumului.

Îi zâmbi fad doamnei Watson.

— Nu obişnuiam să-mi fac griji pentru nimic – şi nu înțelegeam de ce ar face-o cineva. Dacă ar fi existat ceva ce trebuia făcut, era altceva. Îngrijorarea pentru rezultate asupra cărora nu am niciun control înseamnă să mă pedepsesc pe mine însămi înainte ca universul să decidă dacă ar trebui să fiu pedepsită. Acum îmi dau seama că în viața mea anterioară nu-mi făceam griji pentru nimic, pentru că nu mă temeam de nimic. Acea echidistanță, care nu era decât un fals sentiment de siguranță, s-a evaporat în momentul în care au apărut consecințele adevărate. Eram nelinişti tă de ceea ce mi s-ar putea întâmpla. Sau surorii mele. Şi acum, tatălui meu.

Îşi scufundă lingura într-un bol de compot de fructe.

— Aveți dreptate, doamnă Watson, nu trebuie să mă îngrijorez atât de mult. Dar în acest moment nu ştiu cum să mă opresc.

— Te uiți la mine cu speranță, domnişoară Holmes, oftă

doamna Watson. Este tot ce sunt în stare să fac, să spun „nu trebuie să îți faci atâtea griji”. Nu am nici cea mai vagă idee cum să înăbuşesc din faşă frământările inutile. De fapt, câteodată mă trezesc în mijlocul nopții şi mă îngrijorez, chiar dacă mă aflu în circumstanțe pe care le-aş fi considerat de invidiat în tinerețe.

Tăcură o vreme. Încă turna afară, ploaia lovind constant acoperişul. Charlotte înfipse furculița într-o bucată de piersică şi o întinse în sirop.

— În orice caz, multă incertitudine va fi înlăturată până mâine. Inspectorul Treadles ne va anunța în momentul în care va afla ceva.

Doamna Watson amesteca şi ea conținutul bolului ei de compot.

— Acum că l-ai cunoscut pe inspector în persoană, ce părere ai despre el?

— Îmi place de el. Este mai mult sau mai puțin omul care ar trebui să fie, deşi eu nu mă aşteptam să fie atât de deferent față de „superiorii” săi. Poate că se comportă în acest fel pentru că nu vrea să se spună că a uitat de unde a venit. Sau poate că el crede cu sinceritate în validitatea şi autoritatea ierarhiei în care trăim.

— Cu alte cuvinte, crezi că ai avut dreptate în continuarea farsei că Sherlock Holmes este un bărbat.

— Da.

Inspectorul Treadles fusese foarte respectuos cu Charlotte. Dar fusese un respect care provenea din galanterie, din bunătatea pe care cei puternici o datorau celor slabi, nu considerația pe care o avea față de un egal, şi cu siguranță nu admirația pe care o simțea pentru lordul Ingram, pe care îl considera în mod clar superiorul său.

— Dar prietenul tău, lordul Ingram? întrebă doamna Watson. El trebuie să ştie că nu ai un frate pe nume Sherlock Holmes. Şi totuşi, el pare să nu aibă nicio problemă în a-ți accepta puterea de raționament.

— Este de mult timp o victimă a puterilor mele – s-a obişnuit.

— L-am văzut la meciurile de polo. Doamnele îşi fac

mereu vânt cu evantaiul – unii bărbați au acest efect asupra femeilor, chiar dacă ei nu sunt chipeşi în sensul clasic.

— Ei bine, e căsătorit.

Afirmația ei sunase mai degrabă ca o nemulțumire. O acuzație.

— Dar nu fericit, din câte am înțeles.

Căsătoria lui era marea lui greşeală. Dar acum, asemenea cuiva care îl cunoştea doar din bârfe, Charlotte se simțea obligată să apere această greşeală.

— Fericirea nu a fost niciodată scopul unei căsnicii în societate.

— Oh, am observat asta de mult timp. Sunt foarte multe aranjamente, unele făcute cu sânge-rece. Dar ocazional se întâlneşte câte o uniune care nu are niciun motiv să existe, cu excepția dragostei şi a acelui optimism copleşitor pe care îl inspiră dragostea. Despre acele uniuni sunt curioasă. Şi tocmai atunci când nu reuşesc, atunci mi se rupe puțin inima, pentru ceea ce ar fi putut fi.

Ar fi existat un „ar fi putut fi" în cazul lui Ingram? Dacă Charlotte nu l-ar fi avertizat înainte de nuntă că o femeie perfectă nu exista decât în imaginația unui bărbat, dacă nu ar fi subliniat că oricine se străduia să pară fără cusur trebuie să aibă un motiv ascuns, şi-ar fi testat poate soția, la decesul naşului său, spunându-i că a primit doar cinci mii de lire rentă, în loc de averea stipulată în testamentul naşului său?

Pentru că era sigură că, dacă i-ar fi spus adevărul lui Lady Ingram, ea ar fi fost foarte bucuroasă, în loc să fie plină de dezamăgire şi apoi înfierbântată de furie, spunând că se măritase cu un bărbat despre care se ştia că era rezultatul aventurii mamei sale cu un bancher evreu doar pentru moştenirea pe care urma să o primească. De ce altminteri ar fi mânjit ea descendența propriilor copii?

Întrebarea pe care şi-o punea Charlotte se referea la greutatea propriilor ei cuvinte. Să fi plantat ele sămânța îndoielii în mintea lui – sau aceleaşi suspiciuni se formaseră în acel moment al căsniciei, indiferent dacă Charlotte ar fi spus ceva cu ani înainte?

Inspiră adânc.

— Măcar copiii lui sunt adorabili.

Doamna Watson mâncă o bucată de căpşună din compot, mestecând gânditor.

— Ai fost vreodată îndrăgostită, domnişoară Holmes?

— Nu.

Probabil că ar fi fost mai convingătoare dacă răspunsul ei nu ar fi fost atât de rapid sau de categoric, dar doamna Watson dădu numai din cap încet.

— Uneori, asta este o binecuvântare, domnişoară Holmes. O adevărată binecuvântare.

Capitolul 14

A doua zi, la prânz, sosi o telegramă pentru Charlotte, trimisă la adresa Upper Baker Street, nr. 18,

Dragă domnule Holmes, dragă domnişoară Holmes,

Sunt foarte încântat să vă informez că furnizarea de stricnină, atât la doctorul Birch, cât şi la doctorul Harris, a fost într-adevăr compromisă. Sticlele nu conţineau stricnină deloc. Avem acum un caz de crimă premeditată.

Robert Treadles

Seara, ştirile se răspândiră în toată Londra. Misteriosul Sherlock Holmes fusese răzbunat – cel puţin în ceea ce priveşte suspiciunile sale cu privire la domnul Harrington Sackville. Familia lui Lady Shrewsbury susţinea încă cu tărie că aceasta murise din cauze naturale şi că orice altceva era o calomnie răuvoitoare. Familia lui Lady Amelia, pe de altă parte, părea uimită de această ultimă ştire. Nu oferiră niciun răspuns.

— Ar trebui să savuraţi momentul, domnişoară Holmes, spuse doamna Watson în dimineaţa următoare. Era îmbrăcată într-o rochie de mătase imprimată, un model

estival pastelat pe un fond crem. Pentru cineva care a făcut cel mai mare oraş din lume să se agite de uimire şi să speculeze, ai o reacţie prea reţinută.

Charlotte îşi întinse un pic prea mult unt pe pâine.

— M-aş fi simţit mai bine dacă toată agitaţia ar fi făcut o diferenţă mai mare pentru reputaţia familiei mele.

Teoriile nebuneşti continuau să abunde cu privire la ce anume lega cele trei decese. Continuară şi speculaţiile cu privire la identitatea lui Sherlock Holmes. În acelaşi timp însă, oamenii se întrebau şi ce legături, necunoscute publicului larg, ar fi putut avea familia Holmes cu domnul Sackville.

Dar atenţia continuă acordată familiei Holmes nu era singura responsabilă pentru reacţia moderată a lui Charlotte. De asemenea, mai erau şi cuvintele aspre ale lordului Ingram. Oare trebuia să lase în urmă totul – şi pe toţi cei pe care îi cunoştea – pentru un viitor incert, departe? Şi dacă ea trebuie să ia în cele din urmă o astfel de decizie, nu ar fi mai bine pentru ea să o facă cât mai repede?

— Domnişoară Holmes, te agiţi din nou.

Untul dispăru în interiorul moale şi spongios al chiflei calde. O astfel de privelişte o consolase întotdeauna pe Charlotte înainte şi o făcea să se simtă fericită când muşca din ea. Dar aceasta era a treia chiflă din această dimineaţă şi, aşa cum observase doamna Watson, era încă agitată.

— Îmi pare rău.

— Nu, nu-ţi cere scuze. Ştii de ce ai nevoie, draga mea? Ai nevoie de o ocupaţie potrivită.

— Am deja una.

Doamna Watson făcu semn cu mâna. Lumina dimineţii pătrunzând în cameră surprinse manşeta dantelată a mânecii ei.

— Amândouă ştim că a fi însoţitoarea unei doamne nu este o modalitate bună pentru a-ţi folosi timpul.

— Dar care este? Gândeşte-te la ceea ce mi-ai spus în ceainărie, la capacitatea ta de a distila ceea ce alţii nu reuşesc să vadă în perspective uimitoare. Ochii doamnei Watson scânteiau. Te-ai plâns că este un talent fără niciun

folos pentru o domnişoară care a fost expulzată de societate. Ceea ce, din păcate, încă este adevărat. Dar lucrurile s-au schimbat pentru Sherlock Holmes. Acest domn enigmatic este acum faimos în Londra – şi nu numai. Iar talentele sale nu trebuie să rămână neexploatate.

Charlotte uită complet de chifla aflată la o jumătate de centimetru de buzele ei.

— Sugerați că...

Doamna Watson împinse o bucată de hârtie peste masă către Charlotte.

— Spune-mi ce crezi!

Sherlock Holmes, celebrul consultant al Departamentului de Investigații Criminale al Poliției Metropolitane, îşi pune serviciile la dispoziția clienților privați. Onorarii rezonabile. Cereri de informații primite la adresa: C.P._____, Oficiul Poştal General

— Nu ai încă o cutie poştală privată la oficiul poştal, dar vom remedia acest lucru înainte de a trimite anunțul la ziare.

Conceptul o şocă pe Charlotte – părinții ei ar fi murit pe loc dacă ar fi aflat că ea îşi făcea reclamă.

— Dacă nu putem lua legătura individual cu cei care ar putea avea probleme pe care să le rezolvi, spuse doamna Watson cu blândețe, cum altfel vor putea şti că pot beneficia de ajutorul dumitale?

Ideea avea sens. Bineînțeles că trebuia să-şi promoveze serviciile în lung şi-n lat, pentru a avea ca rezultat chiar şi câțiva clienți plătitori. Şi bineînțeles că trebuia să fie acum, înainte ca numele Sherlock Holmes să dispară din memorie.

— Dar eu sunt însoțitoarea dumneavoastră, doamnă. Cum să-mi îndeplinesc îndatoririle dacă mă întâlnesc cu clienții şi câte şi mai câte?

— Ah, dar asta e mult mai bine decât să ai o însoțitoare plătită. Te-ar plictisi la nesfârşit să nu faci altceva decât să-mi citeşti şi apoi să mă asculți cum divaghez. Şi, sincer, nu ar fi interesant nici pentru mine. În acest fel, ne îmbarcăm

împreună într-o aventură, o aventură care are şansa de a fi şi profitabilă.

Doamna Watson aproape că-şi frecă mâinile cu nerăbdare.

— Dincolo de reclamele plătite, vei avea nevoie de un birou, de nişte cărți de vizită şi papetărie, trei lire pe an pentru a închiria cutia poştală privată şi, desigur, pentru tot felul de incidente – oamenii nu se gândesc niciodată la aceste lucruri neprevăzute. Este peste posibilitățile tale acum să te stabileşti cum trebuie, dar nu şi peste ale mele. Apartamentul poate fi biroul tău. Eu voi plăti restul cheltuielilor inițiale şi voi lua o parte din onorariile tale ca răsplată.

— Dar nu ştim dacă voi avea onorarii suficient de semnificative pentru a vă putea recupera investiția.

— Este vorba de afaceri, draga mea domnişoară Holmes. Fiecare investiție implică un risc, dar acesta este un risc pe care sunt mai mult decât dispusă să-l suport. De fapt, îi făcu ea cu ochiul lui Charlotte, trebuie să fii atentă la negocieri, ca să te asiguri că nu iau o parte prea mare din câştigurile dumitale viitoare.

— Doamnă...

Expresia doamnei Watson deveni solemnă.

— Domnişoară Holmes, am fost în teatru. Am văzut actrițe talentate predând un procentaj şocant din câştigurile lor bărbaților care le-au angajat când păreau să aibă puține perspective. Nu face această greşeală, draga mea. Nu-ți subestima valoarea doar pentru că momentan te afli în dificultate.

Senzația de a o fi întâlnit în sfârşit pe mama ei adevărată reveni. Charlotte înghiți în sec

— Da, doamnă. Îmi voi aminti asta.

— Bine. Doamna Watson îşi puse mâinile peste inimă. Oh, domnişoară Holmes, o să ne distrăm atât de mult.

*

Dragul meu Robert,

Ştiu că ţi-am scris doar acum două ore, dar trebuie să te anunţ că o foarte delicioasă cutie de prăjituri a sosit pentru mine, cu complimente din partea domnului Sherlock Holmes şi a surorii sale. În biletul care o însoţea spunea că ţi-ai dorit foarte mult ca eu să gust din aceste madlene. Dragul meu, cât te ador pentru că te gândeşti mereu la mine. (Şi mă minunez, ca de obicei, de isteţimea lui Holmes, căci nu ai fi exprimat dorinţa cu voce tare.)

Acum trecem la afaceri. Holmes m-a rugat să-ţi transmit semnificaţia faptului că menajera nu a deschis perdelele. Mi-a scris că nu a vrut să spună prea multe, în cazul în care analiza chimică ar fi fost greşită. Dar acum că aveţi un mandat de investigare, veţi dori să ştiţi că un astfel de lucru sugerează cu tărie relaţii nepotrivite între cameristă şi domnul Sackville.

Nu am fost niciodată martoră la astfel de lucruri în casa tatălui meu şi îndrăznesc să spun că fratele meu, cu toate greşelile sale, nu este unul care să abuzeze fizic personalul – i-ar fi teamă să nu se molipsească de vreo boală cumplită. Dar prea multe fete tinere care muncesc în serviciul domestic trebuie să se confrunte cu avansuri nedorite, ca un cost al angajării.

Cu toate că, oricât de mult aş urî să arunc calomnii asupra cuiva pe care nu l-am întâlnii şi despre a cărui situaţie ştiu foarte puţine lucruri, Becky Birtle, tânăra în cauză, pare să fi fost o participantă de bunăvoie, dacă într-adevăr au existat avansuri din partea domnului Sackville.

Dacă ar fi intrat în cameră pentru a reaprinde focul înainte ca stăpânul ei să se trezească, ar fi fost de la sine înţeles că nu trebuia să se apropie de perdele – dar nici nu ar fi trebuit să-l deranjeze în timpul odihnei sale. Dar de vreme ce scopul ei era să-i dea cacao de dimineaţă, ar fi trebuit mai întâi să deschidă perdelele şi, eventual, ferestrele, pentru a lăsa lumina şi aerul proaspăt să pătrundă în cameră.

Faptul că s-a apropiat şi l-a atins fără să facă acest lucru mai întâi indică faptul că nu îndatoririle primau în mintea ei. De fapt, ar putea fi cel mai caritabil lucru care poate fi spus în aceste circumstanţe.

Dar sper că nu a fost aşa. Un astfel de scenariu mă face să mă îngrijorez pentru fată şi să mă simt prea cinică în legătură cu lumea.

Cred că mă voi alina cu o ceaşcă de ceai proaspăt şi o madlenă delicioasă care are un gust la fel de strălucitor şi de minunat ca o zi de vară în Toscana,

Cu toată dragostea mea,
Alice

Inspectorul Treadles lovi cu un deget peste scrisoarea soției sale, încercând să se decidă dacă informațiile care îi fuseseră furnizate erau utile.

Sau, mai degrabă, dacă erau utile în direcția corectă. Descoperirea faptului că rezerva de stricnină fusese compromisă la ambii doctori, împreună cu dezvăluirea lordului Ingram că Lady Sheridan fusese văzută la gara Paddington, confirmaseră cu fermitate suspiciunea lui asupra familiei Sheridan.

Posibilitatea unui comportament îndoielnic din partea lui Becky Birtle îi dădu peste cap teoriile.

Familia Sheridan era suspectul perfect. Scăpând de un frate pe care nu-l mai iubeau, ar fi pus capăt veşnicelor lor griji băneşti. Aveau sofisticarea şi – în ciuda situației lor financiare – aveau mijloacele de a coregrafia o crimă complicată care să se prezinte ca o supradoză accidentală.

Dar profitul ca motiv prezenta problemele sale. Situația financiară a familiei Sheridan era mai degrabă cronică decât acută. Făcuseră afaceri zeci de ani fără să ucidă pe nimeni. De ce ar fi trebuit să înceapă în această etapă târzie a vieții?

Pe de altă parte, o relație necuviincioasă între Becky Birtle şi domnul Sackville era mult mai susceptibilă de a aprinde pasiuni ucigaşe aici şi acum. Altcineva ar fi putut să concureze pentru afecțiunea lui Birtle. Tommy Dunn, grădinarul, poate. Era mult mai apropiat de vârsta lui Becky Birtle şi un bărbat respins ar putea foarte bine să se transforme într-o bestie periculoasă.

Doar că nimeni nu dăduse buzna în furie şi nu-l sugrumase pe domnul Sackville. Şi Treadles nu-l vedea pe

Tommy Dunn ca fiind genul de om care să pună la cale un plan elaborat care să nu lase nicio urmă a implicării sale.

Dar vreuna dintre celelalte servitoare? Şi dacă una dintre ele ar fi crezut că are o înțelegere cu stăpânul ei, doar ca să descopere că acesta îşi făcea de asemenea de cap cu Becky Birtle? Oare n-ar provoca asta o furie dezlănțuită?

— Domnule inspector, aveți un mesaj de la chimist, spuse sergentul MacDonald.

Treadles citi telegrama.

— Ce!?

— Ce este, domnule? întrebă MacDonald, cu ochii mari.

Treadles avu nevoie de o clipă pentru a se aduna.

— Ții minte că am cerut ca țesutul domnului Sackville să fie testat pentru alte otrăvuri în afară de cloral? Aruncă din nou o privire la telegramă. Au găsit arsenic.

Capitolul 15

Curry House avea un aspect foarte diferit când îl întâmpină pe inspectorul Treadles la întoarcerea sa. Se lăsase ceața. Casa se pierdea în valuri de vapori, o navă palidă, fantomatică, într-o mare de ceață.

Caracterul interiorului se schimbase şi el. Odată cu pierderea frumuseții coastei, nu mai avea aceeaşi aerisire şi strălucire. În schimb, Treadles simțea o izolare intensă, intensificată de frumusețea implacabilă a decorului.

Înainte de sosirea lui Treadles, sergentul MacDonald, însoțit de doi jandarmi locali, făcuse o percheziție a întregii proprietăți. Două surse de arsenic fuseseră găsite. Una, aflată în bucătărie, fusese vopsită în roşu – aşa cum cere legea pentru a preveni utilizarea greşită accidentală. Cealaltă, o cutie de arsenic alb păstrat pentru a ucide şoareci, se afla în magazie.

Acest lucru era mai mult sau mai puțin normal pentru o gospodărie de această anvergură şi nu oferea niciun indiciu imediat despre cine ar fi putut să o folosească. Ca să nu mai

spunem că, deşi trebuia să se semneze pentru cumpărarea arsenicului alb, cu premeditare, un potenţial otrăvitor putea oricând să găsească un farmacist lipsit de scrupule la o anumită distanţă şi să facă tranzacţia nedetectabilă.

Pentru că acesta fusese un otrăvitor prevăzător, nu se găsise arsenic în conţinutul stomacului răposatului, ci în părul şi unghiile lui, ceea ce indică un otrăvitor de lungă durată la locul de muncă.

Oare ce se întâmplase apoi? De ce schimbase otrăvitorul tactica? De ce fusese brusc nevoie ca domnul Sackville să moară imediat şi nu într-un viitor nedeterminat?

Şi avea oare legătură cu faptul că Becky Birtle fusese o fată destul de impertinentă?

— Puteţi să-mi spuneţi ceva despre intrările şi ieşirile din magazie, doamnă Cornish?

Se aflau din nou în biroul ei, dar menajera nu radia la fel de multă stăpânire asupra propriului fief ca data trecută – ştiind că domnul Sackville fusese ucis, nu putea fi uşor pentru nimeni de la Curry House.

— Depozitul este de obicei încuiat, spuse ea, cu o stăpânire de sine hotărâtă. Prăjiturile şi biscuiţii sunt ţinuţi înăuntru şi nu vrem ca Jenny Price să intre în ele. Dar domnul Hodges are o cheie – lua cacao şi zahăr pentru a-i face domnului Sackville ceaşca de dimineaţă. Şi doamna Meek, de asemenea, când a vrut o supieră. Şi uneori îi dau cheia mea lui Tommy Dunn. Personalul primeşte trei mese pe zi şi ceai. Dar e o muncă grea. Nu mă deranjează să ia câţiva biscuiţi în plus pentru el.

— Deci, toată lumea, în afară de Jenny Price, intră şi iese din acea cameră.

Acest lucru nu era deloc util pentru ancheta lui Treadles.

— Aşa este. Nu există vin sau bere în ea – acelea se află într-o pivniţă încuiată. Nu există nici argintărie. Şi nimeni nu a luat niciodată nimic din ceea ce nu trebuia din magazie. Dar, domnule inspector, de ce vă interesează cine poate lua arsenic când domnul Sackville a murit din cauza excesului de cloral?

Treadles îşi lăsă privirea în jos, la notiţele sale.

— Nu aţi menţionat-o pe Becky Birtle. Avea şi ea acces la magazie?

— Din când în când o rugam să aducă ceva pentru mine. Dar cu siguranţă nu puteţi suspecta un copil, nu?

Treadles nu răspunse nici la această întrebare.

— În dimineaţa zilei în care a fost ucis domnul Sackville, când aţi intrat în camera lui, fuseseră deja draperiile deschise?

Doamna Cornish tresări.

— Sunt sigură că nu-mi amintesc. Domnul Sackville era atât de rece şi toate celelalte. Nu am dat atenţie perdelelor.

— Dacă perdelele ar fi fost închise, ar fi fost nevoie să le deschideţi ca să vedeţi.

— Nu-mi amintesc nimic despre perdele – trebuie să fi fost deschise.

Ea emana respectabilitate. Treadles şi-ar fi putut-o imagina cu uşurinţă pe coperta revistei *The Experienced English Housekeeper*. Ar fi minţit? Şi, mai important, dacă ar fi minţit, care ar fi fost motivul? Ce ar fi împins-o să nu-i dea impresia că ar fi putut fi implicată camerista?

— Aş dori să văd o fotografie a lui Becky Birtle.

Schimbarea bruscă a subiectului o făcu pe doamna Cornish să se întindă spre ceaşca de ceai.

— Nu a lăsat în urmă niciuna.

— Spuneţi-mi ceva despre caracterul ei atunci.

Doamna Cornish adăugă ceea ce lui Treadles i se păru o cantitate excesivă de zahăr în ceaiul ei.

— Becky este la o vârstă... dificilă. Ea crede că este o femeie în toată firea şi nu-i place să i se spună altceva. Dar are o inimă bună. În câţiva ani ar trebui să devină o femeie frumoasă.

— Când vă aşteptaţi să se întoarcă la Curry House?

— Oh, nu pot să vă spun, domnule inspector. Acum că părinţii ei au aflat că domnul Sackville a fost ucis, îndrăznesc să zic că nu le-ar plăcea ca ea să se mai întoarcă.

Oare auzi Treadles o urmă de uşurare în vocea doamnei

Cornish? Avea motive să se îngrijoreze pentru propria respectabilitate – nu s-ar reflecta bine asupra ei, în calitate de şefă a personalului, dacă s-ar afla că Becky Birtle se comportase într-o manieră necuviincioasă. Dar oare aceasta era singura grijă a doamnei Cornish?

— Aţi întrebat mai devreme, doamnă Cornish, de ce mă interesez de arsenic când domnul Sackville a murit din cauza unei supradoze de cloral. Răspunsul este că am găsit arsenic în domnul Sackville, ceea ce indică faptul că cineva l-a otrăvit.

Doamna Cornish tresări violent.

— Nu!

Treadles continuă.

— Cel mai probabil, acel cineva avea acces frecvent la el. Din moment ce domnul Sackville era mai mult sau mai puţin un singuratic, asta limitează suspecţii la membrii gospodăriei.

— Dar... dar ce gând oribil.

— Din nefericire, acesta este cazul.

— Dar a murit din cauza cloralului. Şi nimeni din această casă nu ştie cum să spargă locuinţele a doi doctori diferiţi.

Aceasta era partea cea mai ciudată. Dar Treadles învăţase, în timpul petrecut ca detectiv, că cei care lucrau ca slujitori erau mult mai diverşi decât se credea. Nu era ceva nemaiauzit ca salonul servitorilor şi adăpostească persoane care cunoscuseră partea întunecată a vieţii.

— Este ceea ce presupune – şi speră fiecare menajeră – ca aceia care servesc sub comanda ei să fie nişte oameni care respectă legea cu meticulozitate. Dar nu cunoaşteţi trecutul tuturor celor de aici, nu-i aşa?

Cu reticenţă, doamna Cornish clătină din cap.

— Cine din această gospodărie i-ar dori răul domnului Sackville?

— Nimeni!

— Ştiţi că nu este adevărat: cineva de sub acest acoperiş i-a dorit foarte mult răul stăpânului său. Dumneavoastră sunteţi responsabilă pentru conducerea

gospodăriei. Ar trebui să aveți cunoştință de orice tensiune care ar fi avut potențialul de a degenera şi de a se înrăutăți.

Doamna Cornish îşi strânse ceaşca de ceai cu ambele mâini.

— Domnule, nu trebuie să credeți că această casă este un focar de rea voință. Departe de asta.

— Doar un otrăvitor nechibzuit şi-ar face ura cunoscută de toți. Ați observat semne mai subtile de nemulțumire şi resentimente?

— Nu am avut niciodată vreo plângere împotriva domnului Sackville. Becky îl considera un domn de treabă. Jenny Price îl adora. Doamna Meek este nouă aici şi este oricum genul vesel, mereu cu o vorbă bună pentru toți.

Lui Treadles nu i se păru un compliment, ci mai degrabă politețea cuiva care ar fi avut nevoie de ceva mai puțină agreabilitate hotărâtă.

— Tommy Dunn credea că soarele răsare şi apune odată cu domnul Sackville. Iar domnul Hodges... Domnul Hodges îşi ține cărțile aproape de piept.

Treadles ridică o sprânceană, dar nu făcu altceva decât să aştepte.

Doamna Cornish luă o înghițitură mare din ceaiul ei.

— Obişnuiam să cred că el şi domnul Sackville se înțelegeau foarte bine. Dar de Crăciunul trecut, când Tommy Dunn a primit lanțul de la stăpân şi nu se putea opri din a-şi scoate ceasul ca să verifice ora, domnul Hodges s-a uitat la el de parcă era un idiot. M-am gândit că poate era un pic gelos – Tommy Dunn nu avea niciun motiv să primească un cadou aproape la fel de frumos ca acela pe care îl primise el însuşi. Când a venit doamna Meek, a fost impresionată de tot. Domnul Hodges avea o privire împietrită când ea şi Tommy Dunn erau de acord cu frumusețea casei şi cu gentilețea stăpânului. Odată chiar s-a ridicat şi a ieşit din salonul servitorilor.

Hodges, când fu chemat în salon pentru a răspunde la întrebări, neagă imediat afirmațiile doamnei Cornish.

— Poate că mi-am dat ochii peste cap la Tommy Dunn de câteva ori, dar numai pentru că era aproape nepotrivit cât

de des îşi arăta lanţul de la ceas. Un bărbat în toată firea ar trebui să ştie mai bine. Am plecat din sala servitorilor în acea zi după cină pentru că era pe cale să plouă şi mi-am amintit că îmi lăsasem fereastra întredeschisă – m-am întors cinci minute mai târziu. Şi nu cu Tommy Dunn vorbea doamna Meek în acel moment, ci cu Becky Birtle.

Lui Treadles îi trecu un gând prin minte.

— Sunteţi sigur că nu era domnişoara Birtle cea care vorbea cu domnul Dunn?

— Din câte mi-am dat seama, cei doi nu aveau nimic de spus unul altuia.

Era ciudat. Într-o gospodărie plină de oameni în vârstă, ei erau singurii tineri.

— Întotdeauna a fost aşa?

— Nu întotdeauna. Când Becky a sosit prima dată, vorbea foarte mult cu Tommy Dunn. Iar el a fost un ajutor pentru ea. Dar apoi totul s-a schimbat. Obişnuia să rămână după cină ca să ne asculte vorbind – nu spunea niciodată prea multe, dar voia să asculte, mai ales dacă aduceam în discuţie locuri în care am fost şi pe care le-am vizitat. Nu la mult timp după ce a venit Becky, s-a oprit. Pleca pur şi simplu la sfârşitul cinei şi se întorcea în camera lui.

Acest lucru se potrivea cu presupunerea că Tommy Dunn ar fi putut să o placă pe Becky Birtle – şi că poate afecţiunea lui nu îi fusese împărtăşită.

— Mai este ceva ce ne puteţi spune, domnule Hodges, care ar putea să ne ajute în ancheta noastră?

Hodges se gândi un moment.

— Când m-am întors din vacanţă pentru anchetă, carafa de whisky din dormitorul domnului Sackville dispăruse.

— Aţi căutat-o?

— Am întrebat-o pe doamna Cornish. Mi-a spus că a căutat prin toată casa şi că nu a găsit-o.

Whisky-ul ar fi fost un bun mijloc de administrare a arsenicului. De fapt, orice ar fi fost un bun mijloc de administrare a arsenicului. Nu degeaba fusese o armă preferată în arsenalul otrăvitorului. Pulberea era inodoră şi

insipidă, uşor de disimulat în alimente şi băuturi. Ca să nu mai vorbim că simptomele otrăvirii cu arsenic se potriveau îndeaproape cu cele de holeră – şi în locurile în care aprovizionarea cu apă nu era pusă sub semnul întrebării, puteau fi puse pe seama atacurilor gastrice.

— Aş putea să vă spun, domnule Hodges, că s-a găsit arsenic în corpul domnului Sackville.

Hodges strânse pumnii. Răsuflă din greu de câteva ori.

— Trucurile cu stricnina au fost destul de îngrozitoare. Dar şi arsenic?

— Şi arsenic. Cât de des bea domnul Sackville whisky-ul?

— Aproape... Hodges mai expiră o dată cu o respiraţie tremurândă. Aproape în fiecare zi, dar nu bea niciodată mai mult de un deget sau două.

— În ce ocazii nu bea?

— Când vremea era caldă, putea să ceară să bea un pahar de vin. Pivniţa păstra vinul la rece.

— Cred că v-am mai întrebat acest lucru, dar permiteţi-mi să vă întreb din nou, domnule Hodges. Cunoaşteţi pe cineva – mai precis, pe cineva din această casă – care şi-ar fi dorit moartea domnului Sackville?

Un muşchi zvâcni în colţul maxilarului lui Hodges, dar răspunsul său fu ferm.

— Nu.

— Cunoaşteţi pe cineva care şi-ar fi dorit ca el să sufere?

Crizele gastrice pe care domnul Sackville le îndurase în ultimele luni cel mai probabil nu erau deloc crize gastrice, ci efecte ale arsenicului.

Hodges îşi desfăcu şi îşi strânse din nou pumnii.

— Nu, domnule inspector. Nu avem astfel de ticăloşi în această casă.

*

Tommy Dunn confirmă această opinie.

— Nu există un stăpân mai generos decât domnul

Sackville. Iar un nou stăpân s-ar putea să nu vrea nici măcar să mai muncim pentru el. De ce i-ar face cineva rău?

Avea dreptate. Ca un servitor să-l otrăvească pe stăpânul casei însemna să-şi pună în pericol propriul trai, mai ales în cazul unui angajat într-o casă ca aceasta, fără ca nimeni să vină să moştenească proprietatea. Următorul chiriaş ar putea foarte bine să aducă o echipă completă de servitori.

Treadles îl întrebă pe Dunn despre faptul că domnul Hodges plecase din salonul servitorilor atunci când doamna Meek şi altcineva discutau despre meritele casei şi ale stăpânului:

— Erai tu sau Becky Birtle?

— Trebuie să fi fost Becky. Nu-mi amintesc nimic de genul ăsta.

— Tu nu erai acolo?

— Nu. M-am întors în camera mea după cină.

— Am înțeles că nu te aveai bine cu Becky Birtle.

Ostilitatea întunecă fața lui Tommy Dunn.

— Fata aia este prea plină de ea.

Exista un exces de antagonism în expresia lui; o părere prea bună despre ea însăşi nu putea fi singurul lucru care îl deranja la Becky Birtle.

— Ai nutrit vreun sentiment de afecțiune pentru ea înainte ca sentimentele tale să se schimbe?

Tânărul strâmbă din nas.

— Ce? Mă întrebi dacă mi-a plăcut de ea?

— Da.

— Niciodată. E o fată sfrijită – osoasă ca o capră. Nu mi-a stârnit nimic.

— Atunci de ce ai ajuns să nu o placi?

Dunn ridică din umeri, dar maxilarul îi era ținut atât de strâns, încât o venă i se umflă la gât.

— După cum am spus, îşi dădea aere.

Ceva se întâmplase pentru a deraia o asociere cândva destul de prietenoasă, dar Treadles nu avea să afle asta de la Dunn.

— Ştii ceva despre o sticlă de whisky care a dispărut?

— Am prins-o pe doamna Cornish în camera mea căutând-o. Mi-a spus că nu crede că eu am luat-o, dar cineva ar fi putut să o ascundă sub patul meu sau ceva de genul ăsta. Nu pot spune că o cred.

Lui Treadles nu-i plăcea acest aspect al muncii sale. O investigație de crimă scotea la iveală nu doar nemulțumiri adânc înrădăcinate, nutrite obsesiv, dar şi o multitudine de resentimente cotidiene. Curentele subterane care altfel nu ar fi ieşit la suprafață în viitorul apropiat.

Nu trebuia să fii naiv ca să te bucuri de ideea unei gospodării armonioase, în care stăpânul este gentleman şi grijuliu, iar servitorii sunt devotați față de angajatorul lor şi amabili unii cu alții. Să nu crezi în această posibilitate însemna să devii genul de cinic care suspecta fiecare instituție clocotind de acrimonie şi nemulțumire.

Iar Robert Treadles fusese un om atât de norocos – îşi datora să nu aleagă calea uşoară a scepticismului şi a dezamăgirii.

*

Pentru că nu avea nimic de câştigat dacă o intervieva din nou pe Jenny Price, Treadles o chemă pe doamna Meek, care sosi într-o stare foarte agitată.

— Este adevărat, domnule inspector, că domnul Sackville a fost otrăvit cu arsenic?

Treadles se aşteptase ca vestea să se fi răspândit.

— Aş vrea să ştiu cine a venit la dumneavoastră cu informația.

Asta l-ar putea ajuta să judece gradele diferite de relații între servitori.

— Nimeni nu a venit să-mi spună. Doamna Cornish părea foarte agitată când a trecut prin bucătărie. Aşa că am urmărit-o şi am întrebat-o ce s-a întâmplat. Ea mi-a spus. A fost o veste atât de îngrozitoare încât i-am întrebat atât pe domnul Hodges, cât şi pe Tommy Dunn, pentru că nu voiam să cred.

Se uită fix la Treadles, ca şi cum încă mai spera că el o

va linişti.

— Este adevărat, spuse el cu blândeţe.

Imediat privirea ei se îndreptă spre sergentul MacDonald. Acesta din urmă încuviinţă, închizând ultima cale de negare.

Doamna Meek se scufundă încet într-un scaun.

— Dar asta e rău. Rău.

Treadles îi acordă o clipă pentru a se aduna.

— Conform răspunsurilor pe care le-aţi furnizat data trecută, când aţi ajuns în dormitorul domnului Sackville, unul dintre primele lucruri pe care le-aţi făcut a fost să deschideţi perdelele. Este corect?

Ea îl privi nedumerită.

— Ce legătură are asta cu situaţia?

— Vă rog să răspundeţi la întrebare. Aţi tras perdelele?

— Da.

— Sunteţi sigură că nu erau deja trase?

Doamna Meek se îndreptă – se încruntă cu demnitatea rănită a cuiva pe cale să-şi apere integritatea.

— Sunt foarte sigură, domnule inspector. Ne-am grăbit cu toţii la căpătâiul domnului Sackville. „Atingeţi-l, atingeţi-l”, strigase Becky. Aşa că am făcut-o, iar temperatura lui era complet greşită. M-am uitat la doamna Cornish. Dar ea nu se uita la el. Se uita la perdele. Îmi amintesc foarte clar acest lucru. Era încă întuneric, înăuntru, dar lumina se infiltra deja pe la marginile draperiilor, ca un halo, dacă vreţi. Apoi, doamna Cornish a tras perdelele de pe partea ei, iar eu am făcut acelaşi lucru la fereastra mai apropiată de mine.

Răspunsul doamnei Meek avea o inocenţă, o lipsă hotărâtă de insinuare. Treadles îşi aminti de propria lui nepăsare faţă de semnificaţia perdelelor. Un gând îi veni în minte.

— Aţi lucrat în vreo altă poziţie într-o gospodărie, doamnă Meek?

— Nu, domnule inspector. Am fost întotdeauna bucătăreasă. Ajutor de bucătar la început şi apoi bucătăreasă.

Poate că ea chiar spunea clar şi răspicat faptele. Poate

că nici ea însăşi nu înțelegea importanța a ceea ce dezvăluise.

— Cum ați descrie-o pe Becky Birtle?

— Becky? E un pic cam dificilă. Nu mă deranjează o fată cu un temperament dificil, dar cred că doamna Cornish era iritată de ea.

— Este o fată atrăgătoare?

— Nu e frumoasă, dar majoritatea fetelor de vârsta ei sunt destul de drăguțe în floarea tinereții.

— Există vreo poză cu ea undeva în casă?

Doamna Meek se încruntă.

— N... oh, stați, acum îmi amintesc. Un fotograf călător a trecut pe aici de curând. Domnul Hodges a spus că domnul Sackville plătise pentru o fotografie a servitorilor anul trecut şi că nu ar fi plătit pentru o alta atât de curând. Dar doamna Cornish a spus că va plăti ea însăşi pentru una. Aşa că am târât câteva scaune afară şi ne-am aşezat pentru fotograf, iar acesta s-a întors câteva zile mai târziu cu o copie pentru doamna Cornish.

— Becky Birtle era în fotografie?

— Da, era. Stătea chiar în spatele meu.

Şi totuşi, doamna Cornish fusese fermă când spusese că nu exista nicio fotografie a fetei în casă. Treadles îşi notă să vorbească cu menajera din nou înainte de a pleca.

— Domnul Hodges mi-a spus că a dispărut o sticlă de whisky. Ați auzit despre asta?

Se auzi o bătaie în uşă. Chiar înainte ca Treadles să răspundă, polițistul Perkins, care fusese desemnat să-i însoțească pe detectivii de la Scotland Yard şi să le faciliteze munca, băgă capul pe uşă. Fața tânărului era roşie de emoție.

— Domnule inspector, domnule sergent, o vorbă, vă rog.

Treadles ridică o sprânceană. Pentru ca jandarmul să întrerupă un interviu, ar fi bine să fie ceva important. Se scuză în şoaptă şi ieşi din cameră, cu MacDonald în urma lui.

— Domnule inspector, numele pe care sergentul mi-a

cerut să-l verific...

— Ce nume, domnule sergent?

— Când am căutat în camera doamnei Meek, domnule, spuse sergentul MacDonald, am găsit scrisori adresate unei anume Nancy Monk. Numele îmi suna cunoscut, dar nu mi-am putut aminti cu exactitate. Aşa că l-am rugat pe poliţistul Perkins să vadă dacă poate afla ceva mai mult.

— Unul dintre oamenii de la secţie şi-a amintit imediat, spuse Perkins. Dar nu am vrut să ne grăbim, aşa că am trimis o telegramă prin maşina Wheatstone la Scotland Yard. Iar ei au trimis o telegramă înapoi şi ne-au confirmat suspiciunile. Nancy Monk fusese acuzată într-un proces de otrăvire cu arsenic cu douăzeci şi cinci de ani în urmă. Toţi membrii familiei au murit, cu excepţia stăpânului casei, care era plecat cu afaceri. Ea a depus mărturie în boxa martorilor la propriul proces şi juriul a fost convins că ţinea foarte mult la copiii mici. Şi, din moment ce nu a existat niciodată vreo dovadă că ar fi existat ceva între bucătăreasă şi stăpân – plănuia să se mărite cu un tânăr legumicultor tânăr –, a fost achitată.

Şi un sfert de secol mai târziu, apăruse într-un alt caz de otrăvire cu arsenic.

Când inspectorul Treadles se întoarse, doamna Meek se legăna înainte şi înapoi pe scaun, cu degetele strânse în jurul cotierelor.

Treadles intră în subiect.

— Doamnă Meek, aţi purtat vreodată un alt nume?

Tot sângele i se scurse de pe faţă.

— De ce mă întrebaţi?

El pur şi simplu aşteptă.

— A fost o înscenare! Vocea ei a urcat o octavă întreagă, dându-le cuvintelor sale o notă iritantă. Omul pentru care lucram... el a fost. Verişorii lui aveau o fermă de oi şi păstrau arsenic alb pentru pregătirea lânii. Cu o lună înainte ca toată lumea să moară, şi-a vizitat verii. El a amestecat arsenicul în borcanul de rezervă de zahăr tos pe care îl ţineam în dulap. Şi bineînţeles că a avut grijă să fie plecat cu afaceri când zahărul din borcanul din bucătărie s-a

terminat şi am început să folosesc zahăr din celălalt borcan. Le-am adus copiilor lapte cu zahăr şi cacao caldă pentru doamna, aşa cum făceam în fiecare dimineaţă. Au avut şi pâine prăjită cu unt presărată cu zahăr. Nu vă puteţi imagina suferinţa lor în acea zi. Am fost teribil de îngrijorată. Dar nu am crezut niciodată că au fost otrăviţi. Iar eu nu m-am gândit niciodată că voi fi acuzată. Nu era o femeie drăguţă sau deşteaptă. Dar a încercat să îi ofere cel mai bun cămin posibil. Iar copiii erau drăguţi şi iubeau tot ce găteam. M-am bucurat să aud că tatăl lor, atunci când a cerut mâna fiicei unui asociat de afaceri la mai puţin de un an după aceea, a fost refuzat. M-am bucurat şi mai mult când am aflat că a murit la ferma de oi a vărului său, după ce a fost împuns de un berbec furios. Poate că Dumnezeu nu este orb şi surd până la urmă.

Îşi împreună degetele, degete care erau mari şi aspre de la muncă.

— Dar dacă asta a fost dreptate de sus, a venit prea târziu pentru mine. Tânărul meu, el credea că sunt nevinovată, dar mama lui nu l-ar fi lăsat să se căsătorească cu cineva care trecuse printr-un proces atât de public – ca să nu mai spunem că se temea că o voi otrăvi. Iar eu nu am putut să mai stau în Lancashire. Trebuia să-mi iau rămas-bun de la el, să mă mut departe, să-mi schimb numele şi să-mi fac o nouă viaţă.

Fosta Nancy Monk se uită la Treadles, cu privirea directă şi serioasă.

— Nu eu l-am otrăvit pe domnul Sackville. Şi dacă veţi verifica cu fostul meu angajator – am servit familia timp de douăzeci de ani, veţi afla că am spus adevărul. I-a părut rău să mă vadă plecând. Iar eu aş fi rămas, dar nu mai sunt atât de tânără şi era prea mult de lucru să hrănesc 24 de doamne dispeptice zi de zi.

— Cu siguranţă vom verifica la fostul dumneavoastră angajator, spuse Treadles.

Suferinţa ei era atât de palpabilă, încât îi era greu să respire. Voia să o creadă, dar nu-şi putea permite ca simpatia lui să tulbure ancheta.

— Şi ce intenționați să faceți între timp, domnule inspector? Umerii doamnei Meek se prăbuşiră. Să mă arestați?

Treadles oftă în sinea lui.

— Nu intenționez – deocamdată. Dar vă avertizez să rămâneți în această casă – sau veți fi considerată o fugară.

*

Treadles nu uită de fotografie, dar doamna Cornish avu o explicație pregătită.

— Becky a luat-o cu ea când a plecat. Voia să se întoarcă acasă, dar se temea că părinții ei nu o vor lăsa să plece din nou. Aşa că a cerut fotografia ca amintire.

Treadles încuviință.

— În timpul interviurilor mele cu alți membri ai personalului, am aflat de o sticlă de whisky pe care o căutați, doamnă Cornish. Ați omis să-mi menționați acest lucru.

Doamna Cornish trase aer în piept.

— Dar nu avea nicio legătură cu acest caz. Nu a existat niciodată vreun furt în această casă de când sunt eu aici şi am fost supărată că imediat ce domnul Sackville a murit cineva a crezut că e în regulă să fure ceva ce-i aparținea.

La prima vedere, aceasta era o explicație destul de plauzibilă. Dar dacă s-ar fi luat după aparențe, nu ar fi existat nici o investigație privind moartea domnului Sackville.

— Ați găsit-o vreodată?

— Nu, spuse imediat menajera.

— Să ne anunțați dacă apare.

— Bineînțeles, domnule inspector. Doamna Cornish zâmbi forțat. Bineînțeles.

Capitolul 16

Răspunsul la anunțul lui Sherlock Holmes din ziare întrecu aşteptările lui Charlotte. Chiar şi doamna Watson se

declară mai mult decât mulțumită de afluxul de cereri.

Existară, aşa cum o avertizase pe Charlotte, o serie de scrisori care nu aveau nimic de-a face cu probleme perplexe care trebuiau dezlegate. Mai multe misive îl certau pe Sherlock Holmes pentru că se amestecase în chestiuni care nu-l priveau – una dintre ele pretindea că vine de la o prietenă a lui Lady Amelia, alta de la o rudă a lui Lady Shrewsbury. Alte câteva pretindeau prietenie – şi rudenie – cu personajul fictiv Holmes, exprimându-şi speranța de a reînnoi cunoştința şi poate un ajutor financiar. Cele care o amuzară cel mai mult fură cele şase cereri în căsătorie, de la femei care nu voiau ca geniul singular al timpului lor să fie lipsit de căldura şi solicitudinea unei soții bune.

Existase chiar şi un domn convins că Holmes trebuie să fie de convingere uraniană.

Marii bărbați, după observația mea, au mai multe şanse decât să nutrească o dragoste profundă pentru alți oameni mari. Prin urmare, vă îndemn să vă alăturați societății noastre şi să ne străduim împreună să răsturnăm prejudecățile care ne-ar condamna şi barierele care ne-ar face să fim mereu nişte solitari, temători de descoperire şi exil.

— M-aş alătura societății sale într-o clipită, îi spuse Charlotte doamnei Watson, dar mă tem că îl voi dezamăgi amarnic.

O parte dintre sesizările rămase fură respinse imediat, deoarece erau false.

— Acest bărbat afirmă că are un venit de patru mii de lire sterline pe an şi vrea să ştie dacă logodnica lui este sinceră în afecțiunea ei pentru el sau doar pentru banii lui. Doamna Watson o luă în derâdere. Uită-te la acest ziar. Aş fi surprinsă dacă ar avea un venit de patru sute de lire sterline pe an.

O altă scrisoare, de la o tânără care lucra la o florărie şi care era nedumerită de comportamentul unui client care întotdeauna cumpăra un singur trandafir, dar dintr-odată cumpărase un buchet de cârciumărese galbene, i s-a părut

destul de legitimă doamnei Watson. Dar Charlotte, după ce se uită la ea, declară că era o invenție.

— Lordul Ingram este un caligraf desăvârşit. Şi el m-a învățat că, deşi este posibil pentru o persoană să stăpânească mai multe stiluri de scris, este nevoie de foarte multă practică pentru a obține fluiditate în curgerea literelor. Şi chiar şi atunci când reuşeşte, s-ar putea să existe totuşi o ezitare vizibilă la începutul şi la sfârşitul cuvintelor. De fapt, dacă ne uităm la scris, aş presupune că scriitorul lucrează pentru un ziar.

Doamna Watson făcu ochii mari – existase o serie de solicitări din partea ziarelor, care doreau să vorbească cu domnul Holmes, pe care le aruncaseră cu promptitudine. Charlotte zâmbi.

— Nu, nu scrisul lui de mână mi-a spus asta, dar scrisoarea are o ştampilă poştală foarte apropiată de cea de la sediul ziarului *The Times.* Presupusul nostru şmecher nu şi-a dat seama că ar fi bine să fie mai implicat în frauda sa dacă vrea să aibă o întâlnire față în față cu misteriosul Sherlock Holmes.

*

Primul lor client real de pe Upper Backer Street nr. 18 fu un tânăr cu o față roz şi nerăbdătoare. Curta o domnişoară încântătoare. Ziua ei de naştere era peste trei săptămâni şi el întrebase ce ar trebui să îi ofere. Ca răspuns, ea îi dăduse o ghicitoare pentru a-i testa profunzimea devotamentului.

Ceea ce aş vrea să primesc se găseşte la începutul anului, în mijlocul celui mai lung cuvânt din dicționar, la capătul scărilor şi la capătul eternității. Te întoarce asta cu susul în jos? Atunci trebuie să te întorci pe dos.

Charlotte dispăru în dormitorul lui „Sherlock” timp de trei minute, apoi se întoarse cu un zâmbet larg pe față.

— Fratele meu a rezolvat ghicitoarea pentru tine. Dacă

iei litera de la începutul cuvântului „an *(year)”.*

— Am încercat această cale mai devreme, spuse tânărul. La începutul cuvântului „an *(year)”* se află litera y. În partea de jos a scărilor *(stairs)* ar fi da s, iar sfârşitul eternității *(eternity)* un alt y. Dar care este cel mai lung cuvânt din dicționar *(dictionary)?*

— Asta ar depinde de dicționar, nu-i aşa? Dar cel mai lung cuvânt din cuvântul „dicționar” este el însuşi.

Tânărul oftă de încântare.

— Iar litera din mijlocul cuvântului este... ah...

Charlotte aşteptă cu răbdare până când el exclamă:

— O! Este o.

— Cred că aveți dreptate, domnule.

— Dar ce îmi dau y, o, s şi y?

— Domnişoara dumneavoastră v-a avertizat că totul ar putea fi cu susul în jos, nu-i aşa? Aşa că haideți să inversăm indicațiile ei, cele care sunt reversibile în orice caz. Dacă luăm sfârşitul anului, partea superioară a scărilor, şi începutul eternității – mijlocul dicționarului este încă mijlocul dicționarului – atunci ce avem?

Tânărul se gândi un minut.

— R, O, S, E (trandafir). Trandafiri, ea vrea trandafiri! Pot să-i aduc trandafiri!

Plecă radiind. Doamna Watson, care se oferise voluntar să aibă grijă de aspectele administrative ale întreprinderii lor, îl însoți la ieşire.

Deoarece nici Charlotte şi nici doamna Watson nu aveau cunoştințe din experiență despre care ar fi fost un preț corect pentru serviciile lui Sherlock Holmes, aceasta din urmă decise să încaseze şapte şilingi pentru o întâlnire care să rezolve problema. „Este puțin mai mult decât ar cere un medic pentru o consultație, dar nu cu mult mai mult. Şi nu există decât un singur Sherlock Holmes”.

Doamna Watson se întoarse, cu gura până la urechi. Charlotte se ridică de pe scaunul ei.

— Nu-mi vine să cred. A plătit!

Doamna Watson o asigurase că, bineînțeles, clienții ei ar fi trebuit să plătească. Dar pentru Charlotte, întreaga

întreprindere părea încă un miraj, un castel iluzoriu, elaborat, de cărți de joc. Faptul că ar putea transforma nimic mai mult decât câteva minute de timp şi puțină gândire în bani adevărați – suficienți bani pentru o săptămână de cazare şi masă într-un loc cât de cât respectabil!

— Oh, da, a plătit. În plus, de bunăvoie.

Neastâmpărul şi satisfacția de pe fața doamnei Watson... Charlotte rămase cu gura căscată.

— Cât i-ați spus că e onorariul meu?

— O guinee.

O guinee însemna 21 de şilingi, de trei ori mai mult decât se înțeleseseră să ceară. Charlotte rămase cu gura căscată către doamna Watson.

— Dar asta este o avere!

— Da, dar permite-mi să iau decizia în această privință. A confirmat că are o situație foarte bună, nu-i aşa, când i-ai spus ce ştiai despre el?

Familia tânărului avea foarte mult succes în domeniul producției. Totuşi, o guinee.

— Nu e vorba atât de mult de ceea ce îşi permite, ci mai mult despre, ei bine, să nu supratăxăm.

Doamna Watson apăsă moneda grea în palma lui Charlotte şi îi închise degetele în jurul ei.

— Aminteşte-ți că eşti mai predispusă la subevaluare decât la supraevaluare, draga mea, pentru că încă nu-ți înțelegi propria valoare şi nu ai fost învățată niciodată să o ceri. Zâmbi. De aceea m-am numit contabila acestei operațiuni, pentru că a trebuit să le învăț pe amândouă.

*

Al doilea client al lor fu o femeie timidă de aproximativ treizeci de ani care rătăcise un inel cu smarald pe care i-l dăduse soțul ei şi era disperată să-l găsească înainte ca el să se întoarcă acasă dintr-o călătorie de afaceri. Charlotte localiză inelul în partea de jos a suportului pentru ace de pălării al femeii. Doamna Watson o taxă cu nouă şilingi, plus cheltuielile pentru returnarea lor cu un taxi, pe care clienta a

fost mai mult decât fericită să îi plătească, pe lângă faptul că le făcuse cadou o plăcintă cu şuncă, pentru „bietul domn Holmes, care nu îşi poate părăsi camera”.

— Dacă va continua astfel, s-ar putea să aducem mai mult de cinci sute de lire sterline pe an, se minună Charlotte, în timp ce se instalau într-un taxi.

Doamna Watson îşi mângâie egreta de pe pălărie.

— Cinci sute de lire nu este o sumă uimitoare, draga mea domnişoară Holmes.

— Dar este cât am sperat vreodată să câştig, după mulți ani de şcoală, pregătire şi experiență!

— Ei bine, s-ar putea să nu aducem cinci sute pe an, din moment ce nu putem avea întotdeauna o ofertă constantă de clienți. Sau am putea să aducem mult mai mult, dacă vom avea câțiva duci şi prinți pe ai căror secretari îi voi factura cincizeci de lire pe bucată, spuse doamna Watson cu mare plăcere. Şi nu îți face griji că le voi cere prea mult. Nu toți nobilii se află într-o situație financiară disperată. Ducele de Westminster are un venit de două sute cincizeci de mii de lire sterline pe an.

Charlotte nu se putu abține să nu râdă.

— Draga mea doamnă, mi-a fost teamă să nu profit de bunătatea dumneavoastră. Acum văd că nu trebuia să-mi fac griji. Sunteți un rechin!

Doamna Watson se umflă puțin în pene, în mod evident mulțumită de observația lui Charlotte.

— Un rechin cu un nas bun pentru bani în apă, dar, să spunem, dinți mai degrabă moi.

*

— Domnişoară Livia, spuse menajera, o femeie doreşte să vă vadă. Ea spune că o cheamă Rajkumari Indira.

Livia ridică privirea din ghergheful cu care nu mai făcuse niciun progres de câteva zile.

— Ce?

Din când în când se mai vedea câte o prințesă indiană la Londra, însă familia Holmes avea puține legături cu

subcontinentul şi nu se învârteau în genul de cercuri care se asociau cu demnitari străini. De ce ar fi vizitat-o cineva?

În salon, o femeie drapată în mătase cărămizie şi aurie stătea la fereastră, cu spatele la cameră, cu părul acoperit de un şal foarte lung, care îi fusese deja înfăşurat o dată în jurul trupului. La intrarea Liviei, ea se întoarse, cu şalul tras pe faţă, ascunzându-i totul, cu excepţia ochilor.

Când văzu că Livia venise singură, coborî mâna de pe marginea şalului. Charlotte!

Charlotte îţi duse un deget peste buze, făcându-i semn Liviei să tacă.

Livia traversă în fugă camera şi îşi îmbrăţişă sora.

— Oh, Charlotte! Apoi se trase înapoi. Doamne, eşti practic goală.

Bluza pe care o purta Charlotte se termina chiar sub sânii ei.

Şalul, tras în diagonală pe corp, de la şolduri la umeri şi apoi la loc, acoperea cea mai mare parte a porţiunilor expuse ale trunchiului lui Charlotte, dar din lateral se puteau vedea cu uşurinţă zece centimetri de piele.

— Este pentru ca nimeni să nu se uite la faţa mea. Charlotte puse o mână pe braţul Liviei. Te simţi bine, Livia?

— Sunt destul de bine. Oamenii nu cred de fapt că i-am făcut felul lui Lady Shrewsbury, dar asta le dă ceva despre care să speculeze între timp.

Situaţia era mai puţin promiţătoare decât atât. Descoperirea de arsenic făcuse să se audă că, deşi domnul Sackville ar fi putut fi asasinat, trebuia să fi fost ucis de cineva din zonă, cel mai probabil de cineva local, probabil unul dintre servitorii săi – ceea ce dusese la consensul actual potrivit căruia moartea lui Sackville nu avusese nimic de-a face cu cea a lui Lady Shrewsbury şi a lui Lady Amelia.

Suspiciunile legate de aceste din urmă morţi căzuseră încă o dată asupra Liviei şi, respectiv, asupra lui Sir Henry – ceea ce trebuie să fie motivul pentru care Charlotte îşi asumase riscul de a veni să o vadă.

— Ai slăbit prea mult, spuse Charlotte cu blândeţe.

— Întotdeauna a fost mai plăcut să te privesc cum

mănânci decât să mănânc eu însămi. Livia cuprinse în palme chipul lui Charlotte. Cel puțin tu nu ai slăbit prea mult.

— Doamna Watson mă hrăneşte non-stop şi nu am refuzat nimic. Dar, în ritmul în care merg, în decurs de o săptămână voi ajunge la bărbia maximă tolerabilă. Atunci voi fi nevoită să renunț la aceste mese nesăbuite.

Livia chicoti.

Charlotte cuprinse mâinile Liviei într-ale ei.

— Dacă ar fi existat o anchetă, cel puțin în cazul lui Lady Shrewsbury, suspină Livia.

— Nu-ți face griji. Charlotte veni lângă Livia şi o cuprinse de umăr. Inspectorul Treadles va da de cap acestei situații. Este foarte priceput în ceea ce face.

Charlotte nu poseda instinctul de a consola. Livia ştia foarte bine acest lucru: în copilărie, Charlotte rămânea în colțul camerei şi observa cum Livia se lupta cu sentimentele ei uneori copleşitoare de inadecvare şi insignifianță. Dar de-a lungul timpului, sora ei învățase ce o făcea pe Livia să se simtă mai puțin singură, mai puțin deznădăjduită, şi anume să fie mângâiată uşor pe spate. Sau îmbrățişată. Sau mângâiată pe braț.

De fapt, orice fel de contact.

Şi lucrul ciudat era că, ştiind că Charlotte nu era înclinată în mod natural spre apropierea fizică, atingerile ei nu erau mai puțin eficiente, ci mai mult – nu erau o reacție reflexă la suferința altcuiva, ci o reacție gândită.

Livia se sprijini de sora ei şi, în sfârşit, dădu glas gândului înfricoşător care se rostogolea zi şi noapte în mintea ei.

— Şi dacă inspectorul Treadles va ajunge până la capătul investigației, doar pentru a afla că majordomul domnului Sackville a făcut-o?

Livia tot va fi cunoscută pentru totdeauna drept femeia care probabil că a avut ceva de-a face cu moartea lui Lady Shrewsbury.

Toată viața fusese frustrată de în vizibilitatea ei. Acasă era ultima fiică de care îşi aminteau părinții ei. În societate, femeile erau mai drăguțe, mai vioaie, mai tinere, mai

inteligente, sau chiar mai jalnice – ea ştia de cel puţin un caz în care un văduv ceruse în căsătorie o fată bătrână simplă şi fără bani, care altfel ar fi trebuit să îndure o viaţă întreagă sub autoritatea unui frate tiranic. În timp ce Livia părea să poarte întotdeauna scutul ei special de obscuritate peste tot pe unde mergea, în spatele căruia putea să stea în mijlocul unei camere şi să nu fie observată.

Cât tânjise să fie în centrul atenţiei!

Şi ce mod crud de a fi învăţată că trebuie să aibă grijă de ceea ce îşi doreşte.

— Inspectorul Treadles va prinde suspecţii adevăraţi cât ai zice peşte, spuse Charlotte. Ai cuvântul meu în calitate de consultant al Departamentul de Investigaţii Criminale.

Livia strâmbă din nas.

— Asta îmi aduce aminte de ceva. Am văzut anunţul pentru Sherlock Holmes. Chiar acceptaţi clienţi? Cum reuşeşti sa menţii farsa?

Charlotte îi explică procedura pe care ea şi doamna Watson o stabiliseră.

— Mi-am văzut primii doi clienţi în această dimineaţă. Deja am făcut treizeci de şilingi.

— Atât de repede?

— Da. Şi mai am un client programat pentru după-amiază.

Deschise săculeţul, scoase o pungă mică şi o puse în mâna Liviei. Livia nu trebui să deschidă punga ca să ştie că erau bijuteriile şi banii pe care i-i dăduse lui Charlotte în noaptea în care fugise de acasă.

I-o înapoia.

— E prea devreme. Nu ştii dacă vei mai ai clienţi peste o săptămână sau peste o lună. Iar eu încă mai am rezerve în legătură cu această doamnă Watson.

Charlotte clătină din cap.

— Sunt mai îngrijorată pentru tine acum decât pentru mine. Ia-o tu. Doamna Watson şi-a investit propriile fonduri pentru a pune pe picioare operaţiunea lui Sherlock Holmes, aşa că are toate motivele să mă ţină în preajmă şi în formă până când îşi recuperează cel puţin costurile.

Livia se uită fix la pungă.

— Oh, Charlotte, ce se va întâmpla cu noi toți?

— Conform globului meu de cristal, doamna Watson va face o avere. Eu îmi voi face un nume. Tu îți vei reabilita numele, la fel ca şi tata. Şi mama se va simți uşurată pentru o scurtă perioadă, apoi se va simți mai jignită decât oricând.

Oh, Doamne, dacă ar fi aşa. Dacă ar fi aşa.

— În timp ce ne uităm prin globul de cristal, poți să-mi spui dacă voi fi mereu blocată acasă cu mama şi tata?

— Doar dacă vrei să fii, Livia, spuse Charlotte cu blândețe. Numai dacă vrei să fii.

*

— Lady Sheridan, vă mulțumesc că m-ați primit într-un timp atât de scurt, spuse inspectorul Treadles.

Femeia îi zâmbi fără căldură.

— Biletul dumneavoastră nu a lăsat prea mult loc pentru refuz sau întârzieri, domnule inspector.

Era o femeie mică, cu trăsături fine, cu părul cărunt dat pe spate într-un coc precis şi sever. Dar, în timp ce soțul ei era sănătos şi viguros, Lady Sheridan îi amintea lui Treadles de casa ei din oraş, o entitate cândva frumoasă şi uzată de timp şi de circumstanțe nefavorabile.

— Vă cer scuze pentru necesitatea acestei intruziuni, spuse Treadles cât de delicat putu. Dar avem un martor ocular al întoarcerii dumneavoastră în gara Paddington dintr-un tren Great Western. Martorul ocular, care a fost intervievat de colegul meu, este absolut sigur că v-a văzut în ziua în care a murit domnul Sackville – şi chiar a oferit jurnalul pentru a-şi întări afirmația.

— Lady Avery a avut amabilitatea de a trimite un mesaj în acest sens. O notă de ironie îi sublinie cuvintele. M-am întors la Londra în acea zi. Sunt una dintre patroanele Asociației Creştine a Tinerelor Femei şi am participat la deschiderea unui nou centru în Bath, care a avut loc în fața a numeroşi martori. Apoi m-am urcat în tren a doua zi şi m-am întors.

— Nu ați fost la Stanwell Moot? Ar fi fost o călătorie foarte convenabilă de la Bath.

— Vă asigur, domnule inspector, nu am pus niciodată piciorul în Stanwell Moot.

Din păcate, probabil că era adevărat. Munca conştiincioasă a poliţistului Perkins nu produsese nici măcar o fărâmă de dovadă ca vreunul dintre membrii familiei Sheridan să fi vizitat vreodată satul sau împrejurimile sale.

— Mi s-a spus, de asemenea, că ați fost cândva foarte ataşată de domnul Sackville. Că ați deplâns faptul că s-a îndepărtat de familie. Lady Avery a spus că pretindeați că nu ştiți de ce a întrerupt contactul, dar că există o posibilitate foarte reală să fi ştiut motivul şi să fi ales să nu-l dezvăluiți, căci ea le-ar fi putut repeta şi altora cele aflate.

— O observație inteligentă.

Expresia de pe fața lui Lady Sheridan era aproape zâmbitoare. Treadles simți că se deschide în fața acestei bătrâne la gestul ei de aprobare aproximativă. Fu nevoit să-şi amintească cu severitate că ea era încă un suspect principal.

— Puteți să ne elucidați de ce domnul Sackville s-a îndepărtat de familie?

Lady Sheridan făcu un gest obosit cu mâna.

— Una dintre acele discuții plictisitoare între frați despre onoarea lor bărbătească – nu-mi amintesc cum a început.

Respingerea chestiunii din partea ei părea destul de autentică. Treadles încercă un unghi diferit.

— Lordul Sheridan a insistat că nu a existat nicio înstrăinare.

— Şi eu cred că aşa a crezut. Până la moartea lui Harrington, el probabil că încă se aştepta ca fratele său să vină şi să admită că s-a înşelat în toți aceşti ani.

Putea fi adevărat că o atât de neînsemnată ceartă îi făcuse pe frații altădată afectuoşi să devină ca nişte străini?

— Moartea domnului Sackville nu pare să vă fi îndurerat, doamnă.

— Am fost educată să nu mă întristez niciodată în public. În orice caz, noi l-am pierdut cu mult timp în urmă –

poate că soțul meu nu şi-a dat seama, dar eu mi-am dat seama, în cele din urmă. Am jelit deja.

Vocea ei era dură.

Inspectorul Treadles se ridică şi salută.

— Mulțumesc, doamnă. Asta e tot.

*

— Inspiră, ordonă doamna Watson.

Charlotte inspiră cu putere. Doamna Watson trase de şireturile corsetului ei. Pe presupusul pat de bolnav al lui Sherlock Holmes zăcea un maldăr de mătase stacojie şi aurie, bluza, fusta şi eşarfa de *ghagra choli* pe care tocmai o dăduse jos. În timp ce Watson lega şireturile corsetului, Charlotte trase pantalonaşii şi aruncă o privire pe stradă, din spatele draperiei.

Fusese urmărită de la Holmes House până la numărul 18 din Upper Backer Street, era destul de sigură de asta. Dar acum nu mai era nimeni – şi nicio trăsură – care să zăbovească pe jos.

Soneria de la uşă se auzi chiar când termină să se îmbrace. Charlotte puse grămada de *ghagra choli* într-un dulap şi luă loc în salon. Doamna Watson coborî să-i deschidă uşa doamnei Marbleton. Sesizarea ei fusese una dintre primele la care răspunsese Sherlock Holmes.

Dragă domnule Holmes,

Sunt îngrijorată pentru soțul meu.

Domnul Marbleton îmi scrie de două ori pe zi când este plecat. Dacă simte că serviciile poştale sunt prea lente, trimite telegrame în plus. Şi oricând circumstanțele permit, el telefonează, în ciuda protestului meu că nu se cade ca stăpâna casei să stea pe culoar şi să-şi exprime cele mai tandre sentimente în auzul tuturor.

Nu am mai primit veşti de la el de 36 de ore. În schimb, a sosit o scrisoare bizară, fără adresă de retur. Nu pot să-mi dau seama ce încearcă să-mi spună: propozițiile au sens, dar de ce

s-ar gândi cineva că am cel mai îndepărtat interes pentru creşterea animalelor?

Scrisoarea este dactilografiată pe hârtie simplă. Ataşez o copie pe care am făcut-o acestei scrisori în speranța că mă veți putea sfătui.

Cu stimă,
Doamna C.B. Marbleton

Charlotte îi răspunsese imediat.

Dragă doamnă Marbleton,

Îmi pare foarte rău să aud despre soțul dumneavoastră. Cu toate că nu am de unde să ştiu unde se află, vă pot spune ceva despre biletul pe care l-ați primit.

Textul, deşi coerent, nu are nicio semnificație. Cu toate acestea, examinând punctuația – şi anume cratimele şi punctele de suspensie, reiese că scrisoarea conține un mesaj în cod Morse.

Decodificat, scrie: „Sună-mă la general"

Dacă mai aveți nevoie de serviciile mele, vă rog să mă vizitați la adresa din Upper Backer Street, numărul 18, la ora patru, mâine după-amiază.

La dispoziția dumneavoastră,
Sherlock Holmes

Şi acum sosise doamna Marbleton, o femeie care nu mai primise veşti de la soțul ei de mai bine de 72 de ore, când, de obicei, primea veşti de la el de mai multe ori pe zi când era plecat.

Era palidă şi încordată, dar în rest era zveltă şi frumoasă, o femeie în jur de 40 de ani, cu o rochie de ocazie de o simplitate elegantă pe care Livia ar fi lăudat-o mult. Schimbară politețuri. Charlotte ținu discursul, de-acum standard, despre „fratele" ei din camera alăturată. Doamna Marbleton, cu mâinile încleştate în poală, trimise urări de sănătate domnului Holmes.

Charlotte lăsă tăcerea care urmă să persiste câteva secunde înainte de a pune întrebarea, de acum şi ea

standard:

— Ați dori să știți cu siguranță că puterea de observație și deducție a lui Sherlock este intactă?

— Am fost la Oficiul Poştal General în această dimineață și am recuperat o scrisoare care îmi era destinată mie. Am fost asigurată din plin de acuitatea mintală a domnului Holmes, spuse doamna Marbleton, întinzând deja scrisoarea. L-ar deranja să arunce o privire pe aceasta nouă?

Această scrisoare nu era dactilografiată. În schimb, fusese redactată cu litere lipite separat – litere decupate din cărți, mai degrabă decât din ziare, judecând după grosimea hârtiei. Textul lăuda materialul și manopera cizmelor încălțate de un *signor* Castellani din Regent Street.

— Am întrebat deja în jur, spuse doamna Marbleton. Nu există nicio unitate cu acest nume sau deținută de cineva cu acest nume. Am verificat de asemenea linia literelor „t” și punctele de pe „i”, pentru a vedea dacă există vreo variație – dar nu pare să fie cazul.

Vorbise pe un ton aproape monoton, ca și cum ar fi regurgitat fapte care nu aveau nimic de-a face cu ea însăși. Dar Charlotte auzi tremurul, frica și neliniștea din vocea ei.

Făcu pelerinajul obișnuit în dormitorul lui „Sherlock”. Doamna Watson, așezată înăuntru, părea aproape la fel de chinuită ca și clientul lor. Oare vestea morții maiorului-chirurg Watson o adusese într-o stare de naivitate nesperată, sau se temea de această confirmare teribilă de zile întregi?

Charlotte nu știa ce să facă, așa că așează ceașca de ceai care fusese adusă pentru „Sherlock” în mâinile doamnei Watson și se așează puțin lângă ea.

Când se întoarse în salon, îi spuse doamnei Marbleton, care se holba la propriul ei ceai neatins:

— Fratele meu este de părere că acesta ar trebui să fie chiar un cifru baconian.

— Ce este asta?

Privirea doamnei Marbleton era întunecată și intensă... o intensitate care nu provenea din speranță, ci din disperare.

— Este un sistem pus la cale de Francis Bacon pentru a ascunde un mesaj oarecum la vedere. Dacă veți examina

scrisorile care au fost lipite, acestea au două caractere diferite, Caslon şi Didot – şi doar acestea două.

Doamna Marbleton privi cu atenție biletul.

— Nu am observat asta mai devreme.

— Mesajul începe cu o literă Caslon, aşa că asta înseamnă că literele A sunt Caslon, iar Didot literele B. Dacă parcurgem întregul mesaj literă cu literă, am ajunge la un şir de A şi B. Doamnă Marbleton, vreți să scrieți A-urile şi B-urile pe măsură ce le citesc cu voce tare?

Doamna Marbleton îşi scoase mănuşile. Charlotte îi întinse un stilou şi un caiet.

— Ați contactat cumva poliția, doamnă?

Doamna Marbleton clătină din cap.

— Nu ştiu totul despre soțul meu – există o perioadă din viața lui despre nu vorbeşte niciodată. Am fost bucuroasă să-l las în pace, deoarece sunt ani din viața mea pe care aş prefera să-i uit. De când îl cunosc, el a fost deosebit – un gentleman desăvârşit, adorat de către prieteni, admirat de asociații săi de afaceri. Dar dacă ar fi să mă duc la poliție, nu sunt sigură ce ar putea fi scos la iveală – ba mai mult, în public.

— Înțeleg, doamnă Marbleton. Puteți fi sigură de discreția noastră totală.

După ce toate literele „A” şi „B” fură puse la punct şi verificate de două ori, Charlotte spuse:

— Acum împărțim acest şir lung în segmente de cinci litere fiecare, iar aceste secvențe ar trebui să corespundă cu secvențele pe care Bacon le stabilise ca reprezentări pentru fiecare literă.

Tradus în întregime, mesajul spunea „pachet maro”

Ridurile fine de la gura doamnei Marbleton se adânciră în timp ce studia cuvintele. Apoi înghiți în sec şi îşi ridică privirea spre Charlotte.

— Nu-mi place să recunosc, dar faptul că am mers pentru această scrisoare la Oficiul Poştal Generala fost... stresant. Pot să vă rog să veniți cu mine la hotelul Brown, domnişoară Holmes? Mă voi simți mai puțin lipsită de curaj dacă nu va trebui să fac asta singură.

Charlotte se înfioră. Dar era doar hotelul Brown, şi mai era şi în miezul zilei.

— Da, vă voi însoți.

*

Doamna Marbleton avea deja un taxi care aştepta jos. Dar din moment ce doamna Watson dorea şi ea să vină, în cele din urmă Charlotte şi doamna Watson luară un alt taxi şi o urmară.

— Ce ați auzit din accentul ei? o întrebă Charlotte pe doamna Watson, în timp ce vehiculul lor vira pe lângă o trăsură mare de oraş.

— Englezoaică. Sau cel puțin a crescut ca englezoaică. Dar a petrecut timp pe continent. Şi în America, de asemenea – cel puțin zece ani acolo, răspunse doamna Watson. Ce ştii despre ea?

— S-a născut într-o familie cu resurse financiare. Dar a avut loc o răsturnare de situație în tinerețe, de o asemenea gravitate, încât nu s-a stins în obscuritate, ci s-a prăbuşit în penurie totală. Ea a fost nevoită să execute slujbe sub nivelul ei.

Cerându-i ajutorul doamnei Marbleton pentru a scrie „A" şi „B" o va face să creadă că făcea ceva pentru soțul ei. Dar, la fel de important, îi permitea lui Charlotte să-i observe mâinile, care fuseseră bine îngrijite. Dar arsurile repetate pe care o femeie tânără, neobişnuită cu munca în bucătărie, le suferise, nu se ştergeau atât de uşor, nici măcar cu ajutorul celor mai bune emoliente.

— Evident, la un moment dat, soarta ei s-a îmbunătățit simțitor. Nu pot fi sigură dacă s-a întâmplat înainte sau după ce a părăsit Anglia, dar eu cred că după. Iar aceasta este – sau ar fi trebuit să fie – o întoarcere triumfătoare pentru ea, până la dispariția soțului ei.

Doamna Watson aruncă o privire afară înainte de a se uita înapoi la Charlotte.

— Vei fi în regulă dacă se va dovedi că nu vom putea să o ajutăm?

„Dumneavoastră veți fi bine?” vru să întrebe Charlotte. Dar părea o întrebare prea intruzivă.

— Ar trebui să mă descurc, spuse ea.

*

Pachetul de la hotelul Brown conținea o cheie, împreună cu un bilet care indica un număr de cameră.

Doamna Marbleton luă cheia, parcă paralizată. Doamna Watson era la fel de imobilă, privind-o cu îngrijorare. Charlotte îi oferi un zâmbet larg recepționerului.

— Ni s-a spus că ne va aştepta un premiu aici, dar nu avem nici cea mai mici idee cine l-a pregătit pentru noi. Se întâmplă să aveți cumva o înregistrare a persoanei care a lăsat acest pachet?

Tânărul plin de coşuri s-a înroşit.

— Ah, da. Bineînțeles. Dacă îmi acordați un moment, domnişoară.

Scoase o carte de registru.

— Aceasta a fost lăsată în urmă de un anume domn York.

Charlotte aruncă o privire doamnei Marbleton. Numele nu părea să însemne ceva pentru ea.

— Domnul York este încă aici?

— A plecat la Paris acum două zile.

— Atunci, bagajele lui au fost trimise înainte la Southampton? Pe ce vas de linie a luat bilet?

— Cred că au venit hamali pentru bagajele lui. Şi sunt aproape sigur că a plecat cu un vapor de pe linia franceză.

Doamna Marbleton dădu înapoi la acest răspuns. Charlotte îi zâmbi din nou recepționerului.

— Este posibil să fie nevoie să recuperăm câteva obiecte grele. Sunteți amabil să ne trimiteți doi dintre cei mai puternici cărăuşi ai dumneavoastră?

Nu anticipa o ambuscadă, dar nu strică să fie atentă.

— Bineînțeles, domnişoară. Voi pune cărăuşii să aştepte în afara camerei. S-ar putea să mai dureze un minut sau două până ajung.

Charlotte le ghidă pe doamna Marbleton, cu privirea îngândurată, şi pe doamna Watson, palidă, spre o canapea. După câteva minute, le conduse la destinație. Portarii se aflau pe culoar când ajunseră, stând în picioare, cu spatele la pereți şi trăgându-şi respectuos chipiurile.

Charlotte întoarse cheia şi deschise uşa încet. Salonul era gol. Dar doamna Marbleton tresări, se repezi spre şemineu şi luă un stilou care fusese lăsat în urmă.

Căutară în restul apartamentului, dar nu mai găsiră nimic din bunurile domnului Marbleton. Charlotte dădu bacşiş şi îi expedie pe hamali, apoi îşi scoase lupa şi examină întregul apartament, centimetru pătrat cu centimetru pătrat.

— I-am dăruit acest stilou domnului Marbleton ca un cadou de logodnă. Şi-a scris toate scrisorile cu el, spuse doamna Marbleton, fără să se adreseze cuiva în particular.

Camerele fuseseră curățate temeinic, probabil de către cameriste, în cursul dimineții. Când Charlotte se convinsese că nu va afla nimic altceva – în afară de faptul că nimeni nu dormise în apartament peste noapte – îi şopti doamnei Watson să stea cu ochii pe clienta lor, în timp ce ea coborî în hol şi vorbi cu un alt angajat.

— Domnul care a stat în acest apartament noaptea trecută – îi arătă biletul cu numărul de pe el – s-ar putea să fi găsit ceva ce-i aparține. Ştiți dacă a plecat deja?

— Lăsați-mă să verific pentru dumneavoastră, domnişoară, spuse funcționarul, un bărbat mai în vârstă, cu o constituție corpolentă. Răsfoi coloanele registrului. Să vedem. Sunteți norocoasă, domnişoară, domnul Marbleton va mai rămâne la noi pentru alte câteva zile.

Capitolul 17

— Cât de diabolic, şopti doamna Marbleton, atunci când Charlotte îi spuse că apartamentul în care se aflau fusese înregistrat pe numele unui domn Marbleton.

— Nu păreți teribil de surprinsă de această întorsătură

particulară de situație, spuse Charlotte.

— Doar pentru că acum am o idee despre cine ar putea fi în spatele ei. Şi nu este cineva din trecutul domnului Marbleton, ci din propriul meu trecut. Doamna Marbleton zâmbi încruntată. Vă mulțumesc, domnişoară Holmes. La fel şi dumneavoastră, doamnă Watson, pentru companie. Dar mi-e teamă că nu există nimic altceva ce puteți face.

— Cu siguranță că nu am epuizat toate căile de anchetă. Mişcările domnului York pot fi urmărite. Vapoarele au listele de pasageri şi...

— Înțeleg, domnişoară Holmes. Dar presupuneți că nu am fost condusă pe o pistă falsă.

— Chiar dacă s-ar dovedi că aşa este, nota de plată de pe această cameră probabil că nu a fost încă achitată. Ca să nu mai spun...

— Nu! Silaba ricoşă în toată camera. Doamna Marbleton inspiră adânc, cu o paloare mormântală pe obraji şi cu o privire aproape disperată în ochii ei. Vă rog să mă ascultați, domnişoară Holmes. Nu doriți să vă apropiați de acest bărbat. Pur şi simplu nu vreți. Ați înțeles?

Doamna Watson o apucă de braț pe Charlotte şi răspunse în numele amândurora.

— Da, am înțeles.

Cu o politețe fără cusur, doamna Marbleton le conduse afară. Charlotte şi doamna Watson rămaseră tăcute în timp ce se îndreptau spre Albemarle Street. Imediat ce se urcară într-un taxi, doamna Watson izbucni:

— Doamne, ce se va întâmpla cu femeia aceea?

Charlotte nu avu un răspuns bun pentru ea.

*

Restul după-amiezii, inspectorul Treadles şi-l petrecu la Scotland Yard, discutând cu sergentul MacDonald şi cu şeful lor, Croft, superiorul lui Treadles. Sergentul MacDonald nu făcuse prea multe progrese în descoperirea scopului călătoriilor domnului Sackville la Londra. Dar acum, cu aprobarea lui Croft, vor publica poza bărbatului decedat în

ziare, vor cere ajutorul publicului şi vor spera că se vor prezenta cetăţeni care vor oferi informaţii utile.

— Şi va trebui să verificăm şi afirmaţiile doamnei Sheridan cu privire la locul unde se afla, îi spuse el soţiei sale, când se întoarse în sfârşit acasă.

Aveau să verifice mult mai mult decât atât. Ultima lui bănuială era că lordul şi Lady Sheridan ar fi putut fiecare complota împotriva domnului Sackville, fără să ştie celălalt. Şi fiecare dintre ei avea un complice la Curry House – deşi exista posibilitatea ca ei să se fi bazat pe aceeaşi persoană.

Acest scenariu de dublă conspiraţie ar explica folosirea atât a arsenicului, cât şi a cloralului: unul dintre membrii familiei Sheridan ar fi putut opta pentru o otrăvire lentă, iar celălalt, pentru una rapidă. Niciunul dintre ei nu avea nevoie să fie în Stanwell Moot pentru a-şi pune în aplicare planurile. Iar complicii lor puteau afirma cu onestitate că nimeni de la Curry House nu-i dorea răul domnului Sackville.

— Ai stabilit să-l revezi pe domnul Holmes? întrebă Alice. Sau să fii în camera alăturată, cel puţin, cât timp distinsul domn rămâne învăluit în mister?

— Nu, nu am făcut-o. Se aplecă şi îi sărută linia maxilarului. Uneori aş prefera să petrec mai mult timp în compania soţiei mele decât în a oricărui bărbat, oricât de important ar fi el.

Ceea ce nu spuse fu că era reticent să se consulte cu Sherlock Holmes din nou atât de curând. Nu-şi putea explica această reticenţă – la urma urmei, fusese disperat să vorbească cu bărbatul cu doar câteva zile înainte.

Era poate un caz rar de sentimente de corectitudine în ceea ce priveşte propriul său caz. Era un anchetator minuţios şi competent şi ar fi trebuit să fie capabil să se ocupe de restul muncii fără să se sprijine în mod constant pe altcineva.

Alice îi întoarse un sărut pe obraz.

— Ha! Şi eu care speram că aş putea primi mai multe madlene, cu doar o altă vizită pe Upper Backer Street.

— Ce schimbare înnebunitoare, doamnă Treadles! Este inima ta atât de uşor de dăruit pentru numai o cutie cu

produse de patiserie?

— Nici eu nu am ştiut-o vreodată, domnule. Dar acum, în sfârşit, înţeleg puterea de seducţie inerentă a patiseriei franţuzeşti. Îi întinse două cămăşi curate şi o pereche de pantofi frumos lustruiţi – el avea să călătorească pe timp de noapte în trenul spre Yorkshire. Deci, cum este această domnişoară Holmes? Sunt curioasă. Ai văzut anunţul din ziar, nu-i aşa? Holmes ia clienţi privaţi. Aş fi surprinsă dacă Upper Backer Street nu ar fi luată cu asalt. Iar domnişoara Holmes este cea care trebuie să se ocupe de acest val de vizitatori.

Cum ar putea-o descrie pe domnişoara Holmes?

— Îţi aminteşti de momentele în care am speculat asupra înfăţişării lui Sherlock Holmes?

— Am ajuns la concluzia că este posibil să fie brunet, palid din cauza faptului că îşi petrece zilele citind la lampă, cu ochi pătrunzători şi inteligenţi şi un comportament oarecum nerăbdător, deoarece trebuie să ne găsească pe noi ceilalţi sâcâitori. Alice se gândi o clipă. Cred că ne-am gândit, de asemenea, că va fi îmbrăcat bine, dar simplu, întrucât nu va avea preocupări frivole.

— Şi dacă am fi ştiut că are o soră, ne-am fi aşteptat ca ea să semene cu el într-o mare măsură, nu-i aşa? Treadles acceptă mai multe batiste şi două perechi de şosete de la soţia sa şi le aruncă în valiză. O minte grozavă ca a lui Holmes, trebuie să fie atât magnetică, cât şi charismatică. Un frate mai mic, fără neapărat să fie conştient de asta, ar alege să-l imite pe cel mai mare – să devină ecoul calităţilor sale fizice, deoarece acestea sunt mult mai uşor de imitat decât măiestria sa cognitivă.

— O presupunere foarte corectă.

— Ceea ce mă duce la concluzia că fie domnişoara Holmes posedă un control de fier al propriei persoane sau că Sherlock Holmes, înainte de nenorocirea sa, a fost un tăntălău de prim rang.

Ochii lui Alice se luminară cu un interes entuziast.

— Doamne! Oare vrei să spui că domnişoara Holmes se îmbracă extravagant?

— Când ne-am logodit, m-ai dus la magazinul tău preferat pentru ornamente şi garnituri.

Ea râse.

— Şi când am plecat ai spus că te temeai pentru bărbăția ta pentru că locul era atât de copleşitor de feminin.

— Dacă acel loc ar prinde viață, ar semăna exact cu domnişoara Holmes. Am numărat şaisprezece rânduri de fundițe pe fustele ei.

— Cât de extraordinar! Nu sunt sigură că aş putea să iau în serios o astfel de femeie.

— Nici eu nu sunt sigur că am făcut-o la început. Dar până la sfârşitul acelei întâlniri...

— Da?

Treadles îşi aminti toate lucrurile pe care ea i le spusese despre el însuşi – şi singurul cuvânt din caietul ei, Barrow-in-Furness.

— Până la sfârşitul întâlnirii noastre am ştiut că nu o voi mai lua vreodată în derâdere.

*

În timp ce maşina închiriată de Charlotte se apropia, lordul Ingram îşi ridică privirea. Livia nu era singura care slăbise – şi ochii lui, de asemenea, se mai adânciseră. Lumina unui felinar îndepărtat îi ilumina obrajii osoşi, dramatici.

Trăsura se opri. Deschise uşa, urcă şi se aşeză pe scaunul orientat cu spatele.

— Bună seara, domnule, spuse Charlotte când trăsura porni din nou la drum, şi îți mulțumesc că ai venit.

— Spune-mi ce s-a întâmplat – în detaliu.

El îi ascultă povestirea fără nicio întrerupere, cu o mână sprijinită uşor de vârful bastonului său, iar cealaltă lângă el pe scaun, cu fața în mare parte invizibilă în umbră.

Tăcerea se lăsă la auzul concluziei povestirii ei. Ea notă în sinea ei – că nu-şi putea aminti ultima dată când el fusese mulțumit de ea dintr-un motiv sau altul.

Cu ochii minții îl văzuse în genunchi, îndepărtând

murdăria încrustată în interiorul unei vechi urne romane, în timp ce ea, încet, răsfoia paginile Enciclopediei Britannica – după ce el o sărutase, ea se simțea liberă să apară la ruinele lui, iar el se simțea destul de liber să o ignore. Ce linişte minunată fusese aceea! Ce perioadă frumoasă!

Privind înapoi la acele zile de glorie, se simțea bătrână. Cu siguranță trecuse destul timp pentru ca multe, multe lucruri să fi mers prost...

Dintr-odată, realiză că el o studia. Pe tot parcursul relatării evenimentelor din acea zi, el se uitase la vârful bastonului său – şi din când în când pe fereastră. Dar acum atenția lui era îndreptată direct asupra ei.

Ea, pe de altă parte, rămăsese pe jumătate cu privirea la felinarul trăsurii de afară. Cu grijă, se ținea nemişcată şi nu-şi îndrepta privirea spre el. Voia să continue să se răsfețe cu greutatea şi intensitatea privirii lui. Să continue să se complacă în acel amestec dulce-amărui de plăcere şi suferință.

Cum reuşiseră să nu-şi dea seama, atât de mult timp, de ceea ce însemnau unul pentru celălalt? Şi de ce atunci trebuiau să vadă lumina când era prea târziu, când nu puteau avea decât câteva clipe de sensibilitate intensă unul pentru celălalt?

El lovi cu bastonul în podeaua maşinii, un ecou surd care semnala sfârşitul tăcerii. Ea inspiră în linişte, adânc.

— Deci... răufăcătorul în cazul doamnei Marbleton este prea manierat pentru gustul tău, se auzi vocea lui, perfect modulată.

Şi ea, la rândul ei, căpătă un ton vioi, eficient.

— Am mai construit codul lui Bacon înainte. Este o muncă anevoioasă. Dacă l-aş ține ostatic pe soțul ei şi aş vrea ca ea să se îngrijoreze, aş lăsa-o să se înăbuşe în propria ei anxietate, nu i-aş trimite toate aceste puzzle-uri inteligente, dar nu chiar atât de inteligente.

— Insinuezi că această doamnă Marbleton a pus în scenă un şiretlic elaborat. De ce?

— Asta intenționez să aflu. Aş vrea ca tu să falsifici o scrisoare pentru mine.

— Poți face asta singură. Te-am învățat bine.

— Dar tot eşti încă mult mai bun decât mine.

El pufni.

— Sunt mai bun, dar nu mult mai bun. Cui vrei să-i fie adresată această scrisoare şi ce vrei să scrie în ea?

Nu era o promisiune de ajutor, dar era un pas mai aproape.

— Am observat ceva ciudat la doamna Marbleton: tot ce purta era nou. Sau cel puțin tot ceea ce era vizibil pentru un observator. Îmi plac foarte mult hainele, dar nu-mi amintesc să fi mers vreodată nu doar cu o rochie nouă, ci şi cu mănuşi noi, cizme noi, o pălărie nouă şi purtând atât un săculeț nou, cât şi o umbrelă nouă.

— Poate că i-a luat casa foc.

— În viața mea anterioară, se întâmpla să fiu o clientă devotată a magazinului Harrods şi am văzut multe dintre obiectele pe care le purta ea în oferta de acolo. În această seară am făcut un pelerinaj la acel templu al comerțului şi am întrebat de nou-venita la Londra care cumpărase acele obiecte, sub pretextul că mi-a dat o carte de vizită cu adresa ei şi m-a invitat să o vizitez, dar pierdusem cartea de vizită şi eram destul de tulburată.

— Dacă Dumnezeu nu voia ca oamenii să mintă, nu ar fi trebuit să dea celor mai buni mincinoşi fețe atât de sincere şi inocente, şopti lordul Ingram.

Pentru o fracțiune de secundă, ea aproape că simți numai o plăcere incandescentă în inimă. Zâmbi în întuneric.

— Exact. Din moment ce Dumnezeu a vrut în mod evident ca eu să mint, a face altfel ar fi însemnat să-i zădărnicesc scopul. Şi astfel am aflat că doamna Marbleton locuieşte în prezent la Claridge's, întrucât acolo i-au fost livrate cumpărăturile. Iată încă ceva ce bănuiesc despre doamna Marbleton: ea şi cu mine am putea avea multe în comun. Genul de răsturnare a norocului pe care a suferit-o ea, care a făcut-o să decadă dintr-o situație confortabilă, dacă nu chiar luxoasă, direct într-o cocioabă – mă pot gândi la foarte puține alte cazuri. Chiar dacă şi-a pierdut părinții şi nu a avut frați mai mari care să aibă grijă de ea, dar

mătuşile, unchii, verii, verişoarele şi bunici ei? Dar prietenii de familie? Ce zici de o slujbă decentă ca guvernantă sau însoțitoare a unei doamne?

— Vrei să spui că ea, după ce a fost prinsă într-o situație compromițătoare, a ales să fugă?

— Nu pot fi prea mulți ca noi. Şi pun pariu că cineva ca Lady Avery sau Lady Somersby ar cunoaşte circumstanțele în care se află fiecare dintre aceste persoane. Dacă scrii o scrisoare anonimă către... De vreme ce Lady Avery este deja implicată în cazul Sackville, hai să răspândim vestea şi să o trimitem către Lady Somersby, spunându-i că o doamnă care a căzut în dizgrație într-un mod extraordinar cu ani în urmă s-a întors la Londra şi poate fi găsită la Claridge's. Îndrăznesc să spun că în două zile vom afla identitatea ei.

— Nu.

Răspunsul lui a fost şoptit, dar implacabil. Charlotte îşi înclină capul.

— De ce nu?

— Nu te-ai gândit bine, Charlotte. Şi îi dai frâu liber lui Lady Somersby pentru a o investiga pe această femeie şi să o determini să-i dezvăluie adevărata identitate cu surle şi trâmbițe? În cazul în care doamna Marbleton se întâmplă să se afle într-un pericol real de orice fel, îi vei face un mare deserviciu.

— Oh! spuse Charlotte, care chiar nu se gândise bine la această chestiune.

— Totuşi, există o premieră la Covent Garden. Pot ajunge la pauză dacă mă grăbesc. Din moment ce este o seară în care poți să observi şi să fii observat, una dintre doamnele noastre bârfitoare ar trebui să fie acolo.

— Asigură-te că nu eşti prea evident. Nu le lăsa să îşi dea seama că te-ai apropiat de ele doar pentru a le pune această întrebare.

El pufni.

— Nu ai realizat că acum ele sunt cele care mă abordează pe mine, şi nu invers? Încă încearcă să afle ce s-a întâmplat cu tine, iar oricine care te cunoaşte într-o oarecare măsură este supus unor interogatorii regulate.

Charlotte, pentru moment, uitase de propriul ei scandal cu totul.

— Ce le spui?

Se lăsă pe spate în scaun. Încă o dată, simți impactul pe care privirea lui îl avea asupra ei. La ce se gândea el când o privea? Ce-şi dorea? Ce durere sau ce plăcere se desfăşurau în cea mai adâncă parte a sufletului său?

— Le spun că nu ştiu nimic, spuse el încet. Şi că nu mă aştept să mai aud veşti de la tine.

*

Când Charlotte se întoarse în casa doamnei Watson, îşi găsi partenera de afaceri în salon, îmbrăcată într-un sacou bărbătesc şi servind un pahar de vin roşu.

— Château Haut-Brion, recolta '65. Ridică sticla cu un lichid de culoare cărămiziu-închis la lumină. Soțul meu adora acest vin. Când ne-am căsătorit, am cumpărat patru lăzi, cu intenția de a deschide o sticlă în fiecare an la aniversarea noastră.

Doamna Watson se întoarse.

— Doreşti un pahar, domnişoară Holmes?

— Da, mulțumesc, spuse Charlotte, aşezându-se.

Vinul pe care John Watson nu avea să-l mai guste niciodată era catifelat şi, totuşi, puternic. Doamna Watson îşi reumplu propriul pahar şi luă o gură sănătoasă.

— De obicei, nu am motive să mă consider teribil de naivă. Dar, Doamne, cât de naivă am fost să cred că totul va fi doar distracție şi joacă. Mă tot întreb ce trebuie să treacă prin mintea doamnei Marbleton, spuse doamna Watson, cu privirea concentrată asupra unui punct îndepărtat. După ce a venit telegrama prin care am fost informată că soțul meu a fost omorât de un glonț rătăcit, am refuzat să cred. Am crezut că îl confundaseră cu un alt om, că ar fi putut fi rănit, zăcând undeva, delirând, ba chiar că fusese capturat de afgani şi ținut într-o închisoare îngrozitoare – dar nu puteam să accept moartea lui. Nu am putut accepta asta până când oamenii din regimentul său, oameni care l-au văzut murind

în faţa ochilor lor şi l-au înmormântat în Kabul, nu au venit să-şi prezinte condoleanţele. Dar cel puţin atunci am ştiut unde se afla şi ce i s-a întâmplat. Pentru doamna Marbleton este oare mai rău pentru că nu ştie? Oare îşi imaginează cele mai groaznice scenarii înainte de a spune că totul va fi bine, că îşi va vedea soţul într-o zi din nou întreg şi că totul se va dovedi a fi doar o glumă stupidă? Cât de mult trebuie să oscileze între speranţă şi disperare – o speranţă care scade treptat şi o disperare care devine din ce în ce mai apăsătoare.

Charlotte mai luă o înghiţitură de vin. Dacă dădea glas suspiciunilor ei cu privire la doamna Marbleton, atunci doamna Watson ar putea să nu-şi mai facă griji pentru doamna Marbleton, dar în schimb îşi va face griji pentru Charlotte. („Dar este în regulă ca eu să mă îngrijorez pentru tine?" spuse un imaginar lord Ingram. „Da, răspunse ea, nu numai că este în regulă, ci este şi plăcut şi adecvat.")

— Aţi... aţi vrea să mergeţi la Kabul într-o zi, doamnă Watson, şi să vizitaţi mormântul soţului dumneavoastră?

Doamna Watson se aşează.

— M-am gândit de multe ori la asta – câteodată îmi doresc să nu fi părăsit India atât de precipitat. Că aş fi făcut călătoria dacă aş fi rămas pe subcontinent. Dar e un drum atât de lung pentru a merge să priveşti o piatră funerară.

Şi pentru a-ţi aminti de toţi anii furaţi.

— Dacă vă mai gândiţi vreodată să mergeţi, doamnă, să ştiţi că aş fi onorată să vă însoţesc.

Doamna Watson a zâmbit discret.

— Şi ce s-ar face Londra fără Sherlock Holmes?

— Londra se descurcă de milenii fără mine. Sunt sigură că poate să se descurce în absenţa mea pentru câteva luni. Charlotte îşi lăsă jos paharul de vin. Noapte bună, doamnă!

Când ajunse la uşă, doamna Watson spuse:

— Mulţumesc, domnişoară Holmes!

Charlotte făcu o scurtă pauză, apoi îşi reluă mersul.

*

Scrisoarea lordului Ingram sosi a doua zi, cu poşta de

dimineață.

Dragă Charlotte,

Aşa cum mă aşteptam, Lady Somersby şi Lady Avery m-au abordat la operă. După ce m-am dezis de orice cunoştinţă despre locul unde te afli, le-am întrebat, firește, dacă ştiau de vreun precedent ca al tău, de o tânără care nu numai că a sfidat regulile, dar şi consecinţele.

Cu foarte puțină ezitare, au adus în discuție numele Sophiei Lonsdale, deşi ele credeau că ea nu a fugit, ci că a fost renegată de-a dreptul. Au trecut aproape douăzeci şi cinci de ani, dar sunt de părere amândouă că a găsit un post în bucătăria de la Balliol College, nu prea departe de casa ei părintească. Erau sigure că mai târziu s-a căsătorit cu un tânăr tutore, cu puțin timp înainte ca acesta să părăsească țara pentru un post în străinătate.

Aici a început o dezbatere despre locul în care tânărul cuplu s-a îndreptat. Lady Avery a insistat că era vorba de Viena; Lady Somersby nu a vrut să renunțe la Budapesta. Şi nu a fost suficient timp pentru a rezolva dezbaterea înainte de a se ridica din nou cortina.

Dar ceea ce mi-au spus despre Sophia Lonsdale se potrivea foarte bine cu descrierea doamnei Marbleton pe care ai făcut-o tu.

Al tău,
Ashburton

Charlotte apucă exemplarul doamnei Watson din *Burke's.* Familia Lonsdale era o familie proeminentă din Oxfordshire, cea mai distinsă ramură fiind cea din care descindeau conții de Montserre. Sophia Lonsdale provenea probabil dintr-o ramură mai îndepărtată a familiei, dar o familie extrem de respectabilă.

Din păcate, în acea dimineață nu existase suficient timp pentru a cerceta mai îndeaproape problema Sophiei Lonsdale: Charlotte avea clienți cu care trebuia să se întâlnească.

Până când termină de rezolvat, pentru două surori bătrâne, de ce majordomul lor, la fel de bătrân, nu părea a fi el însuşi – omul murise cu ani în urmă, dar una dintre surori uita mereu acest lucru şi continua să se sperie la vederea unui străin în casă, aşa încât noul majordom renunţase, găsise o perucă cu părul alb şi, cu complicitatea celeilalte surori, începuse să se dea drept predecesorul său –, o altă scrisoare sosi de la lordul Ingram, spre surprinderea ei.

Acesta, spre deosebire de soţul presupus dispărut al Sophiei Lonsdale, nu-i scria mai mult de o dată pe zi.

Cu siguranţă nu fără un motiv imperios.

Dragă Charlotte,

Tocmai a sosit un mesaj de la Lady Avery. Şi-a verificat jurnalul de acum câţiva ani şi a recunoscut că atât ea, cât şi sora ei au fost imprecise în ceea ce priveşte locul în care tutorele cu care s-a căsătorit Sophia Lonsdale a plecat pentru următoarea poziţie. Nu era nici la Budapesta, nici la Viena, ci la Berlin.

Partea mult mai importantă, însă, era lăsată la sfârşitul notei: din cauza începerii actului al treilea, ea nu a avut timp să-mi spună că Sophia Lonsdale a murit cu mai bine de douăzeci de ani în urmă, în timp ce se afla în vacanţă în Elveţia.

Al tău,
Ashburton

Capitolul 18

„Osoasă ca o capră” fusese descrierea neprietenoasă pentru Becky Birtle. Dar ea avea o înfăţişare delicată: mică şi slabă, cu ochi căprui şi buze surprinzător de roz. Nu era frumoasă, aşa cum spusese doamna Meek, dar era destul de drăguţă, cu pielea netedă şi sănătatea bună a tinereţii.

Şi ciudat de familiară în trăsăturile ei.

Stătea cu umerii cocoşaţi, cu dinţii strânşi peste buza inferioară.

— Este adevărat, domnule inspector, că pe domnul Sackville – cineva l-a otrăvit cu arsenic?

— Da, este adevărat.

În ochii ei apăru un vid.

— Am crezut – când a ieşit la iveală că a fost ucis, am crezut că trebuie să fi fost fratele său. Dar arsenicul – e cineva din casă, nu-i aşa?

— Cel mai probabil.

— Dar de ce? Această întrebare fu rostită atât de încet încât i se adresa mai mult ei înseşi decât altcuiva. Era o persoană atât de drăguţă.

— În ce sens era drăguţ?

Ea privi spre un rând de cărţi poştale de pe şemineu, care nu era decât o bucată de grindă de lemn întunecat care trebuie să fi fost recuperată de la o altă structură. Căsuţa veche a familiei Birtle era departe de splendoarea modernă de la Curry House. Tavanul era atât de jos încât Treadles abia dacă putea sta drept. Pereţii întunecaţi de fum şi puţinele ferestre dădeau întregului interior un aer de întuneric permanent.

— Domnul Sackville a vorbit cu mine. Din nou părea că vorbeşte cu ea însăşi. A fost singurul care a făcut-o. Toţi ceilalţi au spus doar să fac asta şi aia.

— Credeam că tinerele servitoare nu au voie să vorbească cu stăpânul. Cum ai devenit atât de prietenoasă cu domnul Sackville?

— Ne-am întâlnit pe drumul de coastă. Am făcut o plimbare într-o duminică după-amiază, şi el la fel. Când l-am văzut, i-am spus că îmi pare rău ca îi stau în cale. El a spus că o tânără domnişoară nu trebuie niciodată să se scuze pentru că îşi vede de treburile sale. Apoi i-am spus că lucram pentru el şi că doamna Cornish m-ar fi făcut praf dacă ar fi ştiut că am vorbit cu el. El a râs şi a spus să nu îmi fac griji în privinţa doamnei Cornish. Apoi a întrebat dacă nu aş vrea să mă plimb puţin cu el şi să-i povestesc despre mine.

Acest comportament relaxat şi curiozitatea prietenoasă

trebuie să fi avut un impact puternic asupra fetei.

— Ce i-ai spus?

— Aproape nimic. M-a întrebat de unde sunt. Dacă îmi plăcea Curry House. Dacă ceilalți se purtau cum trebuie cu mine. Iar eu am spus Yorkshire, da, domnule, şi da, domnule. Mi-a spus atunci că, dacă eram prea emoționată pentru a vorbi, nu trebuia să spun nimic altceva.

— Câtă distanță crezi că ați parcurs?

— Un kilometru şi jumătate. Poate doi.

În jur de douăzeci şi cinci de minute, în funcție de teren şi de viteza lor de mers.

— Deci nu ai mai spus nimic altceva în restul timpului?

— Nu. Dar două zile mai târziu am fost în birou să şterg praful. El a intrat după nişte hârtii şi m-a văzut cu o carte în mână. M-am gândit că se va supăra pe mine pentru că i-am atins lucrurile, dar m-a întrebat doar ce carte era. I-am spus că era o carte despre Japonia. M-a întrebat dacă mi-a plăcut. Oftă melancolic. Şi am început să vorbim.

— Întotdeauna au fost întrebări din partea lui şi răspunsuri din partea ta?

— M-a lăsat şi pe mine să-i pun întrebări. Dacă a citit toate cărțile din casă. Dacă a atins vreodată un întrerupător electric. Dacă îşi amintea de vremurile dinainte ca regina să fie regină.

— A răspuns la tot ce l-ai întrebat?

— Nu la tot. Nu şi când l-am întrebat de ce a plecat la Londra.

Treadles ciuli urechile.

— Cum – şi când – s-a întâmplat asta?

— Era a patra mea săptămână în casă. Doamna Cornish m-a pus să fac din nou curățenie în salonul de la etaj. A spus că nu a fost făcută cum trebuie prima dată. Atunci a venit domnul Sackville. M-a întrebat de ce păream dezamăgită, i-am explicat, şi a spus că arăta perfect adecvat pentru el. Eu am spus că era o adevărată bătaie de joc – fata a pronunțat cuvântul cu grijă şi cu plăcere – că ceea ce era destul de bun pentru el nu era destul de bun pentru doamna Cornish. El a râs şi a spus că, bineînțeles, o menajeră era

mai expertă decât stăpânul în ceea ce priveşte curăţenia casei şi că ar trebui să o ascult. Dar el avea de gând să plece la Londra în acea zi. M-a întrebat dacă putea să-mi aducă ceva de la Londra, ca să mă facă să mă simt mai bine că trebuie să fac curăţenie în salon de două ori? I-am spus că nu am destui bani pentru a cumpăra ceară. El a spus că va fi un cadou. Aşa că i-am spus că nu am văzut bine Londra când am trecut pe acolo şi că aş vrea o carte poştală frumoasă – atunci ar fi ca şi cum aş fi văzut măcar un loc interesant. S-a întors cu vreo şase pentru mine. Foarte frumoase.

Treadles aruncă o privire spre şemineu.

— Acelea?

— Da, domnule inspector.

Treadles se apropie de şemineu şi examină cărţile poştale. Fiecare dintre ele purta urme de înţepături la colţuri.

— Le-ai avut pe acestea pe peretele din camera ta de la Curry House?

— Da, domnule inspector.

— A achiziţionat domnul Sackville ceva din Londra pentru altcineva?

— Nu cred. A zis să nu spunem nimic nimănui sau toţi vor dori să aducă lucruri.

— De ce crezi că a făcut asta pentru tine?

Fata se înroşi.

— A spus că a făcut-o pentru că, pentru mine, el era o persoană. Că pentru ceilalţi el era doar stăpânul casei, cel pe care trebuiau să îl servească pentru salariu.

— Ţi-a adus şi alte obiecte?

Buzele lui Becky Birtle deveniră mai proeminente.

— Nu, nu mi-a adus nimic. Data următoare când a trebuit să plece, m-a întrebat dacă vreau ceva. Dar nu s-a dus în cele din urmă – a avut o durere de stomac îngrozitoare în ziua respectivă. Data următoare când a mers, a spus că a trebuit să coboare din tren la Exeter şi să-şi petreacă noaptea pentru că a avut o criză gastrică îngrozitoare. După ce s-a întors, a concediat-o pe doamna Dyer, care era bucătăreasă. Ni s-a adus mâncare de la bar o vreme, până când doamna

Meek... A oftat. Nu credeți că acelea erau crize gastrice – nu-i aşa că se spune că otrăvirea cu arsenic nu se deosebeşte prea mult de problemele de stomac?

— Spui că aceste atacuri au avut loc înainte ca doamna Meek să devină bucătăreasă?

Treadles ştia deja asta; acesta era motivul pentru care încă nu o arestase pe doamna Meek.

— Cu siguranță că au avut loc. Becky Birtle gâfâi din nou. Dumnezeule! În noaptea aceea am zis că mor. Doar nu crezi, domnule inspector, că am fost otrăvită şi eu?

Treadles îşi îndreptă poziția.

— Domnul Sackville a mâncat aceeaşi mâncare ca şi personalul?

— Nu, mâncarea lui era gătită şi servită separat de a noastră. Dar aşteptați... se gândi o clipă. Asta se întâmpla când încă primeam mâncare de la han. Iar în acea săptămână a avut loc o nuntă şi doamna Pegg gătea şi pentru ea. Cred că toată lumea de la Curry House a mâncat aceeaşi mâncare în acea săptămână, supă şi plăcinte de peşte şi carne de vițel fiartă.

Doamna Pegg se născuse şi copilărise în Stanwell Moot. După câte aflase, nu avusese niciun fel de relație cu domnul Sackville.

— A mai fost cineva bolnav în acea zi?

— Nu, doar eu.

— A fost ceva ce ai mâncat doar tu şi domnul Sackville?

Ezită.

— Ce anume?

— Înainte de a pleca în acea zi, era într-o dispoziție bună. Când i-am adus un morman de cărbune, a văzut că degetele mele erau reci şi înțepenite de frig – doamna Cornish m-a trimis să ajut la nuntă şi am fost prinsă de ploaie când mă întorceam la Curry House. Aşa că m-a întrebat dacă nu vreau un pic de whisky ca să mă încălzesc.

Treadles ridică din sprâncene.

— Doamna Cornish a căutat o sticlă de whisky, dispărut de la moartea domnului Sackville. Nu a putut-o găsi nicăieri în casă. Ai luat-o tu?

Becky Birtle, care avea o privire foarte directă pentru o fată tânără şi care se uita la Treadles de ceva vreme, îşi coborî privirea.

— Voi lua asta ca pe un da. Ai mai băut din ea?

— Nu! Nici măcar nu-mi place whisky-ul.

— Atunci de ce ai luat-o?

— Pentru că... pentru că a fost foarte drăguţ cu mine în acea zi şi am vrut ceva care să îmi amintească de el.

— Nu a fost întotdeauna foarte drăguţ cu tine?

— Da, dar nu l-am mai văzut prea mult după aceea.

— De ce?

Becky Birtle se înroşi până în vârful urechilor şi dădu din cap.

— Anchetez o crimă, domnişoară Birtle. Răspunde-mi la întrebare.

— Dar este... privat.

— O mulţime de crime au fost comise din cauza a ceea ce fac oamenii în particular.

— Dar... dar eu nu am făcut nimic, e doar... privat.

Reticenţa ei părea adânc înrădăcinată. Treadles trecu la următorul punct de pe lista sa.

— În dimineaţa în care te-ai dus să îi dai domnului Sackville cacao de dimineaţă şi l-ai găsit inconştient, de ce nu ai tras draperiile?

— Ce legătură are asta?

— Deci e adevărat, nu ai tras draperiile.

— S-ar putea să nu o fi făcut.

— Mi s-a dat de înţeles că ar fi fost foarte nepotrivit să te apropii de el în timp ce zăcea în pat. Şi totuşi, ai declarat că asta ai făcut.

— Nu am făcut nimic rău. În primele mele săptămâni la Curry House m-am întâlnit cu el la fiecare colţ de stradă. Am crezut că suntem prieteni. Şi apoi... nu l-am mai văzut pentru o perioadă lungă de timp şi m-am gândit... m-am gândit să-i iau mâna şi să i-o scutur. Un fel de „bună dimineaţa, surpriză, eu sunt”. Aşa cum ai face-o cu un prieten, dacă te-ai duce să-l vizitezi şi el ar fi încă adormit.

— Deci nu se întâmpla nimic nepotrivit între tine şi

domnul Sackville?

— Nu! Asta ar fi – trebuie să fi fost chiar mai bătrân decât tata, iar tata e bătrân!

Naivitatea ei părea autentică.

— Este cineva în casă care ar putea crede că relația ta cu domnul Sackville nu era chiar atât de nevinovată?

Fata dădu înapoi.

— Cum? De ce ar gândi aşa ceva?

— Pentru că nu este normal ca stăpânul casei să dezvolte o prietenie cu o tânără servitoare.

— Dar de ce mă întrebați – credeți că are legătură cu uciderea domnului Sackville?

— S-ar fi putut întâmpla o serie de lucruri dacă unul dintre ceilalți membri ai gospodăriei au crezut că se întâmplă ceva nepotrivit între tine şi domnul Sackville. Acea persoană ar fi putut fi furioasă în locul tău, convinsă că s-a profitat de tine. Acea persoană s-ar fi putut înfuria din motive personale – dacă ar fi crezut că aveai o relație romantică cu domnul Sackville? Ar putea fi pentru motive băneşti, de asemenea. Persoana ar fi putut crede că el trebuie să fie principalul beneficiar al testamentului domnului Sackville şi nu ar fi vrut ca acesta să se apropie de altcineva. Înțelegi ce vreau să spun?

— Cred că da.

— Atunci poți să-mi spui cine ar fi putut avea suspiciuni?

Îşi împreună degetele.

— Va deveni acea persoană un suspect?

— Fără motive evidente, şi într-o gospodărie atât de mică, toată lumea este deja suspectă. Nu ai lărgi câmpul nostru de suspecți, domnişoară Birtle, ci l-ai restrânge.

— Presupun că este în regulă atunci, spuse ea cu nesiguranță. Şi chiar nu l-ar face suspect, nu cred.

Un el.

— A fost Tommy Dunn?

— Tommy? râse ea. Lui Tommy nu i-ar păsa dacă aş cădea de pe stânci.

— Am înțeles că inițial a fost receptiv la ideea de a avea

o altă persoană tânără la Curry House. Ce s-a schimbat?

— Întrebați-l pe el.

În ochii lui Becky strălucea amuzamentul. Şi o urmă de suficiență.

— Am făcut-o. A refuzat să răspundă. Poate că ai putea să-l ajuți – spune-mi de ce şi elimină-l de pe lista de suspecți.

Acest lucru nu era strict adevărat. Chiar dacă antipatia lui Tommy Dunn față de Becky nu avea nimic de-a face cu ceea ce se întâmpla între acesta din urmă şi domnul Sackville, tot ar putea fi un complice, chiar dacă unul puțin probabil, pentru lordul sau Lady Sheridan.

— Numai dacă jurați să nu spuneți nimănui.

— Pot să promit asta doar dacă nu are nicio legătură cu cazul.

— Nu are nimic de-a face cu nimic. L-am prins pe Tommy cu domnul Weeks, parohul de la Barton Cross, când am ieşit la plimbare.

Expresia ei deveni mai sumbră.

— Chiar nu trebuie să spuneți niciodată nimănui, domnule inspector. L-am necăjit pe Tommy – şi i-am spus că mi-e greu să păstrez secrete. Nu am vorbit serios. Dar el era atât de speriat! M-a îndepărtat deoarece a crezut că îl voi turna. Dar trebuie să fi fost înnebunit de frică – nu avea unde să se ducă, iar domnul Weeks are copii de întreținut. Nu credea că-i voi păstra secretul.

Treadles nu putea să înțeleagă astfel de întâmplări între bărbați, dar cunoştea bine consecințele expunerii.

— Secretul lui este în siguranță cu mine.

— Mulțumesc, domnule inspector, spuse Becky Birtle încet.

Treadles lăsă să treacă un minut de tăcere. Stăteau, aproape în tovărăşie, el bându-şi ceaiul călduț, ea ronțăind un biscuit care părea tare ca piatra.

— Aşadar, domnul Hodges a fost cel care a observat ceva la tine şi la domnul Sackville?

Fata dădu din cap.

— A doua zi după ce am avut oribila mea durere de stomac, domnul Hodges m-a întrebat dacă am ciupit din

whisky-ul domnului Sackville. L-am întrebat dacă mă face hoață. Mi-a spus că domnul este foarte atent cu stomacul şi că nu ia mai mult de câteva înghițituri, dar de două ori mai mult de atât dispăruse din sticlă – şi că eu eram singura persoană care intrase în acea cameră. Aşa că i-am spus că am băut, dar numai pentru că domnul Sackville mi-a oferit şi că ar fi fost nepoliticos să refuz. Domnul Hodges s-a încruntat şi a spus că domnii sunt diferiți de oamenii obişnuiți. Nimeni nu-i trage la răspundere şi ar fi bine să am grijă de mine.

Se întoarse cu fața într-o parte. Tresărind, Treadles înțelese de ce i se păruse ciudat de cunoscută când o întâlnise pentru prima dată: poza doamnei Cornish în tinerețe pe care o văzuse la Curry House. Era o asemănare bună dacă se întâmpla să o vezi pe Becky din anumite unghiuri.

Se gândise la doamna Cornish din perspectiva unei amante disprețuite, un spectator furios şi un colaborator oportunist. Dar doamna Cornish, ca o rudă profund îngrijorată, deschidea o nouă perspectivă de posibilități.

— Când ai plecat, doamna Cornish a spus că ați făcut o fotografie a personalului ca amintire.

— Nu am plecat, doamna Cornish m-a concediat – a spus că mă făceam prea mult de râs, leşinând şi plângând. Strânse din buze. Poate că aşa a fost. Şi nu am luat niciodată acea fotografie – singura persoană pe care aş fi vrut să mi-o amintesc era domnul Sackville, şi el nu era în ea. Am găsit fotografia în valiza mea după ce am ajuns acasă.

Discrepanțele făcură ca inima lui Treadles să bată cu putere: având-o pe Becky la sute de kilometri depărtare – şi singura imagine cu ea exilată din casă, ar fi asigurat că nimeni nu va suspecta vreo legătură de sânge între cei doi.

— Aş vrea să văd fotografia. Şi am nevoie să îmi dai sticla de whisky.

Becky Birtle se scuză şi se întoarse cu ambele obiecte.

Treadles examină sticla, care încă mai conținea doi centimetri de alcool. Se gândi că Becky Birtle ar fi putut să golească şi să înlocuiască conținutul decantorului. Dar o

adulmecare rapidă fu de ajuns pentru a-i da de înțeles că lichidul de chihlimbar din interior nu era un lichid ieftin, ci cea mai bună tărie pe care Scoția o putea oferi.

În continuare, își îndreptă atenția spre fotografie. Fotografiile doamnei Cornish și a lui Becky Birtle nu trădau prea multe asemănări, dar Treadles o rugă pe Becky Birtle să se ducă după părinții ei.

Domnul Birtle, un fost paznic de vânătoare care nu mai putea lucra din cauza artritei, era într-adevăr bătrân pentru cineva cu un copil unic atât de tânăr. Soția lui era o femeie corpolentă și poate chiar mai în vârstă decât el. Becky Birtle închise ușa și plecă, pașii ei pierzându-se pe scârțâitul podelei.

Treadles așteptă până când ieși din raza de auz.

— Domnule Birtle, doamnă Birtle, înțeleg că întrebările pe care urmează să vi le pun vor părea intruzive. Sper că mă veți ierta.

Cuplul s-a uitat unul la celălalt.

— Da, domnule inspector? Doamna Birtle părea că vorbea ca și cum ar fi deschis gura foarte rar, iar vocea semăna cu un zvâcnet de angrenaje ruginite forțate să se rotească.

— Trebuie să vă întreb dacă sunteți părinții naturali ai lui Becky.

Un alt schimb de priviri între cei doi Birtle. Doamna Birtle își șterse mâna pe șorț.

— De ce trebuie să știți, domnule inspector?

— Investighez o crimă. Niciunul dintre suspecții cu mijloacele de a o fi comis nu par să aibă motive concrete. Prin urmare, trebuie să aflu toate legăturile posibile între toate părțile implicate. Dacă vă faceți griji că informațiile ar putea băga pe cineva în necazuri, vă rog să vă gândiți că reținerea informațiilor necesare ar putea avea ca rezultat faptul că un martor nevinovat poate fi acuzat de crimă.

Domnul Birtle își așeză mâna deasupra celei a soției sale. Doamna Birtle aruncă o privire către soțul ei și apoi îl privi pe Treadles în ochi.

— Am luat-o pe Becky în ziua în care s-a născut și am

crescut-o ca şi cum ar fi fost a noastră.

Treadles dădu drumul respirației pe care nu-şi dăduse seama că o ținea.

— Şi doamna Cornish de la Curry House este mama naturală a lui Becky?

Doamna Birtle dădu din cap.

— Vă mulțumesc pentru încrederea pe care mi-ați acordat-o. Treadles înclină capul. Voi face tot posibilul ca acest lucru să nu devină de notorietate publică.

*

I se părea aproape neliniştitor să aibă în sfârşit un suspect principal, dar scenariul avea sens. Domnul Hodges trebuie să-i fi spus doamnei Cornish despre relația mai strânsă decât era necesar între angajatorul lor şi Becky Birtle. Doamna Cornish ar fi devenit din ce în ce mai preocupată de implicarea fiicei sale în relația cu domnul Sackville. La o vârstă impresionabilă, ea însăşi fusese exploatată de un bărbat care refuzase să se căsătorească cu ea şi să aibă grijă de copilul lor – probabil un angajator fără scrupule – şi era disperată ca acelaşi lucru să nu i se întâmple şi copilului ei.

Becky Birtle se întoarse în salon. Treadles întrebase de ea – mai avea încă o ultimă chestiune pe care dorea să o clarifice. Dar o singură privire la fața fetei îi dădu de înțeles că ea auzise totul. Cum? Pardoseala ar fi scârțâit dacă s-ar fi furişat înapoi să tragă cu urechea.

Ca şi cum i-ar fi auzit întrebarea, arătă cu degetul în spatele capului. El se întoarse şi văzu o fereastră mică, întredeschisă – trăsese cu urechea de afară.

— Doamna Cornish nu poate fi mama mea, spuse ea, cu o voce puțin mai ridicată decât o şoaptă. Nici măcar nu mă place.

— Nu pot să vorbesc despre afecțiunea ei, dar nu am nicio îndoială că simte un imens sentiment de responsabilitate față de tine.

— Suficient cât să-l ucidă pe domnul Sackville când nu

a făcut nimic rău? Asta nu este posibil!

— Dacă ea ar fi fost cea care l-a otrăvit pe domnul Sackville, nu ar fi fost prima care ar fi încercat să ucidă pentru ceea ce a crezut că a făcut acesta.

— Dar ce ar fi putut ea să perceapă?

Treadles nu ar fi putut cere o introducere mai bună pentru întrebarea sa.

— Poate că, fără să ştii, ea a fost martoră la incidentul care a făcut ca domnul Sackville să nu mai fie acolo când te-ai întors.

Becky Birtle se uită strâmb la el.

— Este ridicol!

— Chiar aşa? Nu pot să spun, din moment ce nu ştiu ce s-a întâmplat.

— Nu s-a întâmplat nimic. Nimic.

— S-ar putea să nu fi fost nimic pentru doamna Cornish.

Becky Birtle ridică mâinile.

— Bine. O să vă spun eu. S-a întâmplat la câteva zile după ce eu şi domnul Sackville am avut acele probleme oribile de burtă. Eu... eram la menstruaţie şi fusese una îngrozitoare. Abia puteam să stau în picioare, dar doamna Cornish a spus că nu era o scuză – celelalte femei din casă nu stăteau la pat în timpul menstruaţiei. Domnul Sackville a văzut că aveam dureri şi era îngrijorat. El s-a gândit că poate era ceva ce am mâncat. Aşa că i-am spus adevărul, că era numai din cauza menstruaţiei.

Treadles putea doar să spere că nu se va bâlbâi – faţa lui toată roşie de ruşine.

— Asta a fost tot?

— Asta a fost tot. Mama – mama – mama mea adevărată, nu doamna Cornish – întotdeauna mi-a spus mereu că bărbaţii urăsc când femeile aduc în discuţie menstruaţia lor. Am crezut că e ridicol. Le place să se plângă de propriile lor dureri, de ce ar trebui să ne refuze şi nouă să ne plângem puţin despre ale noastre? Dar mama avea dreptate. Ăsta a fost sfârşitul a tot ceea ce a existat între mine şi domnul Sackville. Lumina se stinse în ochii lui Becky

Birtle. Cred că nu era un prieten adevărat până la urmă.

*

Charlotte răsuci batista neagră cu degetele ei acoperite de mănuşi negre, moi, şi îşi aminti că trebuie să dea impresia de fragilitate şi de lipsă de demnitate. Nu era cazul să se învârtă în jur, scrutând oaspeţii care se plimbau prin holul de la Claridges. Vălul de văduvă putea să-i ascundă chipul, dar nu putea să-i mascheze complet poziţia umerilor sau unghiul capului.

Aruncă o privire discretă spre intrarea din faţă, continuând apoi cu o privire laterală spre scări. Poate că acum ar trebui să ridice batista şi să o fluture neputincioasă. Poate chiar...

— Condoleanţele mele pentru pierderea suferită, draga mea doamnă.

Inima ei tresări – lordul Ingram apăruse de nicăieri.

— Ce cauţi aici?

Un colţ al buzelor lui se ridică. Inima ei bătea din nou cu putere: nu-şi putea aminti ultima dată când el îi zâmbise – chiar şi pe jumătate.

— Şi eu care mă gândeam că te-ai bucura să mă vezi, din moment ce mereu plănuieşti asta.

— Da, când nu am altceva mai bun de făcut.

Se aşeză lângă ea pe canapea. Semi-zâmbetul dispăru, dar în locul lui nu a apărut nicio privire interzisă. Cât de rar şi de neînţeles: în acest moment nu era nemulţumit în mod vădit de ea.

— Cu înclinaţia ta de a reduce un bărbat la puţin mai mult decât o cochilie a bărbăţiei sale de odinioară, nu încetează să mă uimească faptul că ai reuşit să primeşti toate cererile în căsătorie pe care le-ai primit.

Într-adevăr, avusese parte de un număr însemnat, inclusiv o cerere din partea lordului Bancroft, fratele lui, care era propunerea ei preferată dintre toate.

— Este vorba de decolteul meu – când domnii se uită la pieptul meu, nu aud nimic din ce spun. Cred cu tărie că,

dacă ar creşte sâni în copaci de mâine, aceştia ar purta în curând verighete.

Chicoti.

Era emoționată.

Unii bărbați aveau acest efect asupra femeilor, după cum declara doamna Watson. Dar Charlotte avea obligația de a nu răspunde la acest efect atunci când se afla în mijlocul unei misiuni de supraveghere – sau cel puțin să nu răspundă în aşa măsură încât să-i diminueze concentrarea.

— Aşadar, ce faci aici?

El răsuflă din greu.

— Eşti multe lucruri, Charlotte, dar teribil de experimentată nu eşti. A fost aproape prea uşor să prezic că te vei înființa la Claridge's pentru a vedea ce poți afla despre doamna Marbleton.

Venise să o oprească sau...?

— Nu-mi spune că vrei să-mi ții companie.

— Este mai uşor decât să te scot din belele mai târziu.

Se întrebă dacă ar fi trebuit să obiecteze la prezența lui, dar el avea dreptate când spunea că ea nu avea experiență în astfel de lucruri. Şi dacă el avea de gând să se deranjeze şi să se asigure că este în regulă, mai bine să fie lângă ea decât să pândească undeva nevăzut.

Îşi netezi mănuşile.

— Nu voi mai sta aici mult timp. Am un client cu care trebuie să mă întâlnesc.

— Unul mai puțin complicat, sper.

— Nu mai fi aşa o pacoste. Dacă nu altceva, asocierea mea cu doamna Watson ne-a adus deja cinci lire sterline – şi am clienți pentru următoarele două săptămâni.

Cinci lire sterline! Gândul ăsta o făcea mereu să amețească.

Dar el nu voia să renunțe la cinismul său înrădăcinat.

— Cu siguranță s-a grăbit să-ți exploateze acuitatea în interes propriu.

Se uită la el prin voal.

— Ce s-a întâmplat, domnule? De obicei, eşti puțin mai generos cu părerea ta despre oameni, mai ales când nu ştii

suficient despre ei.

— Îmi pot permite să fiu mai generos atunci când acei oameni ipotetici nu controlează în esență viața ta, Charlotte. Încă mai cred că e...

Dar ea nu-l mai asculta.

— Ce este? întrebă el încet, luând-o de mâini, astfel încât trecătorii să creadă că purtau o conversație profundă, o tânără văduvă îndurerată şi un prieten galant care încerca să o consoleze.

— Îl vezi pe bărbatul cu o vestă aurie cu imprimeu? Ea îi indică locația cu o înclinare a capului. Îl cunosc.

Lordul Ingram aruncă o privire discretă către bărbat.

— Cine este?

— Prima dată când am fost la doamna Watson, înainte să ajung, ea lăsase să intre o altă tânără, crezând că sunt eu. Dar acel interlocutor s-a dovedit a avea în minte o fraudă, pretinzând că are o legătură de rudenie cu doamna Watson acolo unde nu exista.

— Şi?

— Şi a avut un complice, un tânăr. Charlotte a mai aruncat o privire la Vestă Vărgată. Pe acesta.

Capitolul 19

Până ajunse inspectorul Treadles la cea mai apropiată secție de poliție de Curry House, doamna Cornish fusese deja adusă înăuntru şi pusă într-o cameră de interogatoriu.

Nu pierdu timpul.

— Doamnă Cornish, nu ați spus nimic despre faptul că Becky Birtle este fiica dumneavoastră.

Doamna Cornish tresări, de parcă i-ar fi aruncat nisip în față.

— Asta-i... asta-i...

— N-aş încerca să neg, nu când am deja confirmarea de la doamna Birtle.

Doamna Cornish aruncă o privire spre uşă.

— I-am cerut poliţistului care stătea de pază afară să plece, spuse Treadles. I-am dat cuvântul meu doamnei Birtle că, pe cât posibil, voi păstra secretă adevărata origine a lui Becky.

Doamna Cornish se uita fix la mâini – venise la secţia de poliţie cu mănuşi, probabil cea mai bună pereche a ei.

— Cu siguranţă că dumneavoastră trebuie să înţelegeţi de ce nu puteam să aduc în discuţie acest subiect, domnule inspector. A fost nevoie de ani de muncă grea pentru a ajunge unde sunt. După ce domnul Sackville a murit, doamna Struthers mi-a scris şi mi-a spus că dacă următorul chiriaş de la Curry House nu avea nevoie de o menajeră, eu eram bine-venită să mă duc să lucrez pentru ea. Dar dacă se va afla că am un copil nelegitim, nu mă va mai dori. Nimeni nu mă va mai dori. Respectabilitatea este totul în domeniul meu de activitate.

Anxietatea din vocea ei era copleşitoare.

— Atunci de ce aţi adus-o la locul de muncă?

— Doamna Birtle era îngrijorată că Becky devenea prea încăpăţânată şi neliniştită. Familia Birtle nu are prea multe. Becky ar fi trebuit să îşi găsească un serviciu. Iar serviciul poate fi... poate fi o viaţă mică şi închisă. Îmi amintesc cât de plictisită eram ca menajeră, cât de puţine lucruri mă entuziasmau. Nu am vrut niciodată să dau de belea, dar un flirt pe ici pe colo era singurul remediu pentru plictiseală. Şi apoi m-am îndrăgostit de fiul casei şi el mi-a promis să aibă grijă de mine. E aceeaşi poveste veche. Dar când mi s-a întâmplat mie, am crezut că el era special şi eu eram specială. Şi s-a dovedit că niciunul dintre noi nu era special deloc. Nu am vrut să i se întâmple asta lui Becky. Iată-mă aici, într-o poziţie de o anumită autoritate. Aş putea avea grijă de ea. Dar mai mult decât orice altceva, am simţit Curry House ca fiind un loc sigur. Domnul Sackville nu mi-a făcut niciodată avansuri, nici mie, nici altor femei din casă. Şi a tratat-o pe Jenny Price cu mai multă grijă decât pe majoritatea celor mai apţi de muncă.

Treadles trase un scaun, dar nu se aşeză.

— Şi apoi el s-a dovedit a nu fi chiar atât de ireproşabil

pe cât credeați.

Buzele doamnei Cornish tremurau.

— Credeți... credeți... credeți...

— Nu l-ați informat pe Tommy Dunn despre detaliile care i-ar fi permis unui medic să ştie că domnul Sackville are nevoie de un tratament cu stricnină. Ați spus că Becky a cerut să ia fotografia când, în schimb, ați ascuns-o printre lucrurile ei pentru ca nimeni altcineva să nu afle că ea este fiica dumneavoastră şi că ați avut un motiv întemeiat ca să o protejați. Nemaivorbind de faptul că, după spusele tuturor celorlalți, căutați cu disperare o sticlă de whisky dispărută.

— Vreți să insinuați că era arsenic în whisky? strigă doamna Cornish, mâinile ei înmănuşate apucând marginea biroului care îi despărțea.

— Becky a suferit un atac gastric în aceeaşi zi în care domnul Sackville a fost forțat să petreacă noaptea în Exeter. Singurul lucru pe care îl consumaseră amândoi fusese whisky-ul din sticlă.

— Dacă era arsenic în whisky, nu l-am pus eu acolo. S-ar putea să nu fi fost complet sinceră mai devreme, domnule inspector, dar asta pentru a-mi salva poziția şi reputația, nu gâtul!

Respirația ei răsuna cu un ecou dur în camera mică. Treadles aşteptă până când ea se mai calmă.

— Domnul Hodges v-a spus că domnul Sackville i-a oferit lui Becky din whisky-ul său?

— Mi-a spus – şi mi-a spus că ar trebui să o supraveghez mai atent pe fată. Aşa că m-am furişat când Becky făcea curățenie la etaj. De câteva ori pe zi făceam asta şi niciodată nu l-am văzut pe domnul Sackville cu ea. Am continuat aşa până cu o zi înainte ca domnul Sackville să moară. Ce motiv aveam să-l otrăvesc pe domnul Sackville, când nu aveam nicio dovadă că ar fi profitat de Becky, sau că măcar se gândise la asta?

— Atunci de ce v-ați agitat din cauza sticlei de whisky, mergând până la a cotrobăi în apartamentul lui Tommy Dunn pentru ea?

— Nu am vrut să cred că Becky a luat-o. Ea se uită la

el rugător. Nu am vrut să cred că propria mea carne şi propriul meu sânge era o hoaţă.

— Atunci de ce aţi ascuns fotografia în bagajul ei?

— Înainte de a veni Becky, mă temeam că nu voi mai vrea să plece niciodată. Dar ea a venit şi... era o străină. Era puţin cam prea mândră de ea. Nu-i plăcea să muncească prea mult. Şi nu-i păsa deloc de menajeră, cu excepţia faptului că se afla în gospodăria unui adevărat domn.

Doamna Cornish oftă.

— Îmi amintesc de menajera de la primul meu loc de muncă certându-le pe servitoare şi îmi amintesc că mă gândeam cât de lipsită de simpatie şi inutil de strictă era. Dar eu am devenit acea femeie. Nu pot înţelege de ce Becky nu se mândreşte mai mult cu munca ei şi nu înţeleg de ce praful de pe şemineu nu se simte ca şi cum ar fi praf în ochi pentru ea. A fost o cameristă dezamăgitoare pentru mine şi eu... trebuie să fi fost un căpcăun de menajeră pentru ea. Dar am vrut ca ea să aibă fotografia. Nu i-am oferit-o pentru că m-am gândit că i se va părea ciudată oferta. Dar m-am gândit că dacă o avea, o va păstra. Şi poate că într-o zi, când va fi mai în vârstă, va privi înapoi şi va înţelege că nu am fost nerezonabilă, ci responsabilă.

Se auzi un ciocănit în uşă care o sperie. Se uită cu teamă la Treadles, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca el să scoată o pereche de cătuşe.

Treadles se ridică.

— Vă rog să mă scuzaţi!

De cealaltă parte a uşii se afla jandarmul Perkins.

— Domnule, rezultatele de la chimist.

Treadles luă telegrama – şi înjură. Whisky-ul pe care îl recuperase de la Becky Birtle nu conţinea nicio urmă de arsenic. Nici vreo urmă de cloral.

— Am şi un mesaj pe aparatul Wheatstone de la sergentul MacDonald, spuse tânărul poliţist.

Dragă domnule inspector Treadles,

Zeci de persoane au venit la Scotland Yard pentru a

depune mărturie despre domnul Sackville în Londra – riscurile de a solicita ajutor în ziar. Un singur om pare credibil.

Potrivit acestuia, domnul Sackville a vizitat în mod regulat casa de vizavi de a sa din Lambeth, de obicei cu puțin timp înainte de cină. L-a remarcat pe domnul Sackville pentru că era un domn care arăta bine şi nu părea să aparțină locului. Cel mai interesant lucru pe care l-a spus, totuşi, a fost că acea casă a ars în urmă cu vreo şase săptămâni – ceea ce se potriveşte foarte bine cu ocazia vizitei domnului Sackville la Londra, cea din care s-a întors devreme şi tulburat.

Pentru a fi sigur, i-am arătat bărbatului o fotografie a personalului de la Curry House. Spre surprinderea mea, l-a identificat imediat pe Hodges, valetul. L-am întrebat dacă Hodges l-a însoțit vreodată pe domnul Sackville, iar el a spus că nu, din câte a văzut, dar că şi-l amintea pe Hodges pentru că o dată a bătut la uşa lui şi l-a întrebat dacă ştie ce se întâmpla în casa pe care o vizita domnul Sackville.

Voi intervieva şi alte persoane din cartier pentru a vedea dacă l-au văzut pe domnul Sackville sau pe Hodges.

MacDonald

*

Intrarea clandestină într-un apartament din Claridge's ar fi trebuit să fie o treabă simplă: se mituieşte un portar sau doi şi se trece la treabă.

Se pare că nu era aşa, mai ales dacă debutul în spargerea şi intrarea prin efracție trebuia să aibă loc sub ochii vigilenți ai lordului Ingram. Exista un protocol care consta în a preda problema lordului Bancroft Ashburton, al doilea frate mai mare al lordului Ingram şi fostul pretendent al lui Charlotte, un om cu multe responsabilități şi aproape la fel de multe mijloace de a-şi atinge scopurile – şi să aştepte până când lordul Bancroft găsea un moment potrivit pentru ca spargerea să aibă loc.

— Îți ia din hazul lucrurilor să ai aprobare de la persoane de rang înalt, se plânse Charlotte lordului Ingram, în timp ce intrau în apartamentul mare şi gol al doamnei

Marbleton. Asta ar trebui să pară mai... ilegal.

În schimb, li se dăduse o fereastră perfect sigură de trei sferturi de oră de la omul care apăra imperiul împotriva amenințărilor din exterior şi din interior.

Lordul Ingram nu făcu decât să dea din cap.

— Nu vreau să par nerecunoscătoare, spuse Charlotte, simțindu-se puțin apologetică. Să înțeleg că ai dat la schimb o favoare?

În ciuda asigurării fratelui său că niciun Marbleton nu se va întoarce în cele patruzeci şi cinci de minute alocate, lordul Ingram se apropie de o fereastră şi trase cu ochiul spre stradă.

— Este singura monedă de schimb pe care Bancroft o înțelege.

— Nu este posibil să mai ai atâtea favoruri de oferit.

Charlotte ştia câte ceva despre acest troc între frați.

Un uşor regret nuanță răspunsul lordului Ingram.

— Mi-am folosit-o pe ultima.

Din când în când pleca din Anglia pentru o vreme, aparent pentru o săpătură. Dar Charlotte îşi dădea întotdeauna seama dacă fusese la săpături – şi când fusese în cu totul altă parte.

Arheologia, după cum se dovedise, era o scuză excelentă pentru tot felul de excursii în străinătate. O dată se întorsese în cârje şi îşi atribuise rana căderii unei statui mari peste el. Altă dată se întorsese cu o mână bandajată şi spusese că la sit dăduse peste nişte câini turbați.

Cicatricea de pe mâna lui nu semăna nici pe departe cu urmele dinților sau ghearelor de câine.

„Soția ta nu are niciodată suspiciuni?" îl întrebase odată.

„Nu."

Pentru a avea suspiciuni, ar trebui să fii atent. După ce se certaseră, Lady Ingram nu se mai deranjase cu nicio falsă afecțiune.

„Trebuie să existe modalități de a găsi o scăpare temporară fără a-ți risca viața", îi spusese Charlotte.

„Ai mai puține opțiuni, Charlotte", îi răspunsese el.

„Asta nu înseamnă că eu am mai multe.”

Îşi lăsă privirea să zăbovească asupra lui încă o secundă, apoi se aventură mai departe în apartament, deschizând cu grijă sertarele, dulapurile, geamantanele. După ce făcu un inventar mental al tuturor lucrurilor, se duse înapoi la un dulap care adăpostea o cameră obscură portabilă, mai multe aparate de fotografiat şi un teanc mare de fotografii.

Doamna Marbleton nu stătea singură. Înregistrați în apartament erau doi tineri, Stephen şi Frances Marbleton, copiii ei, aparent, Frances Marbleton fiind nimeni alta decât domnişoara Ellie Hartford de la Dog and Duck din Bywater, femeia care vrusese să o revendice pe doamna Watson ca fiind mama ei.

Şi, judecând după fotografii, tinerii Marbleton călătoriseră.

Multe dintre fotografii reprezentau doar peisaje, dar unele îi surprindeau pe unul dintre tinerii Marbleton în cadru – probabil călătoreau singuri, făcându-şi poze unul altuia.

În acele imagini păreau să fi ales în mod deliberat să nu includă niciun punct de reper. Era marea şi un peisaj deschis. Dar coasta ar fi putut fi orice porțiune de promontoriu britanic. Iar peisajul rural era la fel de probabil să fi fost atât în Sussex, cât şi în Derbyshire.

— Dacă ți-ai permite să locuieşti la hotelul Claridge’s, strigă lordul Ingram din camera alăturată, ai mai căuta un loc de muncă?

Găsise o listă de agenții de ocupare a forței de muncă.

— Cred că sunt specializate în a ajuta femeile, nu-i aşa?

Charlotte trase aer în piept. Pe listă era trecută agenția de recrutare a domnişoarei Oswald, unde domnişoara Oswald aproape că o acuzase pe Charlotte că este o jurnalistă care încearcă să scrie un articol despre agenții similare.

Pe scurt, îi povesti acea conversație lordului Ingram.

— Mă întreb dacă Frances Marbleton s-a dus pe la

toate aceste frumoase instituții – şi ce ar fi putut face acolo.

— Din moment ce au o cameră obscură portabilă, trebuie să aibă negative. Pot să fac copii ale imaginii ei şi să aflu.

— Aşa să faci, dragă domnule. Mi-e teamă că trebuie să plec şi să mă pregătesc pentru următorul client, spuse Charlotte.

— Un client pentru care trebuie să te pregăteşti?

— Oh, da. Cel puțin o oră de pregătire.

Îşi dădu ochii peste cap.

— Nu te văd bine, Charlotte Holmes.

— Ar trebui să încerci uneori. Sau, mai precis, ar trebui să revii la asta uneori – obişnuiai să fii excelent la a da de bucluc, milord.

El nu-i răspunse la provocare, ci întrebă:

— De ce mi-ai cerut să te aştept la colț de stradă aseară? Şi de ce te-ai uitat înapoi de mai multe ori după ce m-am urcat în maşină? Bănuieşti din nou că ai putea fi urmărită?

— Eram urmărită. Am schimbat maşina de trei ori înainte de a fi sigură că am scăpat de urmăritor.

— Crezi că e vorba de familia Marbleton?

— Aş prefera să fie cineva pe care l-ai angajat. De ce m-ar urmări Marbleton?

— De ce a inventat doamna Marbleton un caz pentru tine? Nu este sigură afacerea asta cu Sherlock Holmes.

— Ei bine, următorul client este fără îndoială sigur, îi promise ea.

— Sherlock Holmes va renunța de tot la afacere dacă se dovedeşte a nu fi sigură.

*

Un Roger Shrewsbury timid intră în salonul lui Sherlock Holmes.

Înaintea vizitei sale, fusese făcută o gaură în peretele dintre salon şi dormitor – apoi ascunsă în aşa fel încât să-i permită lui Charlotte să vadă în salon fără ca ea să fie

văzută. Dar toate astea fuseseră terminate cu o zi înainte, cu ajutorul doamnei Watson, care inventa trucuri magice. Pregătirea de o oră pe care Charlotte i-o menționase lordului Ingram nu mai presupunea nici o altă lucrare la apartament, ci doar o altă lucrare la doamna Watson, rugând-o să nu fie prea dură cu Roger Shrewsbury.

Doamna Watson preluă rolul de soră a lui Holmes. Se grăbi să-i explice clientului problemele de sănătate ale marelui detectiv şi necesitatea ca ea să acționeze ca intermediar. Apoi, fără să-l întrebe pe Shrewsbury dacă avea nevoie să fie asigurat că Holmes mai avea încă toate facultățile mintale, spuse:

— Văd că rareori ați fost un bărbat independent, domnule – sunteți înconjurat de cei obişnuiți să-şi impună voința şi v-ați mulțumit să-i lăsați să ia deciziile în locul dumneavoastră. Acesta este, deci, un efort destul de mare.

— Da, veniră cuvintele ezitante ale lui Shrewsbury. Da, presupun.

— Nu ați menționat nimic despre ceea ce doriți ca Sherlock să investigheze, dar el bănuieşte că are legătură cu circumstanțele în care a murit mama dumneavoastră. Doamna Watson zâmbi. Probabil că nu a fost o decizie uşoară să aveți încredere într-un străin. Fratele meu vă felicită pentru asta.

Zâmbetul ei era atât de cald şi de încurajator, încât Charlotte nu ar fi ghicit că fusese categoric împotriva unei discuții amiabile cu interlocutorul lor. „Nu, Sherlock Holmes ar trebui să-i dea de furcă, să-l expună pentru că e un ticălos fără caracter”.

„Probabil că omul a crezut, timp de cel puțin patruzeci şi opt de ore, că purtarea lui a fost direct responsabilă de moartea mamei lui”, îi explicase Charlotte. „Este inutil şi fără inimă – ca să nu mai spunem că nu vrem să fugă ruşinat.”

— Sunt mai mult decât mulțumit de înțelegerea domnului Holmes, spuse Shrewsbury, părând aproape înlăcrimat.

Charlotte oftă. Bietul om, era atât de puțin obişnuit să primească un pic de compasiune.

— Are dreptate – am venit într-adevăr în legătură cu mama mea, continuă Shrewsbury. Când a apărut scrisoarea domnului Holmes, care leagă moartea ei de cea a lui Lady Amelia şi a domnului Sackville, toată lumea din familie a fost furioasă. Dar nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă nu cumva exista ceva adevăr, o conspirație nefastă la mijloc, dacă vreți. Mama mea avea constituția unei cămile. Putea să meargă pe jos 13 kilometri la țară, vară sau iarnă. Nu a suferit niciodată de dureri sau boli. Iar medicul ei, cu douăzeci de ani mai tânăr decât ea, spunea mereu că inima ei va continua să bată mult timp după ce a lui ar fi cedat.

— Deci sunteți de acord cu evaluarea lui Sherlock că moartea ei nu a fost una naturală.

— Nu am spus nimănui asta, dar în noaptea dinainte de a o găsi moartă, a ieşit afară. Acum trebuie să înțelegeți că a fost o seară îngrozitoare. Nimeni nu a spus nimic la cină. Soția mea era teribil de supărată pentru că mama o certase pentru că nu-şi îndeplinise îndatoririle de a mă ține pe calea cea dreaptă şi îngustă. Nu primisem nicio lecție eu însumi, dar eram pe muchie de cuțit: era doar o chestiune de timp până când dezaprobarea ei avea să se prăbuşească peste mine ca o avalanşă. De îndată ce s-a terminat cina, soția mea s-a retras la culcare. Am zăbovit în jurul mamei o vreme, până când mi-a spus să plec, că se va ocupa de mine a doua zi. Era opresiv acasă, aşa că am ieşit la o plimbare. Şi când mă întorceam, am văzut cea mai surprinzătoare privelişte, mama mea intrând într-un taxi. O birjă! N-a folosit niciodată în viața ei un mijloc de transport în comun. Obişnuia să spună că miroseau a bețivi neigienici şi că se cutremura când se gândea la mizeria şi murdăria încrustată. Nu mi-am putut imagina ce ar fi putut-o determina să se urce într-o birjă când se afla în oraş, când propria trăsură era trasă în spatele casei, putând fi chemată imediat.

— Ați întrebat-o vreodată?

— Nu. Chiar dacă nu ar fi murit, nu aş fi îndrăznit. Ea era cea care punea întrebările şi arăta unde greşeam, şi nu invers. Tăcu câteva secunde. Asta a fost ultima dată când am văzut-o. M-am întors acasă şi m-am îndreptat direct spre

sticla de whisky. Nici măcar nu le-am auzit pe domnişoara Livia Holmes şi pe mama certându-se afară. Următorul lucru pe care l-am realizat a fost că soția mea tremura, încercând să mă facă să înțeleg că mama nu mai era.

Îşi împreună mâinile, ca şi cum ar fi încercat să se agațe de curaj.

— De atunci, am încercat să aflu unde a plecat în acea seară şi pe cine a văzut, dacă a văzut pe cineva. Până acum am reuşit să elimin câțiva dintre cei mai apropiați prieteni ai ei – dar am ştiut întotdeauna că nu se putea să fi fost ei de la bun început. Ar fi preferat să îi viziteze în zdrențe, decât într-o birjă.

— Sherlock crede că ați dori ca noi să transmitem aceste informații la Scotland Yard – fără a dezvălui sursa, desigur. Are dreptate?

Shrewsbury făcu o grimasă.

— Mama s-ar răsuci în mormânt dacă ar şti ce fac. Dar nu vreau să accept că a murit din cauza unui anevrism cerebral. Nu vreau să accept faptul că eu am fost cel care a băgat-o în mormânt.

Doamna Watson zâmbi din nou.

— Ați făcut foarte bine că ați adus problema în atenția lui Sherlock.

— Oare... o să ajute la rezolvarea a ceea ce i s-a întâmplat mamei mele?

— Lăsați-mă să mă consult mai întâi cu Sherlock.

Charlotte îşi notase deja întrebările într-un caiet.

— Vedeți, îi spuse ea cu glas tare doamnei Watson, nu e chiar atât de rău.

La care doamna Watson răspunse dându-şi teatral ochii peste cap, înainte de a lua caietul şi de a se întoarce în salon.

— Sherlock are câteva întrebări. Mai întâi, domnule Shrewsbury, unde anume ați văzut-o pe Lady Shrewsbury urcând în trăsură?

— Lângă colțul dintre George Street şi Bryanston Square.

— Şi în ce direcție a luat-o?

— Spre est.

— Aţi urmărit-o pentru o perioadă de timp? A virat pe vreo altă stradă?

— A continuat să meargă o vreme şi apoi s-a întors spre sud. Cred că a fost pe Montague Street.

După ce bărbatul plecă – cu o listă completă de complimente pentru domnul Holmes –, Charlotte ieşi din dormitor, turnă o ceaşcă de ceai şi se servi cu o felie din prăjitura de care el nu se atinsese.

Doamna Watson stătea la fereastră, uitându-se la Charlotte un moment, pe fereastră în următorul, apoi din nou la Charlotte, care îşi savura liniştită prăjitura.

— Eşti îngrozitor de lipsită de sentimente, domnişoară Holmes, în legătură cu cel care a fost primul dumitale bărbat.

— A fost o decizie pur strategică. Charlotte mai luă o muşcătură. Îmi place de el, dar nu îndeajuns ca să stau la fereastră şi să mă uit cum pleacă.

Doamna Watson oftă.

— Tinerele din ziua de azi. Dar trebuie să recunosc că nu este atât de josnic pe cât am crezut că va fi.

— Nu este deloc de dispreţuit, spuse Charlotte. Ghinionul lui este că s-a născut iubitor de distracţie într-un neam care nu înţelege distracţia. Ei îi cer să fie serios şi ambiţios, să aibă o reputaţie nobilă, o familie de invidiat şi o carieră ilustră în politică, peste toate. Niciodată nu i s-a permis să decidă ceva pentru el însuşi şi, prin urmare, nu şi-a dezvoltat niciodată nici încrederea în sine şi nici judecata. Aşa că a fost cu adevărat remarcabil faptul că a mers împotriva voinţei întregii sale familii pentru a ne spune ceea ce ştie.

— Dar ajută la ceva ceea ce ne-a spus?

Charlotte se uită cu nostalgie la restul de tort din farfurie. Din păcate, era deja la limita greutăţii şi trebuia să se abţină de la o a doua felie.

— Acum ştim că ceva extraordinar a avut loc în noaptea dinaintea morţii lui Lady Shrewsbury. Trebuie doar să aflăm ce anume.

Capitolul 20

Când fu adus în camera de interogatoriu pe care doamna Cornish o eliberase recent, Hodges nu trăda niciun indiciu de anxietate.

Îl salută încântat pe Treadles cu o mişcare a capului.

— Bună seara, domnule inspector. Jandarmul Perkins spune că aveţi câteva întrebări pentru mine?

Treadles îl privi o vreme fără să vorbească, o tactică menită să intimideze. Din când în când, suspecţii cedau sub greutatea privirii sale. Adesea se agitau, inconfortabil, privind peste tot. Dar, ocazional, câte un suspect se holba direct la el cu sfidare. Sau, chiar mai rar, cu o mare demonstraţie de echidistanţă.

Hodges se încadra în această ultimă categorie. Întâlni privirea lui Treadles cu un calm fără teamă pentru care martirii creştini timpurii s-ar fi rugat. Dar liniştea în faţa unui anchetator nu implica neapărat nevinovăţie: putea la fel de bine să indice o aroganţă la limita patologiei – sau o lipsă totală de conştiinţă.

Treadles lovi cu degetele telegrama primită de la Scotland Yard.

— Domnule Hodges, aţi spus că nu ştiaţi unde s-a dus răposatul dumneavoastră angajator în Londra sau ce a făcut. Dar acum avem un martor ocular de încredere care v-a plasat exact în acelaşi loc cu domnul Sackville, întrebând vecinii care era scopul său. Cum vă explicaţi asta?

— Destul de simplu, spuse Hodges, ca şi cum s-ar fi aşteptat de mult la întrebare şi avea răspunsul pregătit. Am fost boxer înainte de a intra în serviciu şi am trăit în Londra timp de douăzeci de ani. Uneori, când domnul Sackville pleca la Londra, o făceam şi eu, ca să mă întâlnesc cu vechi prieteni din zonă. Într-o zi l-am văzut în Lambeth şi am fost curios – n-ar fi putut oricine să fie, în aceste circumstanţe? Aşa că am bătut la câteva uşi şi am întrebat dacă ştie cineva ce se întâmpla în casa în care intrase domnul Sackville. Nimeni nu era sigur, dar tuturor li s-a părut puţin dubios.

Jocuri de noroc, cel mai probabil. Probabil şi femei uşoare. Am fost sincer dezamăgit. Era prea... prea comun. Credeam că domnul Sackville ar fi avut nişte vicii mai de gentleman.

Treadles nu îl crezu.

— Dacă ar fi fost cu adevărat nişte păcate atât de pământeşti, de ce le-ai ţinut secrete?

— Domnul Sackville nu-şi mai poate apăra bunul nume, aşa că depinde de noi ceilalţi. Oamenii au păcătuit mult mai rău. Dar când mor de cauze naturale, nimănui nu-i pasă ce au făcut în timpul lor liber. Domnul Sackville ar trebui să beneficieze de aceeaşi intimitate – şi-ar fi dorit-o.

Treadles ridică o sprânceană.

— Nu ai avut atâta consideraţie pentru renumele lui, atunci când ai insinuat în faţa doamnei Cornish că ar putea să profite de Becky Birtle.

— Nu am spus aşa ceva! Pentru prima dată, o notă de supărare se strecură în vocea lui Hodges. Am avertizat-o pe doamna Cornish că fata îşi lua libertăţi cu băutura scumpă a domnului Sackville – şi a inventat prostia că domnul Sackville i-a oferit-o. I-am spus doamnei Cornish că ar trebui să poarte o conversaţie serioasă cu Becky. Nici chiar un domn amabil nu ar ezita să concedieze pe cineva când whisky-ul său este în pericol.

Un fost boxer. Un om obişnuit să se ferească şi să contraatace. Şi condiţionat de anii petrecuţi în ring pentru a-şi păstra mintea limpede sub presiune.

— Ce altceva ne-aţi mai ascuns, domnule Hodges?

— Nimic, domnule inspector, spuse Hodges cu calm. Nimic.

— Foarte bine, domnule Hodges. Voi avea nevoie de o declaraţie scrisă a dumneavoastră despre unde aţi fost în cele 24 de ore care au precedat moartea domnului Sackville.

Hodges dădu din cap aprobator.

— Şi o veţi avea, domnule inspector.

*

Hodges nu era singurul mincinos. Şi povestea lui Lady

Sheridan se dovedise a fi mai puțin veridică. YWCA deschisese într-adevăr un nou centru, iar Lady Sheridan fusese într-adevăr acolo – mai degrabă pe neașteptate, deoarece își transmisese prin telegramă regretele cu doar două zile înainte, invocând probleme de sănătate.

Dar nu plecase din Bath în dimineața următoare, așa cum îl informase pe inspectorul Treadles. În schimb, plecase imediat după recepția de seară, deși plătise pentru o noapte de cazare la hotel.

— Cum vă explicați aceste discrepanțe, Lady Sheridan? întrebă Treadles.

Era obosit: se întorsese la Londra cu trenul de dimineață. Dar, mai mult decât atât, se simțea frustrat. Ancheta descoperise o abundență de informații care păreau promițătoare, doar pentru ca apoi să nu ducă nicăieri. Voia un suspect. Voia răspunsuri adecvate. Voia ca acest caz să fie rezolvat pentru a putea dormi în propriul pat și a se trezi cu soția lui în brațe.

Lady Sheridan, cu toate acestea, nu manifesta nicio înclinație în a-l ajuta să-și atingă obiectivele.

— Ce mai contează când am plecat din Bath, domnule inspector? O femeie bătrână are dreptul să se răzgândească și să plece acasă mai devreme.

Era chiar mai slabă decât își amintea Treadles, iar vocea îi era aspră și obosită. Simți o avalanșă de autoironie. Era clar că ea nu se simțea bine, iar el era la un pas să încalce normele de curtoazie.

— Ați avut tot dreptul să vă modificați planurile, doamnă. Nu faptul că v-ați răzgândit m-a făcut să mă întorc, ci faptul că nu ați reușit să dezvăluiți adevărul.

Lady Sheridan suspină. Treadles avu senzația ciudată că scheletul ei ar putea să se destrame chiar și cu o mișcare atât de minusculă.

— Adevărul este că nu am avut nimic de-a face cu moartea domnului Sackville.

— Atunci, doamnă, nu puteți avea nicio obiecție în a vă face cunoscut itinerariul – pentru a vă elibera de orice suspiciune.

Lady Sheridan îl privi cu oarecare aprobare.

— Foarte bine, atunci. Am plecat din Bath în acea seară, dar am avut parte de un disconfort pe traseul de întoarcere. Am coborât la următoarea oprire, am luat o cameră la cel mai apropiat han şi mi-am continuat călătoria a doua zi, când m-am simțit mai în măsură să fac față provocării.

— Poate cineva de la han să vă confirme relatarea?

— Mă tem că nu am acordat prea multă atenție locului în care mă aflam. Tot ce aveam nevoie era un pat care să nu se balanseze – ar fi putut fi orice han la orice stație de-a lungul căii ferate.

Era nevoie de mult tupeu pentru a da un astfel de răspuns. Şi de multă demnitate ca să-l înzestrezi cu aparența seriozității.

— Doamnă, mă tem că nu pot accepta acest răspuns. De ce nu a fost camerista cu dumneavoastră?

— Când am decis să plec din Bath, nu se simțea bine. I-am spus că poate veni a doua zi. Dar, bineînțeles, pe drum am cedat aceluiaşi lucru.

Treadles o analiză pe această femeie fragilă, dar formidabilă, şi îi adresă aceeaşi întrebare pe care i-o pusese lui Hodges.

— Ce altceva ne-ați mai ascuns, Lady Sheridan?

Răspunsul pe care îl primi fu, de asemenea, exact acelaşi.

— Nimic, domnule inspector. Nimic.

*

Treadles nu îi neglijă pe servitorii lordului şi Lady Sheridan. Dar camerista ei confirmă fără ezitare că rămăsese peste noapte în Bath de una singură. Şi niciunul dintre ceilalți nu putu să-i mai spună ceva despre itinerarul precis al lui Lady Sheridan – majoritatea nici măcar nu auzise vreodată de domnul Sackville.

Doar cei doi angajați mai în vârstă îşi aminteau de zilele în care domnul Sackville fusese un oaspete frecvent şi

apreciat.

— Îşi aducea prietenii. Prietenii îşi aduceau la rândul lor prietenii, spuse doamna Gomer, menajera. Obişnuiam să mă plâng de cât de multă muncă era când venea el pe aici. Dar apoi nu a mai venit şi nu a mai fost niciodată la fel. O casă fără tineri nu mai este la fel.

— Pe vremea aceea eram încă lacheu, spuse domnul Addison, majordomul. Un lacheu foarte tânăr.

Se aflau în cămara majordomului, un mic spaţiu alocat domnului Addison, în timp ce acesta curăţa robinetul menit să stea deasupra unui aparat de preparat sifon.

— Toată lumea aştepta cu nerăbdare vizitele domnului Sackville, continuă domnul Addison, mai ales domnişoara Clara – era mai mult un frate mai mare pentru ea decât un unchi. Şi, bineînţeles, o vizitau şi prietenii ei – şi verişorii ei. Era o casă plină de viaţă pe atunci, locul de la ţară.

— Domnul Sackville era foarte apreciat?

— Oh, da.

— Avea vreun viciu de care să ştiţi?

Domnul Addison umplea cu apă globul inferior al aparatului de preparat sifon. Se opri pentru o clipă.

— Nu de care să ştiu eu, domnule inspector. Nu bea prea mult şi nici nu juca prea mult la jocuri de noroc. Niciodată nu a avut cereri nerezonabile de la personal. Nu a profitat niciodată de noi, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Treadles dădu din cap – el ştia la ce se referea domnul Addison.

— Ştiţi cumva de ce s-au certat lordul Sheridan şi domnul Sackville?

Domnul Addison nu răspunse imediat, ci se concentră să verse linguriţe de pulbere albă printr-o pâlnie mică în globul superior al aparatului de preparat sifon.

— Domnule inspector, nu ar trebui să spun nimic despre asta, dar vă voi spune pentru că îl căutaţi pe ucigaşul domnului Sackville în locul nepotrivit.

— Vă rog să o faceţi. Voi fi mai mult decât încântat să îi elimin pe stăpânul şi pe stăpâna dumneavoastră de pe lista de suspecţi.

Domnul Addison se uită cu atenție la Treadles. Când fu convins că Treadles vorbise cu deplină sinceritate, lăsă deoparte pâlnia.

— Ultima dată când domnul Sackville a venit în vizită, am auzit o ceartă între frați. Probabil că ştiți că domnul Sackville era mult mai bogat decât milord. Ei bine, consilierii domnului Sackville l-au încurajat să facă anumite investiții. El a transmis sugestiile către lordul Sheridan. Investițiile au ieşit prost. Domnul Sackville a insistat să îl compenseze pe milord pentru pierderile suferite, iar domnia sa a refuzat – a spus că nimeni nu l-a obligat să investească bani în nicio afacere şi că el putea foarte bine să-şi asume pierderile, ca un bărbat. Dar domnul Sackville nu a vrut să renunțe. A continuat să insiste până când milord a explodat şi i-a reproşat domnului Sackville că înțelegea lumea doar prin prisma averii sale. Aşa că milord era acum sărac lipit, dar ce mai conta când singurul său copil era mort şi nimic nu o mai putea aduce înapoi. De ce nu putea domnul Sackville să-l lase măcar să aibă mândria lui?

Aşadar, Lady Sheridan nu mințise atunci când caracterizase cearta ca pe una despre onoarea bărbătească.

Domnul Addison montă cu grijă robinetul cu tubul lung deasupra aparatului de preparat sifon şi scutură întregul aparat pentru ca pulberile – acid tartartic şi bicarbonat de sodiu, dacă Treadles îşi amintea corect – să reacționeze cu apa. Conținutul aparatului bolborosi, şuierând slab.

— Domnul Sackville a plecat chiar în acea zi. Întotdeauna m-am simțit prost în legătură cu înstrăinarea lor. Nu era chiar un fel de dispută insurmontabilă. Dar domnul Sackville nu s-a mai întors niciodată. Şi cred că a avut ultimul cuvânt până la urmă, când şi-a lăsat averea lordului Sheridan.

„Uneori, cu cât ştii mai multe, cu atât lucrurile au mai puțin sens”, spusese odată socrul lui Treadles. Dacă ar fi fost invers, dacă lordul Sheridan ar fi insistat ca domnul Sackville să îi despăgubească pentru investițiile proaste şi acesta ar fi refuzat, atunci familia Sheridan ar fi avut mult

mai multe şanse să îi poarte pică în toți aceşti ani, o ranchiună care ar fi putut deveni canceroasă.

Dar de ce ar fi ucis cineva un om care voia să se revanşeze față de ei chiar dacă, la drept vorbind, el nu fusese vinovat şi suferise propriile pierderi?

— Cred că lordul Sheridan s-a aşteptat întotdeauna ca domnul Sackville să se întoarcă într-o bună zi – şi că va fi ca şi cum nu ar fi existat niciodată o ceartă, spuse domnul Addison, lăsând deoparte gazogenul pentru ca gazul să se infiltreze în apă. Păcat că nu s-a întâmplat asta – şi nu se va întâmpla niciodată acum.

Treadles îi mulțumi majordomului. Şi apoi, din curiozitate personală, spuse:

— Îmi place acest aparat de făcut sifon. Dar doamna mea nu vrea să mă lase să iau – spune că prea multe dintre ele explodează şi că nu doreşte să fie căsătorită cu un polițist cu un singur ochi.

Domnul Addison râse.

— Ei bine, aparatele de preparat sifon nu vin învelite în răchită degeaba. Vor exploda dacă nu sunt manevrate cu grijă. De aceea fac eu însumi apa gazoasă, în loc să dau sarcina unui lacheu.

Aparatul nu părea că ar fi putut ține mai mult de doi litri de apă şi trebuia să stea o perioadă considerabilă de timp pentru a se finaliza carbonatarea.

— Văd că face suficient pentru o mică familie, dar ce se întâmplă când aveți oaspeți?

— Mai avem încă unul. Şi putem oricând să stocăm apa carbogazoasă în sticle pentru o perioadă scurtă de timp. Dar aveți dreptate, asta nu ar fi fost de ajuns pe vremuri. Când aveam casa plină de oaspeți, aveam gazul livrat în butelii – dar, din nou, buteliile au şi ele pericolele lor. Orice gaz sub presiune are.

— Foarte adevărat.

Treadles aruncă din nou o privire la aparatul de făcut sifon, încă tentat. Poate că Alice ar putea ceda dacă s-ar găsi o modalitate de a întări în continuare acele globuri de sticlă.

— Şi dacă nu vă deranjează o ultimă întrebare din

partea mea, domnule Addison, aveți vreo teorie cu privire la motivul pentru care cineva i-ar dori răul domnului Sackville?

Majordomul dădu din cap.

— Au trecut zeci de ani de când niciunul dintre noi nu l-a văzut. Ar fi putut să întâlnească tot felul de personaje nesuferite în acei ani care au trecut între timp. Tot ce pot să vă spun este că moartea lui nu are nicio legătură cu cineva din această casă.

*

La uşa camerei obscure a lordului Ingram se auzi un ciocănit.

— Domnule, spuse un lacheu, domnul Shrewsbury doreşte să vă vadă. Sunteți acasă pentru el?

Ce măgar!

— Poți să-l conduci înăuntru.

Shrewsbury intră repede, închizând uşa în urma sa.

— A, bine. Locul ăsta nu miroase atât de rău pe cât mă aşteptam.

— Este ventilat, spuse lordul Ingram cu răceală, în timp ce mai prindea o altă fotografie de un cordon atârnat pe toată lățimea camerei. Ce pot face pentru dumneata, domnule Shrewsbury?

— Ah... ai primit veşti de la domnişoara Holmes, milord? Zvonurile sunt din ce în ce mai nebuneşti pe zi ce trece şi încep să-mi fac griji pentru ea.

— Acum începi?

— Păi, credeam că deja va veni la mine.

— Ce femeie nebună! Oare ce motiv să fi avut să nu-ți ceară ajutorul?

În strălucirea purpurie a becului mic, cu sticlă roşie, era imposibil de spus dacă Shrewsbury se înroşise. Dar frecarea călcâielor lui pe podea era destul de zgomotoasă.

Îşi drese vocea.

— De asemenea, încep să înțeleg că poate că nu vrea să fie amanta mea. Dacă vei primi veşti de la ea, te rog să-i spui că îi ofer ajutor, pur şi simplu, orice are nevoie, şi fără

condiții. Vreau doar să mă asigur că este – stai, cine este asta?

Lordul Ingram urmări direcția privirii lui Shrewsbury. Fotografiile ieşiseră bine. În ciuda luminii slabe, roşietice, trăsăturile lui Stephen Marbleton ieşeau în evidență.

— Nu ştiu – developam negativele altcuiva. L-ai mai văzut pe acest bărbat înainte?

— Pe bărbat? Nu, nu l-am văzut niciodată. Dar femeia arată familiar – chiar dacă sunt sigur că nu am fost prezentați niciodată.

Lordul Ingram scoase o fotografie a lui Frances Marbleton, făcută pe malul mării, şi i-o înmână lui Shrewsbury pentru ca acesta să se poată uita mai atent la ea.

— Ai fost în excursie peste vară? Poate că ai trecut pe lângă ea pe vreun câmp.

— Nu, nu am fost nicăieri în apropierea Devonului în această vară.

Firele de păr de pe ceafă ale lordului Ingram se ridicară. Răsuflă atent, pentru a putea continua să vorbească cu o oarecare aparență de detaşare.

— Acesta este un peisaj din Devon?

— Trebuie să existe plaje cu pietriş în altă parte în Marea Britanie, dar asta seamănă foarte mult cu cea de la *Westward Ho!.* Ce nume, eh, cu exclamație cu tot. Am fost acolo cu prietenii mei de câteva ori când eram la universitate. Ai o casă undeva în apropiere, nu-i aşa?

— Locuința mea este lângă stâncile Hangman. N-am fost niciodată la *Westward Ho!.*

— Ştiu ce vrei să spui. Prea mulți turişti... Adică, este singurul motiv pentru care există locul ăsta în primul rând.

Lordul Ingram se grăbi brusc.

— Mai pot face ceva pentru dumneata, domnule Shrewsbury?

— Ăăă, nu.

— În acest caz, te rog să mă scuzi. Am o întâlnire urgentă.

*

Inspectorul Treadles nu era mândru de el însuşi, dar la un moment dat curiozitatea puse stăpânire pe el – şi decise să descindă pe Upper Backer Street, la numărul 18.

Nu era încă teribil de târziu. Dar, din locul în care se afla pe aleea din spatele casei, numărul 18 era complet întunecat, nici măcar o pată de lumină din spatele perdelelor. Deja dăduse ocol cvartalului de două ori. Acum se strecură în umbra uşii din spate – şi forţă rapid încuietoarea.

Parterul era întunecat şi tăcut. Camera îngrijitorului era mobilată, dar fără ocupanţi. Scările nu scârţâiau în timp ce urca, nici palierul scării nu o făcu.

Nu fu surprins când uşa salonului se deschise în linişte la atingerea lui – de ce ar fi trebuit să fie încuiată, când cel mai probabil nimeni nu locuia în această clădire? Cu toate acestea, inima îi bătea puţin cam tare în timp ce se îndrepta pe vârfuri spre dormitor.

Trase o draperie. Lumina felinarului de pe stradă pătrundea înăuntru, luminând un pat perfect făcut şi perfect gol. Trase la loc draperia şi aprinse un chibrit. Nu, nimic altceva din ceea ce ar avea nevoie un om veşnic imobilizat la pat.

Exista măcar o oală de cameră sub p...

Un bărbat cu barbă deasă se uită la el de sub pat şi îl trase de glezne pe Treadles, care căzu grămadă. Omul ieşi şi fugi, călcând peste una dintre mâinile inspectorului, făcându-l să urle de durere.

Din fericire, nu îşi rupsese nimic. Dar până când Treadles ajunse să coboare scările şi să iasă pe uşa din spate, bărbatul dispăruse.

*

— Să nu scoţi niciun sunet.

Inima lui Charlotte îi sări în gât înainte de a-şi da seama că vocea, deşi scăzută într-o şoaptă vehementă, îi aparţinea lordului Ingram.

— Ce cauți aici? Şi să nu faci gluma că ar trebui să fiu bucuroasă să te am în sfârşit în dormitorul meu.

Ieşise din camera ei doar de câteva minute, pregătindu-se de culcare. El era ultima persoană pe care se aştepta s-o găsească la întoarcere.

— De ce să fac glume despre cât de bucuroasă trebuie să fi...

— Există o ruptură în apropierea genunchiului de la piciorul drept al pantalonilor tăi. Bucăți de iarbă şi frunze sunt lipite de marginile pantofilor tăi. Şi ce este...

Îşi luă lupa şi îi analiză jacheta, iar apoi îngenunche pentru a examina lâna pantalonilor lui cu aceeaşi rigoare.

— Mereu mi-ai spus că ai predilecții perverse, şopti el.

— Nu ți-am spus niciodată aşa ceva. Şi mi-am pierdut tot respectul față de tine, având în vedere că tu crezi că simpla mea prezență în genunchi în fața ta este un lucru pervers. Luă o pensetă dintr-un suport de creioane şi scoase câteva obiecte mici şi strălucitoare care fuseseră înfipte în țesătura de lângă manşeta lui şi le aruncă pe o masă. Văd că ai fost din nou la Claridge's. Bucățile de sticlă nu erau cioburi obişnuite, ci fragmente de plăci fotografice. A fost un fel de luptă, cu plăci care se spărgeau peste tot. Şi apoi ai fugit – presupun că ai ieşit pe o uşă de serviciu, pentru a nu fi recunoscut în timp ce alergai prin hol. Dar ai fost urmărit. Ai sărit peste o poartă în parcul din Grosvenor Square. Pantalonii ți s-au prins de o bârnă a porții? Nu, nu e vorba de asta. Înțeleg ce trebuie să se fi întâmplat. Te-ai uitat înapoi în timp ce fugeai şi te-ai împiedicat de o rădăcină. Dar în cele din urmă ai scăpat de urmăritorul tău şi ai venit aici. Ştii, sper, că sunt mezina familiei şi că nu am nicio idee despre cum să pansez un genunchi julit?

— Bineînțeles că ştiu asta. Nu am venit să fiu bandajat, ci să mă culc cu tine, din moment ce era să mor în seara asta.

Ea tresări – era vorba de creierul ei care se topea din cauza unui val de căldură internă extremă?

El râse încet.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Foarte amuzant. Deci ai venit să mă avertizezi că ştiau că plăcuţele au fost furate şi că te aşteptau?

— Roger Shrewsbury a venit la mine mai devreme. S-a întâmplat să fiu în camera obscură. A văzut fotografiile pe care le developam – Lord Ingram scoase una dintr-un buzunar interior şi i-o înmână lui Charlotte – şi a spus că era de părere că plaja cu pietricele se află lângă *Westward Ho!,* ceea ce nu este deloc departe de casa domnului Sackville.

Nu cumva unul dintre rapoartele inspectorului Treadles afirma că un fotograf şi asistentul său trecuseră prin cel mai apropiat sat de Curry House, în săptămâna dinaintea morţii domnului Sackville? Dacă cei doi erau Stephen şi Frances Marbleton, atunci...

Charlotte lăsă deoparte lupa şi penseta.

— Acum ştiu de ce a venit doamna Marbleton să mă vadă: Sherlock Holmes a interferat cu planurile ei, altfel perfect orchestrate. Dacă n-aş fi scris acea scrisoare, nu ar fi existat nicio examinare a morţii domnului Sackville şi, cu siguranţă, nimic care să lege moartea lui de celelalte două femei.

— Încă nu există nimic care sa facă legătura între cele trei morţi, în afară de faptul că s-au cunoscut în viaţă.

— Acum mai este ceva. Mai este Sophia Lonsdale.

— Care este moartă.

Charlotte îşi lovi buzele cu degetul.

— Dacă nu cumva nu este.

*

Inspectorul Treadles pierduse şirul plimbărilor pe strada din faţa casei din oraş a lordului Ingram. Era pe punctul de a renunţa şi de a pleca, atunci când un taxi îl aduse pe lordul care nu părea deloc surprins să-l găsească pe Treadles zăbovind şi care îl invită imediat la o plimbare.

Treadles povesti rapid ce se întâmplase pe Upper Backer Street, la numărul 18. Se pregăti pentru întrebările umilitoare despre motivul pentru care alesese să intre prin efracţie în casa unei cunoştinţe, dar lordul Ingram doar dădu

din cap.

— Dacă îmi permiți câteva minute, domnule inspector, s-ar putea să afli că ceea ce s-a întâmplat în această seară pe Upper Backer Street are o anumită legătură cu cazul domnului Sackville.

La început, narațiunea lui Sherlock Holmes despre misteriosul client nu făcu decât să-l deruteze pe Treadles. Dar când lordul Ingram ajunse la partea în care Frances Marbleton fu identificată ca fiind în *Westward Ho!.,* Treadles se opri din drum.

— Fotograful şi asistentul său – cei doi tineri care trecuseră prin sat cu cinci zile înainte. Pun pariu că ei au fost cei care au schimbat stricnina în dispensarele medicilor.

— Asta e părerea lui Holmes şi a mea, de asemenea. Iar Stephen Marbleton a intrat în locuința din Upper Backer Street, numărul 18, în încercarea de a recupera negativele pe care le-au găsit lipsă.

— Partea asta are sens. Dar ce are a face cu cei implicați, în acest caz doamna Marbleton, care poate sau nu să fie Sophia Lonsdale înviată din morți?

— Încă încercăm să aflăm. Te vei întâlni cu noi mâine după-amiază la ora două?

— Da, bineînțeles.

Lordul Ingram scoase una dintre cărțile sale de vizită şi mâzgăli ceva pe verso.

— Aceasta este adresa. Sper să aflu mai multe până atunci.

Când Treadles ajunse în sfârşit acasă, soția lui era deja în pat.

— Bine ai venit acasă, domnule inspector! şopti ea în timp ce el se strecura sub pătură lângă ea. O noapte agitată?

El răsuflă din greu.

— Îți voi spune dimineață.

— Totul este în regulă? întrebă Alice, îmbrățişându-l.

— Cred că da.

O mie şi una de întrebări se învârteau în capul lui. Regatul lui pentru câteva certitudini absolute!

Dar ajunsese la un singur răspuns cert: nimeni în

„situația” lui Sherlock Holmes nu ar fi trebuit mutat de colo colo. Dacă el nu era acolo în patul lui noaptea, atunci cel mai probabil nu fusese acolo nici în timpul zilei.

Treadles ştia câte ceva despre circumstanțele morții lui Lady Shrewsbury. Ştia despre domnişoara Olivia Holmes, care, într-o furie la beție, a cerut moartea iminentă a lui Lady Shrewsbury. Ştia de asemenea că atunci când ajunsese scrisoarea lui Sherlock Holmes către medicul legist, domnişoara Olivia Holmes fusese principala beneficiară. Ştia, de asemenea, că domnişoara Olivia Holmes avea o soră mai mică, iar aceasta se întâmpla să fi căzut în dizgrație exact în aceeaşi zi în care dezastrul îl lovise pe Sherlock Holmes.

De ce nu pusese lucrurile cap la cap mai devreme, nu ştia. Doar că mintea nu mergea acolo unde mintea nu voia să meargă.

— Eşti foarte încordat, şopti Alice.

El se holba în întuneric.

— Crezi că o femeie extraordinară ar trebui să fie tratată diferit, draga mea?

— De unde a apărut această întrebare? chicoti Alice încet. Şi tratată diferit față de cine? De alte femei?

— Da.

— Şi cum va fi tratată această femeie extraordinară? La fel ca un bărbat puțin mai bun decât media?

— Mai bine decât atât, sper.

— Cei extraordinari vor fi întotdeauna tratați diferit – sunt extraordinari, până la urmă. Ceea ce mă întreb este dacă o femeie mai puțin extraordinară va fi tratată vreodată la fel ca un bărbat nu prea extraordinar.

Ceva din tonul vocii soției sale îl făcu să se întoarcă spre ea.

— Te întrebi abia acum – sau te-ai întrebat de mult timp acest lucru?

Îi provocă o senzație ciudată, aproape de panică, să realizeze că el nu ştia asta despre ea.

Ea rămase tăcută o vreme.

— Când aveam zece ani, i-am spus tatei că într-o zi mi-ar plăcea să conduc Cousins Manufacturing. El a spus că nu

se va întâmpla asta. Mi-am iubit tatăl, ştii asta, iar el a fost un om minunat. Dar era de modă veche în această privinţă – voia ca fiul său să-i continue munca de o viaţă, chiar dacă Barnaby nu este nici pe departe potrivit pentru asta. A ajutat într-un fel, presupun, faptul că tata a fost ferm şi clar de la început că afacerea va merge la Barnaby. Şi mi-a dat libertatea de a-mi alege singură soţul, în loc să-mi ordone să mă căsătoresc cu un lord pentru legături aristocratice. Dar da, de mult timp m-am întrebat de ce trebuie să mă mulţumesc cu a fi spectator la întreprinderea familiei, când aş fi preferat să fiu un participant activ.

— Eu... credeam că eşti mulţumită cu ceea ce avem.

Gâtul lui Treadles se uscă brusc.

— Bineînţeles că sunt fericită cu ceea ce avem. Tu eşti bărbatul pe care mi-l doresc lângă mine toată viaţa. Dar asta nu înseamnă că nu aş fi fost bună la administrarea şi dezvoltarea afacerii – şi m-am bucurat şi de asta.

„De ce nu mi-ai spus mai devreme?" vru să întrebe. „Sunt patru ani de când ne cunoaştem unul pe altul, trei ca soţ şi soţie."

Inima îi căzuse ca un bolovan. Se simţea mic şi singur, chiar dacă nimic nu se schimbase. Absolut nimic. Cu excepţia ideii că el – şi viaţa lor împreună – era de ajuns pentru soţia lui.

Gata cu speranţa lui că într-o zi va fi capabil să îi ofere tot ce îşi dorise vreodată.

Capitolul 21

Biletul de la lordul Ingram venise mai devreme, înainte ca Charlotte să apuce să se aşeze la micul dejun. Şi nu fusese livrat prin poştă, ci prin curier.

Decizia inspectorului Treadles de a pătrunde prin efracţie în locuinţa de la nr. 18 de pe Upper Backer Street nu o speriase, deşi fusese surprinsă de sincronizarea lui – ea crezuse că va mai trece ceva timp până când va pune la

îndoială ceva atât de fundamental precum sexul lui Sherlock Holmes. Prezența celuilalt intrus, însă, o pusese pe gânduri.

Doamna Marbleton era foarte minuțioasă.

Sophia Lonsdale era foarte minuțioasă.

Dar de ce? Care era scopul implicării ei? Dacă Charlotte ar fi avut acces la doamnele Avery şi Somersby, le-ar fi putut convinge să spună tot ce ştiau despre Sophia Lonsdale.

— Bună dimineața, draga mea, spuse doamna Watson în timp ce se aşeză şi întinse mâna după ceainic.

Purta o rochie de zi care o făcea pe Charlotte să se gândească la un câmp de flori: primăvară, speranță, reînnoire. Faptul că era partenera de afaceri a lui Sherlock Holmes o făcuse pe doamna Watson să fie ocupată – şi plină de viață. O bucura pe Charlotte nespus că...

Îşi dădu o palmă în gând. Cât de neglijent din partea ei să treacă cu vederea o potențială sursă extraordinară de informații. Doamna Watson îi spusese că diferența dintre societate şi *demimonde* era foarte mică. Ea ştia cine era Charlotte. Ştia care era situația căsniciei lordului Ingram. De ce nu o întrebase Charlotte despre Sophia Lonsdale?

— Ştiți, doamnă Watson, am aflat de curând de cineva care a trecut printr-o experiență similară cu a mea, dar cu o generație mai devreme. Ea provenea dintr-un mediu mai proeminent decât al meu. Familia ei, în loc să o exileze la țară, a renegat-o cu totul.

— Vorbeşti de fata Lonsdale? Da, îmi amintesc. Destul de mare scandalul pe vremea aceea. Ceaşca de ceai a doamnei Watson se opri la jumătatea drumului până la buze. Ce curios că ai adus-o în discuție.

— Oh?

— Ghici ine a fost omul responsabil pentru ruinarea ei.

Inima lui Charlotte se opri. Oare era posibil? Era doamna Watson pe cale să-i dea singura legătură care ar fi rezolvat acest caz?

— Cine a fost?

Doamna Watson luă o înghițitură din ceaiul ei.

— Lordul Sheridan.

*

Pentru prima dată în viața ei, Charlotte întâlni un salon care era prea ostentativ pentru ea. Îşi trecu degetele de-a lungul ciucurilor de aur ai unui abajur violet strălucitor, ridică marginea unui covor din piele de tigru care acoperea spătarul unei sofale tapițate cu catifea roşie şi testă o duzină de perne portocalii şi albastre pentru moliciune.

Da, cu siguranță prea țipătoare. Dar dacă am îndepărta pernele, nu toate, doar cinci sau şase...

— Acesta este unul dintre locurile lui Bancroft? îl întrebă ea pe lordul Ingram.

— Corect.

— Spune-mi adevărul. A fost un bordel înainte? întrebă ea. Răspunsul veni cu o față serioasă, dar ceva în expresia lui o făcu să creadă că încerca să nu râdă.

— Nu, era o locuință foarte plictisitoare. Foarte respectabilă, cred.

— Vrei să spui că servitorii lui Bancroft au adus modificări decorului?

— Servitorii? Aceasta este opera lui Bancroft.

Charlotte se uită din nou în jur.

— N-aş fi ghicit niciodată că Bancroft are gusturi atât de extravagante. E atât de... incolor.

— I-ai spus bietului om în față că este cea mai plictisitoare persoană pe care ai întâlnit-o vreodată.

— A fost un compliment – este exact birocratul fără chip care vrei să se ocupe de funcționarea internă a imperiului. Dar acest salon mă face să mă gân... Stai puțin, vrei să spui că Bancroft a pus la punct acest loc pentru a fi pe gustul meu, atunci când mă curta?

— Aproape că a reuşit, nu-i aşa? I-am spus că, dacă ar fi luat jumătate din perne, te-ai fi simțit ca acasă.

Charlotte strâmbă din nas – o cunoştea prea bine.

— I-am mai spus să nu te ceară în căsătorie decât după ce îți va arăta mai întâi casa, pentru a avea toate şansele în favoarea lui. Desigur că mi-a ignorat sfatul foarte bun. Îi

aruncă o privire. O trăsătură de familie.

Se referea oare, în mod indirect, la faptul că şi el respinsese sfatul lui Charlotte de a nu se căsători cu interesata Lady Ingram?

— Aproape că îmi pare rău că s-a alăturat rândurilor pretendenților tăi respinşi, continuă el, ca şi cum ar fi auzit în sfârşit ce spusese şi trebuia să schimbe subiectul. Ar fi fost o privelişte nemaipomenită, voi doi împreună pentru eternitate.

— Ei bine, întotdeauna spun că, dintre toate propunerile pe care le-am primit, cea a lui Bancroft a fost preferata mea.

Nu din cauza lui Bancroft, în sine, ci din cauza efectului pe care îl avusese asupra fratelui său. Nu avea să uite niciodată acea primă tăcere clocotitoare dintre ei, acele valuri de plăcere şi durere în inimă, în timp ce asculta liniştea neîntreruptă şi auzea tot ceea ce el nu voia să spună cu voce tare.

Uneori, o astfel de tăcere cobora cu grandoarea unor cortine de teatru, alteori se furişa peste ei ca nişte şuvițe de ceață de dimineață. De data aceasta ieşi din amintire pentru a se trezi învăluită într-o alta: el o privea din nou, în timp ce chipul ei era întors spre sofaua de catifea roşie, iar degetele ei se jucau cu nasturele unei perne.

Soneria sună, spărgând liniştea tulburătoare.

Charlotte se aşează pe sofa. Îl salutară pe inspectorul Treadles, care arăta palid. Lordul Ingram îl rugă pe polițist să-i povestească lui Charlotte ce se întâmplase cu o seară înainte pe strada Upper, nr. 18, iar ea ascultă cu o sprânceană pe jumătate ridicată.

Ceva nu era în regulă cu inspectorul Treadles. Era clar că îşi dăduse seama că nu exista niciun Sherlock Holmes. De asemenea, era clar că ştia despre scandalul legat de numele lui Charlotte Holmes şi nu era de acord. Prin extensie, trebuie să îşi fi schimbat părerea despre lordul Ingram, pe care până acum îl considerase un om fără defecte.

Dar niciunul dintre aceste motive, singure sau împreună, nu ar fi putut explica descurajarea lui.

Soția minunată şi iubită?

Lordul Ingram îşi privea prietenul cu o expresie neutră – el devenise mult mai opac în ultimii ani, mai ales de când se înstrăinase de propria soție.

Când inspectorul Treadles termină de povestit evenimentele din seara precedentă, lordul Ingram scoase un teanc de fotografii pe care le făcuse din negativele pe care le furase de la familia Marbleton.

— Acesta este bărbatul pe care l-ai văzut pe Upper Backer Street? întrebă el, arătând inspectorului Treadles o imagine a lui Stephen Marbleton.

— Nu, bărbatul avea barbă.

Lordul Ingram îi înmână o altă fotografie, acelaşi tânăr, purtând aceleaşi haine şi stând în aceeaşi poziție, doar că acum purta o barbă bogată.

Acest lucru atrase atenția inspectorului Treadles, care examină fotografia cu mult mai multă atenție.

— Am auzit de manipularea care se poate face asupra fotografiilor, dar nu am văzut-o niciodată cu ochii mei.

— Obişnuiam să distribui copii ale fratelui meu Bancroft cu coarne pe cap. Până azi am rămas fratele său preferat, spuse lordul Ingram în mod ironic. Dar să înțeleg că tot nu este omul pe care l-ai văzut.

— Nu, nu cred că este.

— Acesta?

Lordul Ingram îi înmână încă o fotografie a unui tânăr cu barbă. Charlotte făcu ochii mari. Acest bărbat purta un costum de salon şi era pozat cu dezinvoltură, cu barbă cu tot, dar trăsăturile sale erau cele ale lui Frances Marbleton.

— Da, el a fost, spuse Treadles.

— Am vorbit cu domnul Shrewsbury în această dimineață, înainte de biserică, spuse lordul Ingram. Aceasta este, de asemenea, persoana despre care el crede că a condus trăsura cu care mama sa a călătorit în mod inexplicabil în noaptea de dinainte de deces.

Inspectorul Treadles studie din nou fotografiile, una câte una.

— Voi pune pe cineva să le arate aceste fotografii

sătenilor. Ştiți cumva care ar fi putut fi motivul lor?

— Am vorbit cu doamna Watson în această dimineață, spuse Charlotte, şi am aflat că amantul care a ruinat-o pe Sophia Lonsdale se spune că ar fi fost nimeni altul decât lordul Sheridan.

Lordul Ingram se încruntă.

— Trebuie să fi fost cu vreo douăzeci şi cinci de ani mai în vârstă decât ea.

— A fost una dintre cele mai apropiate prietene ale fiicei sale. După câte a înțeles doamna Watson, durerea lor i-a apropiat şi, într-o zi, mângâierea reciprocă a mers prea departe, explică Charlotte. Dar haideți să luăm în considerare un scenariu uşor diferit. Ce s-ar întâmpla dacă bărbatul care i-a distrus ar fi fost domnul Sackville? Dacă lordul Sheridan şi-ar fi asumat vina pentru fratele său, asta ar putea explica înstrăinarea lor ulterioară. Iată încă ceva ce am învățat de la doamna Watson: Lady Shrewsbury fusese cea care răspândise vestea despre indiscreția Sophiei Lonsdale. Şi dacă lordul Ingram pune mâna pe Lady Avery sau pe Lady Somersby, este foarte posibil să descopere şi el vreo legătură între Lady Amelia Drummond şi Sophia Lonsdale.

În acest scenariu, Sophia Lonsdale ar avea destule motive să se năpustească, cu gândul la crime cu sânge-rece, din cauza nedreptăților pe care victimele de acum le-ar fi săvârşit împotriva ei cu atâția ani în urmă. Din cauza unei căderi în dizgrație atât de complete încât, zeci de ani mai târziu, încă mai era condamnată.

Lordul Ingram îşi legăna bărbia în spațiul dintre degetul mare şi arătător.

— Aceasta ar fi fost o explicație perfectă. De ce nu pari mai convinsă?

— Pentru că nu înțeleg implicarea lui Lady Sheridan în ziua de azi. Am impresia că încă nu am ajuns nici pe departe la fundul a ceea ce ar fi încercat să facă în acea călătorie...

Tăcu. Era ceva ce aflase din rapoartele inspectorului Treadles – cele pe care i le înmânase lui Sherlock Holmes pentru a le citi în timpul primei sale vizite. Ce anume?

Palma ei lovi suprafața pufoasă a sofalei tapițate cu catifea.

— Domnule inspector, când l-ați intervievat pe doctorul Birch, medicul din satul vecin care a fost chemat pentru că doctorul Harris era plecat, a menționat că avea docarul deja pregătit fiindcă se îndrepta spre hanul din sat pentru a se ocupa de un călător în vârstă care avea nevoie de morfină. Cred că puteți găsi poza doamnei Sheridan în ziarele recente din Bath, de la inaugurarea noului centru YWCA. Şi cred că dacă le-ați arăta poza ei atât doctorului Birch, cât şi hangiului, ei ar confirma că ea este călătoarea în vârstă în cauză.

*

Sergentul MacDonald fu trimis la Devon în aceeaşi după-amiază. Până la jumătatea zilei următoare, el trimise rapoarte. Tinerii din familia Marbleton fuseseră într-adevăr recunoscuți ca fiind fotograful călător şi asistentul său care trecuseră prin sat. Inspectorul Treadles trimise doi jandarmi la Claridge's, dar aceştia telefonară la hotel, raportând că soții Marbleton părăsiseră deja apartamentul lor şi că nu lăsaseră nicio adresă de corespondență.

Într-un sfert de oră, veni următorul raport al sergentului MacDonald.

Dragă domnule inspector Treadles,

Am vorbit cu doctorul Birch şi *cu sora sa, domnişoara Birch. Amândoi au identificat-o pe Lady Sheridan ca fiind doamna Broadbent, pacienta în vârstă cazată la hanul din Barton Cross. Deoarece doctorul Birch a trebuit să se grăbească să plece la Curry House, domnişoara Birch a fost cea care a dus morfina la han şi i-a administrat-o lui Lady Sheridan.*

Când doctorul Birch s-a întors de la Curry House şi a chemat-o pe Lady Sheridan, aceasta se simțea mai bine, grație morfinei, deşi avea încă dureri mari. În timp ce povestea ce îl

împiedicase să o vadă mai devreme, ea devenise mai animată şi pusese o serie de întrebări.

Doctorul Birch nu-şi aminteşte dacă a folosit numele domnului Sackville în schimbul de replici cu Lady Sheridan – crede că ar fi putut să o facă. Domnişoara Birch a avut de adăugat acest lucru: După ce i-a administrat morfina, Lady Sheridan i-a cerut să recupereze o fotografie înrămată a fiicei sate din săculeţul ei. Şi când domnişoara Birch a băgat mâna, primul lucru pe care l-a simţit nu a fost o fotografie, ci un pistol.

Al dumneavoastră,
MacDonald

Când inspectorul Treadles ajunse la casa din oraş a familiei Sheridan, domnul Addison nu-l conduse în salon, ci în dormitorul lui Lady Sheridan.

— Doctorul tocmai a plecat. Nu mai are mult de trăit, spuse majordomul, arătând mult mai puţin sprinten decât îşi amintea Treadles de acum câteva zile. Vă rog să fiţi scurt, domnule inspector.

Lady Sheridan zăcea pe jumătate înclinată, cu un colac de perne în spatele ei. Părul ei cărunt era despletit, obrajii îi erau ca de ceară, iar ochii adânc înfundaţi în orbite. La intrarea lui Treadles, îi făcu semn unei infirmiere cu bonetă albă, care o hrănea cu supă, să plece.

— Mă tem că nu voi putea răspunde la multe întrebări, domnule inspector, spuse ea încet. Am băut destul de mult laudanum.

— Voi fi rapid atunci, doamnă. Cum vă explicaţi prezenţa dumneavoastră în satul cel mai apropiat de Curry House în momentul în care domnul Sackville a murit?

— Coincidenţă. Puteam să mor în orice moment. De dragul vremurilor trecute, am vrut să-mi văd cumnatul pentru ultima oară.

— De ce aţi ales să o faceţi singură? De ce nu l-aţi adus şi pe domnul Sheridan?

Ea pufni cu amărăciune.

— Nu este pe cale să moară.

— Dacă o vizită de curtoazie, ar fi fost într-adevăr singurul dumneavoastră scop, de ce să minţiţi în legătură cu ceva atât de simplu şi de înţeles?

— Dacă n-aş fi făcut-o, lordul Sheridan ar fi ştiut, nu-i aşa? Pleoapele ei stăteau să cadă. Când s-a uitat din nou la Treadles, gestul simplu păru să necesite un efort supraomenesc. M-ar fi întrebat de ce trebuie să subminez mândra lui înstrăinare de fratele său şi nu aveam destul timp pentru a mă mai obosi cu astfel de prostii.

— Şi pistolul pe care l-aţi luat cu dumneavoastră în călătorie?

De data aceasta închise ochii, cu un mic zâmbet ciudat pe buze.

— O doamnă trebuie să aibă grijă când călătoreşte singură.

La scurt timp după ce Treadles fusese promovat la gradul de sergent, se întorsese la Barrow-in-Furness pentru a-şi vizita mama. Femeia se afla într-o stare robustă de sănătate, dar în timp ce îşi lua rămas-bun de la ea, avusese un presentiment. Că avea să fie ultima oară când o vedea. Murise câteva săptămâni mai târziu de o febră bruscă şi feroce, în orele de dinainte, când socrul său îşi dăduse ultima suflare, toată lumea era convinsă că el îşi va reveni complet, mai ales Alice. Dar Treadles avusese aceeaşi premoniţie. Domnul Cousins murise în acea noapte.

Nu mai avea întrebări pentru Lady Sheridan. Ultima lor întâlnire se încheiase.

Făcu o plecăciune.

— Vă mulţumesc, milady! La revedere!

*

La întoarcerea inspectorului Treadles la Scotland Yard, acesta găsi declaraţia scrisă a lui Hodges pe biroul său. Treadles examină bucata de hârtie. Ceva la scrisul de mână îi atrase atenţia, „g-urile” strâmbe, „o-urile” turtite şi „A-urile” care erau mai ambiţioase decât era necesar.

Unde mai văzuse acest scris înainte?

Apoi se uită la ceea ce scrisese Hodges de fapt. El fusese cazat la un han din Camberwell, care se afla în Londra, foarte departe de insula Wight, presupusa destinație a vacanței sale. Dar foarte aproape de Lambeth, unde domnul Sackville fusese de două ori pe lună în vizită cel puțin şapte ani la rând.

Treadles se ridică şi deschise servieta de dosare în care ținea corespondența sa oficială. Da, acolo erau cele două scrisori pe care le primise despre casa de proastă reputație din Lambeth. Exact acelaşi scris de mână. Prima scrisoare era destul de vagă. A doua, pe care o primise cu două luni în urmă, era plină de furie şi angoasă, reclamații, avertizând asupra depravării pure, a exploatării celor mai nevinovați şi neajutorați, etc.

Se grăbi spre Lambeth, pe aleea menționată în scrisoare, şi rămase în fața rămăşițelor scheletice a ceea ce trebuie să fi fost o structură suficient de mare pentru o familie de douăsprezece persoane. Nu fusese acolo mai mult de câteva minute înainte de a-şi da seama că, din locuința de alături, un număr neobişnuit de mare de oameni se grăbeau să intre şi să iasă.

„Nu că veştile de acasă ar fi mult mai bune", spusese Alice în noaptea în care se petrecuse „nenorocirea" lui Holmes, stând la marginea biroului lui Treadles şi răsfoind ziarele de seară. *Recriminările legate de eşecul legii irlandeze de autonomie națională. Poliția încă mai caută suspecți în incendiul din Lambeth care a distrus o clădire şi a ucis două persoane*.

Şi ce îi spusese el? „Ştiu despre acea clădire din Lambeth. Fiecare inspector din Scotland Yard a primit scrisori despre ea – şi nici măcar nu este cine ştie ce, e o casă de pariuri. Dacă închizi una, se deschide la loc două străzi mai încolo."

Casa vecină era casa de pariuri, iar bărbații care intrau şi ieşeau înăuntru şi afară erau curierii care colectau pariurile şi stabileau câştigurile.

Care fuseseră atunci depravările comise în casa care fusese arsă până la temelii? Ce fel de depravări ar transforma

un om ca Hodges, care trebuie să fi văzut partea sordidă a vieții, într-un cruciat turbat?

*

Treadles ordonă ca Hodges să fie arestat şi adus la Londra. Sergentul MacDonald îl predă pe valet în custodia lui Treadles seara târziu.

De data aceasta, Hodges nu mai arăta atât de bine. Faptul de a fi arestat şi pus la dispoziția Coroanei slăbea infatuarea oricui. O stare de vulnerabilitate care nu era ajutată de pereții goi şi sterili ai unei camere de interogatoriu.

— Domnule Hodges, dumneavoastră ați fost cel care l-ați otrăvit pe domnul Sackville. Ați fost indignat de ceea ce se întâmpla în casa din Lambeth pe care o vizita. I-ați dat arsenic, coincizând cu momentul călătoriilor sale la Londra, astfel încât el să sufere şi să nu poată realiza ceea ce şi-a propus.

— Nu puteți dovedi nimic.

Absența veseliei nu implica absența sfidării.

— Nu, dar am aici o mostră de scris de la dumneavoastră şi fiecare inspector de la Scotland Yard a primit astfel de scrisori, reclamații despre faptele intolerabile care se petreceau în casă. Şi apoi casa a ars în mod misterios, provocând două morți. Acesta este un motiv suficient pentru a vă acuza de incendiere şi crimă, domnule Hodges.

Scotland Yard cu siguranță nu avea alți suspecți. Ancheta era în curs de desfăşurare de săptămâni întregi, iar ofițerul responsabil încă nu putea fi sigur câți oameni locuiau înăuntru sau pentru ce fusese folosită înainte de a fi redusă la cenuşă şi moloz.

— Nu eu am dat foc casei, răspunse Hodges printre dinți.

— Vă va fi greu să dovediți asta.

— Am fost în Devon.

— Ați fi putut avea complici în Londra.

— N-aş face niciodată aşa ceva. Erau copii înăuntru.

Copii mici!

Izbucnirea lui Hodges ricoşă în cameră. Strânse pumnii. Şi gâfâi, de parcă ar fi alergat tot drumul de la Curry House.

Treadles se simți ca şi cum ar fi fost luat în brațe, întors cu susul în jos şi scuturat violent.

— Povestiți-mi despre acei copii, spuse el, cu vocea care părea ciudat de neînsuflețită.

— Fetița pe care mi-au adus-o nu avea nici măcar nouă ani. Mi-a spus că a stat în casa aia cel puțin un an întreg. Şi mi-a spus că erau băieți şi fete cu cel puțin trei ani mai mici decât ea.

Hoges înghiți în sec.

— Da, i-am dat arsenic înainte de următoarea călătorie. Dar nu am vrut să-l omor – nu sunt un criminal. Am vrut să câştig ceva timp pentru ca poliția să facă ceva. Orice.

— Ați greşit numărul casei în scrisori.

Hodges îşi lăsă capul în mâini.

Fusese o greşeală destul de uşoară. Dintre cele două case, doar una avea numărul ei pe exterior şi, deşi părea să fie chiar în mijloc, între cele două intrări, numărul aparținea casei de pariuri.

— Când v-ați hotărât să treceți la cloral?

Vocea lui Treadles suna încă plat. În momente ca acesta, era ca şi cum un mecanism din adâncul lui se trezea la viață şi îl izola într-un strat gros de amorțeală.

— Nu am avut niciodată de-a face cu cloralul. Am fost plecat în acea săptămână. La Londra. M-am dus să văd dacă puteam face ceva pentru a închide localul, dar când am ajuns acolo, deja arsese din temelii. Hodges îşi şterse ochii cu podul palmei. Şi nimeni nu ştia ce s-a întâmplat cu copiii. Nimeni.

*

În dimineața următoare, Treadles se întoarse pe Upper Backer Street, numărul 18. Observă că servitorul care îl condusese la apartament era acelaşi care îi deschisese uşa în

ziua precedentă la casa de lux unde se întâlnise ultima oară cu lordul Ingram şi cu domnişoara Holmes – împrumutat de la lordul Ingram pentru a veghea la siguranța domnişoarei Holmes, fără îndoială.

Domnişoara Holmes îl salută solemn. Fusese chinuitor să vină în fața ei la întâlnirea lor anterioară, ştiind că ochii ei mari, care păreau nevinovați, ar fi remarcat până şi ultima fărâmă din suferința lui interioară. Dar acum abia dacă îi păsa.

Acum domnea amorțeala.

Declară ceea ce Hodges îi dezvăluise la Scotland Yard, ceva ce în mod normal ar fi încercat din răsputeri să ascundă de auzul unei doamne. Ea ascultă fără să se mişte, nici măcar pentru a turna ceai, şi rămase nemişcată minute în şir după aceea.

Se întreba vag dacă nu cumva fusese prea mult pentru ea – dacă nu cumva mintea ei de femeie nu putea să facă față unor nelegiuiri de o asemenea amploare fără să se destrame.

— Ceea ce a spus Becky Birtle, şopti ea. Este atât de evident, privind în urmă. Domnul Sackville era interesat de ea doar pentru că era mică şi subdezvoltată şi credea că este încă prepuberală. Când s-a dovedit că ea avea deja menstruație, şi-a pierdut tot int...

Ea sări de pe scaun.

— Fiica lui Sheridan. Cum a murit?

El se ridică în grabă.

— Sergentul MacDonald a verificat şi a copiat ce era scris pe certificatul de deces. Îl am la mine. A deschis servieta cu documente pe care o purta. Insuficiență cardiacă congestivă, semnat de doctorul Bernard Motley. Dar el este medicul de familie al doamnei Treadles.

Domnişoara Holmes aproape că îi smulse bucata de hârtie. Se holba la ea, cu o încruntare aprigă pe față.

— Vă amintiți de cazul pe care mi l-ați trimis prin intermediul lordului Ingram, moartea ciudată a unei tinere înrudită cu nimeni altul decât acest doctor Motley?

— Cea despre care credeți că s-ar fi sinucis aducând pe furiş dioxid de carbon înghețat în camera ei? Ce legătură

avea ea cu toate astea?

— Oare casa Sheridan avea o rezervă de dioxid de carbon?

— Am vorbit cu majordomul familiei Sheridan. Mi-a spus că obişnuiau să aibă butelii de gaz pentru carbonatarea apei.

— Ea a fost. Clara Sackville s-a sinucis.

Vocea ei era fermă, implacabilă.

Implicaţia cuvintelor ei pătrunseră în sfârşit dincolo de scutul de amorţeală.

— Vreţi să spuneţi că domnul Sackville i-a făcut ceva nepoatei sale? Propriei lui nepoate, când era mică?

Domnişoara Holmes se întoarse la locul ei, ridică ceainicul şi turnă, cu mâinile ei perfect stabile, în timp ce Treadles se străduia să reasambleze coconul său protector.

— Iar Sophia Lonsdale a fost una dintre cele mai bune prietene ale ei.

Treadles era încă înmărmurit.

— L-a ucis pe domnul Sackville pentru Clara?

— Asta ar explica pistolul din săculeţul lui Lady Sheridan, nu-i aşa? Ar fi făcut-o ea însăşi, dar el murise deja înainte ca ea să aibă şansa de a-l înfrunta.

La uşă se auzi o bătaie.

— Domnişoară Holmes, spuse servitorul, a sosit ceva la poştă. Aţi spus să vă aduc totul imediat.

— Da, mulţumesc, Barkley. Ea privi plicul. Doamna Marbleton – numele şi adresa mea au fost dactilografiate cu acelaşi font pe care l-a folosit pentru a redacta primul ei cifru pe care l-am rezolvat. Să vedem ce vrea să-mi spună.

Dragă domnişoară Holmes,

În urmă cu două luni, m-am întors în Marea Britanie pentru prima dată după mulţi ani, pentru a vedea o veche prietenă pe patul de moarte. Înainte de a se stinge din viaţă, mi-a dat un jurnal de la o altă veche prietenă care a plecat cu mulţi ani în urmă. Muribunda nu citise niciodată jurnalul Clarei Sackville, deoarece Clara îi ceruse să nu-l deschidă

până când părinții ei nu aveau să fi murit amândoi. Nici o altă persoană dintre cunoştințele mele nu se ține de cuvânt cu atâta fermitate cu care a făcut-o prietena mea – ştiu pentru că ea mi-a păstrat mult timp secretele.

Dar niciodată nu am rezistat curiozității. După înmormântarea prietenei mele, am citit jurnalul Clarei. În timp ce o făceam, am plâns, am țipat, am aruncat cernealã prin camerã de furie şi m-am cutremurat de cruzimea şi nedreptatea din această lume.

Şi m-am disprețuit pe mine însãmi pentru cã nu am ghicit niciodată ceva cât de cât apropiat de adevărul incestuos.

Clara îl iubea şi avea încredere în unchiul ei. El a exploatat această încredere şi iubire şi i-a pervertit dorința înnăscută de a mulțumi. Nu pot suporta să mă gândesc cât de singură şi de speriată trebuie să fi fost. Când se folosea de ea pentru a satisface o parte viciată din el, a izolat-o pentru totdeauna de toată lumea şi de tot ceea ce îi era drag.

Cu cât se cobora mai mult în iadul ei privat, cu atât mai mult încerca să-l iubească. Iubirea era apărarea ei împotriva judecății care urma să vină. Dragostea a fost singura scuză.

Dar de îndată ce a intrat la pubertate, el nu a mai avut nevoie de ea. A anihilat-o; trădarea încrederii, credința că făcuse abominabilul în ochii lui Dumnezeu, conştiința că ar fi continuat să facă acelaşi lucru dacă el nu ar fi abandonat-o. Ca să nu mai vorbim de faptul că el era din familie şi că toată lumea, în special părinții ei, încă se aşteptau ca ea să fie teribil de ataşată de acest unchi.

Faptul că nu a distrus jurnalul îmi spune că îşi dorea ca adevărul să fie cunoscut într-o zi. Aşa că am procedat în consecință. Alegerea a fost lăsată domnului Sackville. Putea alege să se expună sau putea alege să nu o înfrunte.

În ceea ce priveşte femeile ale căror morți le-ați legat de a lui, da, într-adevăr, a existat o legătură. Lady Amelia şi Lady Shrewsbury au dat peste Clara şi domnul Sackville. Clara a consemnat că a fost îngrozită că ele i-ar fi informat părinții, dar unchiul ei a asigurat-o că nu se va ajunge la asta. Soțul lui Lady Amelia îi datora domnului Sackville o sumă de bani care l-ar fi ruinat. Lady Shrewsbury nu se afla în dificultate

financiară, dar era o arivistă socială care nu avea suficient caracter pentru a o contrazice pe Lady Amelia.

Incidentul a avut loc când Clara mai avea câteva luni până la aniversarea vârstei de 11 ani. Aceste femei au dezamăgit-o cu desăvârşire. Nu au făcut nimic pentru a o proteja de domnul Sackville, nici atunci, nici altă dată.

Le-am oferit aceeaşi alegere ca şi domnului Sackville.

Toți au ales cloral. Nişte laşi, toți.

Lady Sheridan a murit în timpul nopții. Aşteptați-vă ca această chestiune să fie făcută publică în curând.

Cu sinceritate,
O admiratoare

P.S. Mult noroc în viața de Sherlock Holmes.

P.P.S. Am preluat custodia temporară a copiilor din casa pe care domnul Sackville o frecventa în Londra. Sper că ei – sau unii dintre ei, cel puțin –, vor creşte şi se vor face bine.

P.P.P.S. Eu şi Lady Sheridan ne-am întâlnit din întâmplare. Am obiceiul de a cerceta instituțiile care pretind că ajută femeile. Ea era de mult timp o patroană a YWCA. Ne-am întâlnit în fața institutului asociației din Bethnal Green, un loc unde nu mă aşteptam să întâlnesc doamne de societate.

Recunoaşterea ne-a şocat pe amândouă. Dar aproape imediat am început să vorbim. Am regretat întotdeauna răul pe care trebuie să i-l fi provocat. Fără să ştiu, ea se dedicase bunăstării tinerelor femei vulnerabile din cauza sorții dure pe care o avusesem eu – pe care o simțea ca fiind o pedeapsă mult mai dură decât am meritat.

La un moment dat, în timpul conversației, am început să ne amintim de Clara. Ea mi-a spus că nu crezuse niciodată în explicația oferită de medic, ci doar se prefăcuse că o face de dragul soțului ei. Clara nu se simțea bine. Lady Sheridan făcuse tot ce-i stătuse în putință pentru a o înveseli pe fată şi se învinovățea că nu reuşise.

Am dezbătut în sinea mea, dar în cele din urmă am decis să-i spun adevărul – şi am asigurat-o că nu voi lăsa vinovații să scape.

Dar Lady Sheridan se hotărâse să ia problema în propriile mâini oricum. Şi doar executarea completă a planului Sophiei Lonsdale o împiedicase să comită o crimă la sfârşitul vieţii sale.

— Aşadar, au luat singuri cloral, se auzi Treadles murmurând.

— Sophia Lonsdale trebuie să fi fost în birja în care s-a urcat Lady Shrewsbury în noaptea dinaintea morţii ei, spuse domnişoara Holmes.

— Mă mir că nu a confruntat-o şi pe Lady Amelia în persoană.

— Dar nu există nicio dovadă că ea ar fi fost în apropierea Curry House.

— Cred că atunci când tinerii Marbleton au raportat cât de dificil a fost pentru un străin să treacă neobservat în zonă, ea a optat pentru serviciul poştal – nu poate fi dificil ca pachetul ei să semene cu cel de la poştă, din exterior, o revistă împachetată sau ceva asemănător, astfel încât servitorii să nu-l ia în seamă. Cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla ar fi ca cineva să găsească o scrisoare dactilografiată, nesemnată, care să detalieze perversiunile domnului Sackville. Dar, bineînţeles, domnul Sackville ar fi distrus totul.

Treadles dădu din cap.

— Credeţi că Sophia Lonsdale se grăbea la sfârşit? Au trecut aproape două săptămâni între moartea lui Lady Amelia şi cea a domnului Sackville, dar a trecut doar o zi între moartea domnului Sackville şi cea a lui Lady Shrewsbury.

— Este posibil ca ea să fi devenit nerăbdătoare. Este de asemenea posibil ca ea să-şi fi dorit să profite de scandalul meu. Domnişoara Holmes zâmbi uşor. Pare mai plauzibil ca o femeie sănătoasă să moară în somn supărată pe fiul ei, decât fără niciun motiv.

Treadles habar n-avea ce ar fi putut să răspundă. El nu înţelegea scandalul domnişoarei Holmes. Nu avea niciun sens cum o asemenea minte strălucitoare ca un diamant să fi putut lua decizii atât de prosteşti şi de-a dreptul imorale.

Ea luă o înghiţitură din ceai.

— Dar valetul, Hodges? Ce se va întâmpla cu el?

El fu bucuros să se îndepărteze de subiectul slăbiciunii ei carnale.

— Nu cred că lordul Sheridan, atunci când va afla adevărul, va dori să intenteze urmărirea penală. Şi dacă refuză, nu am niciun motiv să cred că Scotland Yard va prelua această sarcină.

Domnişoara Holmes împături scrisoarea şi o aşează cu grijă la loc în plic.

— Am o presimţire că în dezvăluirea tragediei Clarei, Sophia Lonsdale va da credit prietenei ei moarte, cea care a ţinut jurnalul Clarei Sackville timp de mulţi ani, cu planul de răzbunare, ca să nu-i mai apară propriul nume în presă. Nicio femeie nu se oboseşte să-şi însceneze propria moarte fără un motiv convingător. Domnule inspector, vreţi, vă rog, să păstraţi implicarea ei în acest caz departe de opinia publică?

Treadles se gândi o clipă, înainte de a spune:

— Aşa voi face.

— Vă sunt foarte îndatorată, domnule inspector, pentru ajutorul dumneavoastră galant în acest caz.

Treadles dădu din cap respectuos şi se ridică. Nu era vina domnişoarei Holmes că ceea ce crezuse întotdeauna despre soţia lui se dovedise a nu fi chiar aşa, dar, cu toate acestea, era gata să nu mai aibă nimic de-a face cu Sherlock Holmes pentru o bună bucată de vreme.

Ca şi cum i-ar fi auzit fiecare gând, domnişoara Holmes puse un pachet frumos împachetat în mâinile lui.

— Madlenele sunt pentru doamna Treadles. Vă rog să-i transmiteţi cele mai calde salutări din partea mea.

Capitolul 22

— Ştii la ce m-am gândit? întrebă Livia.

Stăteau în zona de băuturi răcoritoare amenajată

pentru utilizatorii sălii de lectură a Muzeului Britanic. Charlotte îşi reluase excursia săptămânală la sala de lectură, iar Livia se strecurase de la o petrecere de grădină foarte plictisitoare pentru a-şi vizita sora preferată.

— La ce te-ai gândit? întrebă Charlotte.

Arăta bine, senină şi angelică – şi mai mult de un domn trecuse inutil pe lângă masa lor, studiind-o cu coada ochiului.

Viaţa se îmbunătăţise drastic şi pentru Livia, de când se aflase în sfârşit că Lady Shrewsbury şi Lady Amelia se sinuciseseră pentru a evita ruşinea publică. Bineînţeles, absenţa lui Charlotte era întotdeauna o durere în suflet şi Livia se temea de lunile lungi la ţară după încheierea sezonului. Dar să fi scăpat de suspiciuni în sfârşit, să nu mai trăiască sub acel nor întunecat care atârna deasupra capului – era o plăcere care merita să fie savurată.

Şi, desigur, Charlotte avea acum un venit – ultimul ei caz câştigase patru lire şi zece şilingi, spre bucuria Liviei. *Am* devenit *mult mai zgârcită,* scria ea într-una din scrisori. *Sunt hotărâtă să acumulez suficient pentru a ne întreţine pe toţi – pe tine, pe mine şi pe Bernadine.*

Livia îşi şterse degetele pe un şervеţel.

— Cred că ar trebui să publici câteva dintre cazurile lui Sherlock Holmes. Aceste relatări ar fi o reclamă mult mai bună pentru serviciile tale decât reclamele din ziare.

Charlotte mai puse o jumătate de sendviş în farfuria Liviei.

— Dar venind la un consultant privat, clienţii mei se aşteaptă la o anumită doză de intimitate.

— Schimbă-le numele şi aşa toţi ar avea de câştigat.

Charlotte dădu din cap.

— Singurul caz la care am luat parte şi care are stofă de poveste adevărată este cazul Sackville. Chiar dacă aş schimba numele tuturor celor implicaţi, oamenii tot ar şti deja ce s-a întâmplat. Ca să nu mai vorbim că revistele care ar putea dori să publice astfel de relatări s-ar feri de acest caz, de teamă să nu jignească sensibilitatea delicată a cititorilor lor.

Livia nu se lăsă descurajată.

— Atunci ficționalizează. Ia ideea poveştii şi reconstruieşte-o. Sherlock Holmes este solicitat de Scotland Yard să ajute la o moarte suspectă. Poți păstra metoda de ucidere, dar schimbi cloralul cu o altă otravă. Şi poți, de asemenea, scrie că ucigaşul a venit la tine prin intermediul unui anunț în ziar, doar că în mod oarecum diferit, desigur.

— Îmi place. Charlotte zâmbi. Şi pentru ce ar vrea această persoană să se răzbune?

La interesul strălucitor din ochii surorii ei, mintea Liviei încolți cu idei.

— Acesta ar fi cel mai uşor lucru care ar putea fi găsit, nu-i aşa? Oamenii îşi fac mereu lucruri oribile unii altora. De fapt, săptămâna trecută am citit o carte a domnului Twain şi în ea se menționa un masacru care a avut loc în Utah cu o generație în urmă. Miliția locală a ucis mai mult de 100 de oameni dintr-o caravană de căruțe care se îndrepta spre California. Poți să pui pe cineva care a supraviețuit masacrului să îi urmărească pe cei responsabili de el.

— Până la Londra?

— De ce nu? Livia întinse mâna spre jumătatea de sendviş pe care Charlotte o pusese în farfuria ei şi luă o îmbucătură. Ah, totul avea un gust mult mai bun când Charlotte era la masă. Lumea este un loc mic în zilele noastre. Şi ar fi, de asemenea, în concordanță cu spiritul cazului original, acela al unui răzbunător venit din străinătate.

— O idee viabilă, se pronunță Charlotte, luând o înghițitură din limonadă.

Livia aproape că era mândră de ea. Charlotte nu făcea complimente false. Dacă ea spunea că ideea era viabilă, atunci era viabilă.

— Atunci o vei face?

Charlotte dădu din cap.

— Tu ar trebui să scrii această poveste, Livia.

— Eu?

— Da, tu.

— Dar n-am mai scris nimic până acum.

— Asta nu este pe deplin adevărat.

Bineînțeles că Charlotte ştia despre caietele Liviei cu idei pe jumătate germinate şi poveşti care se destrămaseră în câteva pagini. Fața Liviei se încălzi – ar fi trebuit să ardă acele caiete. Era prea jenant ca eforturile ei de amatoare să fi fost văzute de cineva, chiar dacă era doar Charlotte.

— Îți aminteşti când ai citit *Crimele din Rue Morgue* al lui Poe? întrebă Charlotte. Îți aminteşti cât de indignată ai fost că după toată tensiunea şi entuziasmul premisei, în deznodământ, domnul Poe n-a găsit altceva mai bun decât un urangutan înnebunit? Ai mâzgălit în caietul tău zile întregi după aceea.

— Da, dar e mult mai uşor să-l condamni pentru că a folosit un urangutan nebun decât să vin eu însămi cu o poveste mai bună.

Charlotte îi umplu paharul cu limonadă Liviei.

— Nu ți-am spus niciodată asta, dar unele dintre introducerile tale erau chiar bune. Mi-aş fi dorit să fi continuat cu acele poveşti.

Inima Liviei bătea cu putere. Era bună la ceva?

— Oricum, încearcă povestea asta cu Sherlock Holmes, spuse Charlotte cu fermitate, în timp ce împingea o farfurie cu chec în direcția Liviei. Te vei surprinde pe tine.

*

Charlotte se întoarse de la Muzeul Britanic la timp pentru ultima ei întâlnire a zilei pe Upper Backer Street, nr. 18. La exact şapte şi jumătate, sună soneria. Câteva secunde mai târziu, o tânără cu un aer vesel intră în salon.

— Domnişoară Oxford, ce mai faceți?

— Foarte bine, mulțumesc. Domnişoara Oxford strânse viguros mâna lui Charlotte şi îi răspunse cu un zâmbet larg. Mă bucur să mă aflu aici.

Starea ei de spirit neîngrădită o nelinişti pe Charlotte – clienții ei de obicei trădau unele semne de anxietate. Urmă pantomima obişnuită despre handicapul lui Sherlock Holmes. Domnişoara Oxford, după ce îşi exprimă simpatia,

declară cu emfază că da, dorea o demonstrație a abilităților mentale ale domnului Holmes.

Charlotte o privi cu atenție. Apoi se îndreptă spre măsuță şi turnă două pahare de whisky.

— Sunteți londoneză, născută şi crescută în Londra şi ați crescut în această zonă. Dar ați fost recent în străinătate şi abia v-ați întors. La Paris, aş spune. Nu ca turist. Şi nu a fost nici serviciul. Nici nu locuiați cu familia sau cu prietenii. Ceea ce mă face să concluzionez că sunteți studentă la Medicină la Sorbona.

Îi întinse „clientei" un pahar de whisky şi îl ridică pe al ei.

— Bine ați venit acasă, domnişoară Redmayne!

Domnişoara Redmayne izbucni într-un hohot de râs.

— Ce m-a dat de gol? Să fie din cauza asemănării de familie? Toată lumea spune mereu că semăn cu mătuşa mea.

— E o asemănare bună.

Cu cât Charlotte o privea mai mult, însă, cu atât domnişoara Redmayne începea să semene mai mult cu altcineva: răposatul duce de Wycliffe, tatăl lordului Ingram – sau cel puțin tatăl său oficial.

Charlotte presupusese întotdeauna că domnişoara Redmayne nu era nepoata doamnei Watson, ci fiica acesteia din urmă – mai uşor pentru toată lumea aşa, iar fata putea să circule în lume cu legitimitate. Ea presupunea, de asemenea, că tatăl domnişoarei Redmayne era un om cu o avere considerabilă – John Watson, un medic militar, nu ar fi putut să o întrețină pe văduva lui într-un mod la fel de confortabil.

Cu toate acestea, nu-şi imaginase niciodată că existau legături între doamna Watson şi familia Ashburton.

Domnişoara Redmayne stătu veselă la taclale. Charlotte ştia că trebuie să răspundă corect, pentru că domnişoara Redmayne râdea şi continuă să vorbească. Dar capul lui Charlotte se învârtea. Nu era ceva neobişnuit pentru copii să dezvolte o relație cu amanta tatălui lor, mai ales dacă îşi pierduseră deja mama. J.H.R., misterioasa entitate căreia îi fusese dedicată cartea lordului Ingram, nu era nimeni alta

decât Joanna Hamish Redmayne, altfel cunoscută şi sub numele de doamna Watson. Nu era o persoană pe care să o dezaprobe enorm de mult, ci o prietenă şi o confidentă de lungă durată. Iar doamna Watson nu o întâlnise pe Charlotte din întâmplare la oficiul poştal. Fusese trimisă.

Domnişoara Redmayne se opri şi se uită la Charlotte aşteptând. Charlotte făcu un efort concertat pentru a-şi aminti ce i se spusese.

— Nu pot să declar cu o încredere de sută la sută că mi-ar fi plăcut disecția, dar îmi place să cred că nu aş fi leşinat mai mult de două sau trei ori înainte de a mă obişnui cu ea.

Domnişoara Redmayne izbucni într-un hohot de râs şi se lansă într-o altă anecdotă de la cursul de anatomie. Charlotte se forță să fie atentă şi să țină pasul cu discuția. Un sfert de oră trebuie să fi trecut până când domnişoara Redmayne spuse:

— Ei bine, mergem acasă? Mătuşa mea a promis că ne va aştepta o magnifică sticlă de şampanie.

— De ce nu te duci tu prima? Am nişte pregătiri de făcut înainte de a fi gata pentru primul meu client de mâine.

După ce o făcu pe Charlotte să-i promită că nu va întârzia mult, domnişoara Redmayne coborî scările. Charlotte se întoarse la locul ei şi se adânci în fotoliu.

La uşă se auzi o bătaie. Charlotte tresări.

— Cine este?

Lordul Ingram intră.

Charlotte se ridică instantaneu în picioare.

— Ce faci aici?

— Mi-ai scris.

El o studie cu atenție, dar cu o oarecare prudență. Oare ştia? Oare se uitase o singură dată la ea şi îşi dăduse seama că ea ştia acum ce orchestrase el?

Îi cercetă fața, dar nu-i dezvăluia ce gândea.

— Da, ți-am scris, dar nu am cerut să te văd.

Se dusese la Somerset House, găsise numele Sophiei Lonsdale în registrul de nunți şi îl întrebase pe lordul Ingram dacă ştia ceva despre bărbatul pe care Sophia Lonsdale se

străduise atât de mult să-l lase în urmă.

— M-am întâlnit cu Bancroft chiar acum. Vorbea cu un calm exagerat, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru probleme. Ceea ce mi-a spus trebuie să auzi imediat.

Nu dădea niciun ban pe ce avea de spus lordul Bancroft. În schimb, reduse distanța dintre ei şi înfipse un deget în pieptul lui.

— M-ai mințit. Ai pus să mă urmăreşti.

El nu răspunse imediat, ci o privi – fără să o scruteze în căutarea unor indicii, ci doar analizând trăsătură cu trăsătură.

— Am spus o mulțime de lucruri convenabile, mai degrabă decât adevăruri.

Ochii lui negri se întunecară şi mai mult. Privirea lui călători de la ochii ei la buze şi înapoi. Ea era chiar mai aproape de el decât fusese: practic se atingeau, despărțiți de doar câteva molecule de aer. Ea inhală mirosul de lemn de santal al săpunului lui de ras şi parfumul pielii curate şi calde.

— Şi te-am urmărit doar până când ai devenit însoțitoarea doamnei Watson. După aceea a fost numai doamna Marbleton, sau ar trebui să spun, doamna Mo...

Ea îl sărută.

El rămase nemişcat pentru o clipă. Apoi o trase spre el, îi cuprinse fața şi o sărută înapoi cu forța cu care fulgerele lui Zeus loveau pământul.

Dulce. Amară. Plăcere. Durere. Şi apoi doar senzații feroce, fără noimă, doar căldură şi electricitate.

Gâfâi o vreme înainte de a-şi da seama că sărutul se terminase, că stătea cu obrazul lipit de reverul hainei lui, ascultându-i bătăile rapide şi puternice ale inimii.

El făcu un pas înapoi. Ea suspină – fiecare moment sublim trebuie să fie urmat de o oră lipsită de viață. Nu avea nevoie să abordeze subiectul pentru ca ea să înțeleagă că, deşi totul se schimbase, nimic nu se schimbase.

— Sper că nu te vei supăra pe doamna Watson, spuse el încet. Tot ce am cerut a fost ca ea să îți ofere nişte bani. Faptul că te-a primit în casa ei şi apoi te-a luat ca parteneră

de afaceri – acestea au fost propriile ei decizii.

Direcția privirii lui: podeaua de sub picioarele ei. Poziția mâinilor lui: apucând mănuşile pe care şi le scosese când intrase în cameră. Ridicarea şi coborârea pieptului său era rapidă, agitată. Aştepta verdictul ei.

— Nu sunt supărată pe doamna Watson.

Nu se relaxă. De fapt, părea şi mai încordat – amândoi ştiau că ea nu putea fi niciodată supărată pe doamna Watson.

Dar cum rămânea cu el, fostul ei partener tăcut? Oare era ea supărată că el nu se gândea deloc să îşi depăşească limitele atunci când credea că este necesar, doar pentru ca acum să se retragă în spatele unor reguli stabilite cu mult timp în urmă?

Suspină din nou.

— Ce aveai de gând să-mi spui despre tutorele cu care s-a căsătorit Sophia Lonsdale?

El o privi încă o clipă.

— Moriarty? Doar că la auzul numelui, Bancroft s-a cam înfiorat. Mă tot întreba cum am aflat despre acest om. Şi când în cele din urmă a fost convins că nu eram implicat personal cu Moriarty, m-a avertizat în termeni foarte clari să nu o fac niciodată.

Inima lui Charlotte se opri momentan – slavă Domnului că spusese „nu” la ideea ei de a-i scrie lui Lady Somersby şi de a-i cere să o identifice pe doamna Marbleton.

— Şi asta îmi aminteşte de ceva, Holmes, zise el, apoi băgă mâna în buzunar şi scoase un plic. Bancroft m-a rugat să-ți dau ție asta.

Inima ei tresări – se temuse că nu-i va mai spune niciodată Holmes.

— Hmm, nu are nevoie de o amantă, nu-i aşa? şopti ea, doar ca să-l vadă pe lordul Ingram cum îşi dădea ochii peste cap.

Pe bilet scria:

Dragă domnule Holmes,

Am urmărit cu mare interes serviciul dumitale de consultanță şi aş dori să te vizitez mâine-dimineață, la ora zece, pentru a discuta o problemă delicată şi importantă. Dacă alegi să accepți misiunea, atunci va trebui să lucrezi îndeaproape cu fratele meu, lordul Ingram Ashburton.

Sper că voi putea să contez pe ajutorul dumitale.

Cu sinceritate,
Bancroft Ashburton

Lordul Bancroft ştia cu siguranță cum să pună o momeală.

Arse biletul – pentru că asta era ceea ce lordul Ingram îi spusese că se face cu orice comunicare de la fratele său. Apoi îi spuse lordului Ingram:

— Spune-i lordului Bancroft că ar fi mai bine să-şi țină promisiunea. Şi că îl voi vedea nu la zece, ci la unsprezece.

El dădu din cap aprobator, dar expresia lui era blândă, aproape afectuoasă.

— Întotdeauna mi-a fost teamă că va veni această zi. Că Bancroft te va descoperi grație inteligenței tale.

— Tu când m-ai descoperit grație inteligenței mele? întrebă ea impulsiv.

El avea deja mâna pe mânerul uşii. Privind înapoi spre ea, spuse:

— De la început, Holmes. Chiar de la început.

Sfârşit